

ABU DABI SERÜVENİ

GERARD DE VILLIERS **TAY**

SAS Dizisi No: **62**

©Editions Gerard de Villiers
Tay Kitapçılık ve Ticaret Limited Şirketi
Dr. Şevki Bey Sok. 10/3 Türbe - İstanbul
Tel: 516 08 20

Gerard de
VILLIERS

SAS

ABU DABİ
SERÜVENİ

TAY YAYINLARI

Orijinal Adı-CARNAGE A ABU DHABI

Türkçesi:
Engin BÜYÜKİNAL

Baskı: Kurtis Matbaası Kapak Baskısı:Gündüz Ofset

I. BÖLÜM

Gömüldüğü koltukta Pepsi Cola'sını yudumlamakta olan Arap, asansörden çıkanları görünce az daha elindeki şişeyi yutacaktı. Hotel Meridien'in holünde ilerleyen iki dilberin yüksek ökçeli ayakkabıları mermer zeminde tok sesler çıkarıyordu. Abu Dabili Arap Tanrının bu çifte mucizesini daha iyi görebilmek için yerinde doğruldu.

Kadınlardan biri esmerdi. Topuz yaptığı saçlarına altın işlemeli fildişi taraklar takmıştı, îri gözlerinde Saba Melikesi Belkis'i hatırlatan bir makyaj vardı. Kolları altın ve pırlantalı bileziklerle süslüydü. Üzerinde Valentino markasını taşıyan siyah bir elbise vardı. Yere kadar uzanan elbisenin yırtmaçları kadının bronz bacaklarını her adımda kalçalarına kadar ortaya koyuyordu.

Yanında yürüyen sarışının iri mavi gözleri,

insanı tahrik eden çocuksu bir yüzü ve kıvırcık saçları vardı. Kalçaları en az arkadaşınıniki kadar dikkat çekiciydi. O da mücevherlere boğulmuştu. **scanned by darkmalt1**

İki kadın salına salına Meridien'in holünü geçtiler. Paris ya da New York'ta olsalar, yine en az buradaki kadar dikkati çekerlerdi. Kadınların hâlâ kara çarşaf altına saklandıkları Abu Dabi'de ise, bu inanılmaz bir manzaraydı.

Peşlerinde bir parfüm bulutu bırakarak kapıya çıktıklarında, resepsiyondaki memur arkadaşına dönerek:

— Şeyh Bin Raşid bu gece iyi eğlenecek, dedi. Şu fıstıkları gördün mü?

— Gördüm, dedi Pakistanlı memur.

İki kadın otelin önünde hareketsiz bekliyorlardı. Biraz sonra önlerinde beyaz bir Rolls Royce durdu. Şoför fırlayarak arka kapıyı açtı.

Kadınlar arka koltukta yerlerini alır almaz, araba son hızla Harbour Road yönüne saptı.

İki genç kadın, çukurlara girip çıkan arabanın sarsıntısından etkilenmemek için koltuklarına gömüldüler.

Vera Petersen adındaki esmeri:

— Ne şehir be! diye mırıldandı.

Sarışının adı Julie Scriver idi. Gülümseyerek:

— Sen buna şehir mi diyorsun? karşılığını verdi.

Gerçekten de Abu Dabi'ye "şehir" demek için insanın iyimser huylu olması gerekiyordu.

Daha on yıl öncesine kadar bu adada bir cami ile birkaç beton yığınının dışında başka bir şey yoktu. Az sayıdaki Abu Dabililer inci avcılığıyla geçinirlerdi. Bugün ise Abu Dabi, Kuveyt'i bile geride bırakacak hale gelmişti. Devamlı yol ve bina inşaatı vardı, ama bunların bakımına gelince kimse el sürmüyordu.

Nüfusu seksen bine ulaşan gerçek Abu Dabili Araplar hergün varili otuz dolardan bir buçuk milyon varil petrolün gelirini paylaşıyordu. Burada her şey bedavaydı: Hastane, telefon, okula para ödenmediği gibi, ne vergi vardı ne de gümrük. Abu Dabililer de Tanrının bu lütfuna minnet borçlarını ödemek için günlerini ha bire cami inşa ettirmekle geçiriyorlardı.

Petrol üretimini bir milyon sekiz yüz varilden bir milyon iki yüze düşürdükleri halde, parayı nereye sarfedeceklerini bilemez durumdaydılar.

Rolls yoluna devam ederek Sheraton yönünde ilerledi. Uzakta Abu Dabi'de ilk inşa edilen otel olan Hilton'un ışıkları farkediliyordu.

Araba sahil yolu boyunca saatte 150 ile gidiyordu. Halidiye Caddesi'ne sapınca 200'e çıktı. Şoförün başı ancak direksiyona yetişiyordu. Emir'in torunlarından biriydi ve on iki, on üç yaşlarında vardı.

Sağda neonlarla aydınlatılmış Abu Dabili zenginlere ait villalar vardı. Kentin nüfusu üç yüz binin üzerindeydi ve bunun yüzde yetmiş

beşini Pakistanlılar, Belucistanlılar, Hintliler, Avrupalı ve Afrikalılar oluşturunuyordu.

Yol güneye doğru uzanıyordu.

Abu Dabi'yi karaya bağlayan iki köprü vardı. Bunlardan Airport Avenue'nün sonundaki El Mahtum Köprüsü inşaat nedeniyle kapalıydı. Geriye deniz kenarındaki kalıyordu. Solda kentin ışıkları parıldıyordu.

Vera Petersen camı indirerek deniz havasını ciğerlerine çekti.

Julie Scriver bir sigara yakarak:

— Halid'in nereden aklına esti? dedi. Bu akşam buluşmayacaktık ki!

Vera Petersen omuz silkti.

— Onu bilirsin. Gömlek değiştirir gibi fikir değiştirir. Bana telefonda yeni Mirage pilotlarına davet verdiğini söyledi. Herifler günde bir şişe viski içiyorlarmış. Her neyse, benim M'yi görüp ona dün geceyi anlatmam gerekiyordu. Ama yarına kaldı buluşma. Böylece, bu geceyi de eklemiş olurum.

— İyi olur, dedi Julie Scriver düşünceli bir tarzda.

Birbirlerine baktılar. Söz konusu randevunun önemini ikisi de biliyordu, ama Şeyh Halid Bin Raşid'in kaprislerine de boyun eğmek zorundaydılar.

— Başka davetliler de var mı? diye sordu Vera.

— Sanırım, dedi Julie. Tek başımıza olacak değiliz ya!

İki kadın da aynı şeyi düşünüyorlardı: Arap dünyasındaki kadının yerini. Burada kadın

güzel olmak ve kendini erkeğe sunmak zorundaydı. Saraylardaki özel "parti"lerin amacı hep aynıydı: Bir anlık aşk. Saray duvarlarının ardında, emirler ve şeyhler önce alabildiğince içerler, sonra bunlardan ayık kalabilenler eğlenceye davet ettikleri yabancı kadınlara sahip olurlardı. Bu konuda hiç zorba değillerdi. Tecavüzden hoşlanmazlar, her şeyi gönül rızasıyla hallederlerdi.

Vera Petersen gözlerini yumup sevgilisi Raşid'i düşündü. Yirmi beş yaşlarında iri siyah gözlü, keçi sakallı bir gençti... Kadınlara zaafı çoktu.

Onunla yalnız kaldıklarında hep Arap usulü sevişirlerdi. Yani ayakta. Üç aydır beraber olmalarına rağmen, yatarak sevişmeleri üçü geçmiyordu. Bu tür partilerin en sıkıcı yanı davetlilerdi. Davetliler oldu mu, iş çatallaşıyordu. Çünkü misafirlere ikram edilen şeyler arasında kadın da vardı. Araplar karıları konusunda aşırı namus düşkünü oldukları halde, hayat kadınları söz konusu oldu mu, anlayış hemen değişiyordu. Kiralık kadınların bir deve kadar değeri yoktu.

Bu geceki davette de belki bir düzineye yakın erkekle sevişecekti ve reddetme hakkı yoktu...

Julie Sriver pırlanta işlemeli çakmağını çıkararak bir sigara yaktı.

Araba çölün ortasında dümdüz ilerliyordu. Julie öne eğilerek heyecanla bağırdı.

— Şuraya bak!

Uzakta ufku kesen ışıklı bir pasta vardı:

Şeyh Halid Bin Raşid'in sarayı. Sarayın bu şekilde ışıklandırılması eğlence işaretiydi.

Rolls saraya giden yola sapınca sarsılmaya başladı. İki genç kadın başlarını sağa sola çarpmamak için tutunmaya çabaladıklarında araba ani bir frenle hafifçe savruldu. Şoför derin bir çukura rastlamış olmalıydı. Ama araba hareket etmedi.

Farlar yolun tam ortasında duran koca bir kayayı aydınlatıyordu. Yolun kenarında ise, petrol borularının bulunduğu derin hendekler vardı. Bu nedenle geçiş imkânsızdı.

— What is it? diye sordu Vera.

Şoför gülerek onlara baktı. Tek kelime İngilizce bilmiyordu. Arapça olarak:

— Namussuzlar! diye mırıldandı.

Kapıyı açıp Rolls'dan indi.

Vera Peterson şoförün kayayı yuvarlamaya çabaladığını gördü. Ama kaya kıpırdamamıştı bile. En az yüzlerce kilo ağırlığındaydı.

İşin tuhafı, bu uçsuz bucaksız çölde kayanın ne işi vardı?

Vera kapıyı açıp aşağı indi. Ayakkabısının topukları kuma gömülüyordu. Hava soğuktu. Rüzgâr eteklerini beline kadar kaldırıyordu.

Şoför iki kolunu yana açarak çaresizliğini gösterdi. Uzakta, Raşid'in sarayının ışıkları alay eder gibi göz kırptırıyordu.

— Geri geri gideceğiz, dedi Vera. Uygun bir yer bulup çöle gireriz.

Ne demek istediğini el işaretleriyle anlatmaya çalışıyordu. Şoför sarayı işaret ederek yardım istemeye gideceğini açıkladı.

Arabadan korkunç bir çığlık yükseldi.
Julie Scriver'in sesiydi bu.

*

**

Rolls'un arka kapısı aniden açıldığında, Julie sigarasını içiyordu. Önce bunun şoför olabileceğini düşündü. Başını çevirdiğinde karanlıkta birçok karaltı farkettil.

İçeri bir kol daldı, Julie'yi bileğinden tuttuğu gibi dışarı çekti. Hareket öyle ani olmuştu ki, ayakkabısının teki döşemede kaldı.

Julie bir çığlık attı, ama ağzına kapanan bir el sesini boğdu. Sonra sürüklenerek arabanın ön tarafına getirildiğini farkettil.

Başım kaldırdığında farların ışığındagördüğü manzara kanını dondurdu. İki Arap Vera'yı bileklerinden tutmuş, arabaya doğru sürüklüyordu. Şoför ise çevresini saran diğer iki kişiyle tartışıyordu. Adamlardan biri şoförün dizine bir tekme attı. Şoför inleyerek dizüstü çöktü. Aynı anda diğeri nereden çıkardığı belli olmayan büyükçe bir palayı savurdu.

Çeliğin keskin ağzı şoförün tam ensesine indi, aynı hızla ete gömüldü.

Şoförün başını tutan ince bir deri kalmıştı. Olduğu yere yığıldı. Çevresinde gitgide büyüyen bir kan lekesi oluştu.

— My God!

Julie Scriver gözlerine inanamıyordu. Uzakta, ışıkları parıldayan saray sanki başka bir dünyaya aitti. Kurtulmak için debelendi, ama kasıklarına yediği tekmeyle boğazından boğuk

bir ılık ıktı. Onu arabanın kapısına yaslayıp ellerini bıraktılar. Boğazına dayanan kamanın sivri ucu kımıldamasını engelliyordu. Zaten korkudan kımıldayacak hali de yoktu ya!

İçinden "bunlar bize tecavüz etmek istiyor olmalılar. Bırakalım etsinler!" diye geçirdi.

Şoförün katili Vera Petersen'e yaklaştı. Sol eliyle yakasını kavradı ve bir çekişte elbiseyi baştan aşığı yırttı. Sonra ikiye ayrılmış giysiyi iki eliyle tutup aşığı indirdi.

Vera küçücük siyah bir külotla kalmıştı.

Katil kamasını çıkararak bir darbeye külotu ve genç kadının derisini kesti.

Vera Petersen acı ve korkuyla bir ılık attı. İki Arap genç kadını bileklerinden tutarak arabanın ön kaputuna sırtüstü yatırdılar. Vera'nın başı amurluktan aşığı sarkmış, kolları ve bacakları açılmıştı. Yaralı kalçasından kan sızıyordu.

Elinde hançer olan adam Vera'ya yaklaşıarak bacaklarının arasında durdu.

Julie Sriver adamın kolunu gerdiğini ve hançeri arkadaşının bacakları arasına daldırdığını gördü. Aynı anda Vera'dan hayvan iniltisini andırır bir ılık yükseldi. El ve ayak bileklerinden tutulan zavallı kadın kaputun üzerinde sıçırıyor, devamlı bağıırıyordu.

Bıçağı saplayan Arap şimdi doğrulmuş, usta bir kasap gibi Vera'nın kadınlık organını kesip çıkarmaya çalışıyordu.

Arabanın bembeyaz kaputu kızıla boyanmıştı.

Arap nihayet doğruldu.

Bu kez, elinde koca bir kaya parçası bulunan başka bir Arap yaklaştı. Kayayı başının üzerine kaldırdı ve olanca gücüyle Vera'nın suratına indirdi.

Genç kadının başı bir anda kanlı bir et ve kemik yığınınna dönüştü. Taş yana devrildi ve arabanın ön camını dağıttı.

Diğer Araplar yoldan topladıkları kaya parçalarıyla Vera'nın cesedini taşıyorlardı.

Julie Scriver bu korkunç manzara karşısında dilini yutmuş gibiydi. Taşların arabanın saclarında çıkardığı gürültü yavaş yavaş azaldı. Bir sessizlik oldu. Şefleri Arapça bir emir verdi.

Vera'nın kasabı, elinde hançeri tekrar cesede yaklaştı. Genç kadının sol bacağının iç tarafında bir dövme vardı: Başı kasıklara dönük bir yılanı resmediyordu.

Adam hançeri deriye daldırıp aynı kasap ustalığıyla dövmeyi çıkardı.

Vera hiçbir şey duymuyordu, ama Julie bayılacak gibiydi. Aniden, kendisini tutan adamın üstüne kustu.

Arap öfkeli bir küfür savurarak geri çekildi, kamanın ucu da genç kadının boğazından uzaklaştı.

Julie Scriver derin bir soluk aldı. Gözü, farların aydınlattığı yoldan başka bir şey görmüyordu. İlerde Halid Bin Raşid'in, sarayının ışıkları vardı.

Birden, deli gibi ileri atıldı. Ayağındaki tek ayakkabıyı da fırlatarak koşmaya başladı.

Arkasında birtakım sesler duydu, daha da

hızlandı. Önünde en az bir kilometrelik bir mesafe vardı. Binde bir de olsa, şansını kullanacaktı. Koşarken bağırmaya başladı:

— Help! Help me!

Geriye dönüp hiç bakmıyordu, ama peşindekilerin ayak seslerini ve soluklarını duyuyordu.

Arkadan birkaç el silah sesi geldi. Bu onu daha da kamçıladi. Ateş ettiklerine göre onu yakalayamayacaklarını anlamışlardı Adımlarını biraz daha açtı. Zorlanan eteğin kumaşı yırtıldı. Bir çığlık attı. Ayağı sivri bir kayaya çarpmış ve yarılmıştı. Ama yavaşlamadı.

Gözleri ilerdeki saraydaydı.

*

**

Şeyh Bin Raşid'in sarayının yaşlı nöbetçisi namaz örtüsünü kaldırdı, tüfeğini aldı ve sakalını sıvazlayarak transistorlu radyosunu açtı. Nöbeti gece yarısı bitiyordu. Arkadaşları ise, şu an az ilerdeki koğuştaydılar.

Aslında, buradaki görevi sembolikti. Yaşı nedeniyle hiçbir saldırıya dayanacak gücü yoktu. Ama Abu Dabi'de ülke yöneticisi Şeyh Zayid'in güçlü yeğeni Bin Raşid'e kim saldırmaya cesaret edebilirdi.

Abu Dabi yolu yönünden zayıf bir silah sesi geldi. Yaşlı nöbetçi merakla kulak kabarttı. Bu ıssız yerde kim ateş etmiş olabilirdi? Silah sesi zayıf olduğuna göre tüfek değildi bu...

Birkaç saniye daha bekledi, sonra olayı

muhafız karargâhına bildirmenin yerinde olacağını düşündü. Şeyh Bin Raşid misafir bekliyordu. Abu Dabi'de şiddete pek rastlanmazdı, ama tedbirli olmak da zarar vermezdi.

Kulübeye girip karargâha bağlı telefonun manyetosunu çevirdi....www.cizgiliforum.com

*

**

Julie Scriver'in artık koşacak hali kalmamıştı. Soluk soluğaydı ve ciğerleri yanmaya başlamıştı. Sarayın ışıkları sanki her an biraz daha uzaklaşıyordu. Son bir gayretle zikzaklar çizerek birkaç metre daha koştu.

Birden, hayal gördüğünü sandı.

Yolun üstünde bir çift beyaz parlak göz vardı. Bunların bir araba farı olabileceğini neden sonra anladı. Kafası durmuş gibiydi. Bacakları kendiliğinden hareket ediyordu.

Evet, yardıma geliyorlardı.

Silah sesiyle şaşırdı birden. Ani bir atak yapmak istedi, ama sol kalçasına kamçı yemiş gibi oldu. Yuvarlanarak yere kapaklandı.

Dizlerinin üzerinde doğrulduğunda, arkasında iki kişi gördü.

Biri kolunu uzattı.

Silahın sesi kulaklarını sağırlandırdı. Bu kez sol kalçası felç olmuş gibi hissizleşti. Acı ve umutsuzlukla hıçkırarak yana devrildi.

Karnına yediği sert bir tekmeyle öğürdü.

— Lütfen acıyın bana! Bırakın gideyim, diye yalvardı.

Dudaklarından ses çıkıp çıkmadığının farkında değildi.

Başında dikilenlerden hiçbir cevap alamadı.

Adamlardan biri bir bacağı atarak tam üstünde durdu. Sakin bir tavırla kolunu uzattı ve tetiğe bastı.

Namludan çıkan üç kurşun genç kadının sırtına gömüldü. Julie sıçradı, ağzına kan doldu. Beyni hâlâ çalışıyor, ona hayatının sonuna geldiğini ve saraya asla ulaşamayacağını söylüyordu.

Julie artık korkmuyordu. Acı da çekmiyordu. Sadece üşüyordu.

Üzerindeki adam ölüp ölmediğini anlamak için onu sırtüstü çevirdi. Hareket eden gözlerini farkedince silahın namlusunu şakağına dayadı ve tetiğe bastı.

Julie Scriver'in başı sarsıldı, şakağında siyah bir delik oluştu ve o an öldü.

Katiller geri dönerek geldikleri yönde koşmaya başladılar.

Yaklaşan arabanın farları birkaç yüz metre ötedeydi, ama karanlık katilleri çoktan yutmuştu.

II. BÖLÜM

Malko uzun casusluk mesleğinde ilk kez olarak büyükelçilik önünde satış yapan bir halı tüccarına rastlıyordu. Hem de ABD elçiliği önünde... Beyaz badanalı bina Cornish Road üzerindeydi. Bir kilometre ötede yer alan United Arab Fund'un çelik ve camdan yapılma gösterişli gökdeleni bulunduğu yerden hemen dikkati çekiyordu.

Elçilik, hiç de güven vermeyen Abu Dabi ordusuna mensup dört asker tarafından, sözüm ona, korunuyordu. Aslında, buraya hiç kimse çakıltaşı bile atmaya cesaret edemezdi ve İran Devrimi sırasında bile, böyle bir şeye rastlanmamıştı.

Malko elçiliğe çıkan birkaç basamağı tırmandı ve kapıdaki nöbetçiye kimliğini gösterdikten sonra içeri girdi. Nöbetçinin tarifi üzerine geniş beton merdivenden çıktı ve karşısındaki kapıyı vurdu.

Kendisini koyu siyah saçlı, güleç yüzlü sinema aktörlerini hatırlatan biri elini uzatarak karşıladı.

— Ben Ralph Nader. Abu Dabi ye hoş geldiniz! Yolculuğunuz iyi geçti mi?

Paris'ten Air France'in bir Airbus'uyla gelmiş olan Malko:

— Harikaydı! dedi.

Şu sıralar Liezen'de müthiş bir soğuk vardı ve şatonun kalorifer tesisatı önemli bir bakım gerektiriyordu. Malko CIA'nın teklif ettiği bu göreve sırf biraz güneş yüzü görmek için "evet" demişti. Oysa, Abu Dabi'de de hava hiç umduğu gibi çıkmamıştı. Korkunç bir rüzgâr vardı. Akşamları ise bayağı serinliyordu.

CIA bölge şefi Malko'yu denize bakan bürosuna aldı. Oda sade döşenmişti. Duvarlar Arap Yarımadası'nın çeşitli haritalarıyla kaplıydı. İçerde biri daha vardı. Kızıl bıyıkları, buruşuk beyaz kostümü ve karışık saçlarıyla Oxford'lu bir entellektüeli andırıyordu. Nikotinden sararmış parmakları, adamın sinirli bir mizaca sahip olduğunu gösteriyordu. Malko'yu başıyla selamladı.

Dev yapılı Ralph Nader onu işaret ederek:

— Malcolm Phoenix bizim "Kuzen" olur, dedi.

"Kuzen", CIA'nın benzeri olan İngiliz MI 5 ajanlarına verilen sıfattı.

Anlaşılan, Abu Dabi'de "dost" bir çevrede çalışacaktı. Burada Sovyet temsilcisi bile bulunmuyordu. Ters bir iş yapan ajanın bu

Ülkede karşılaşacağı en büyük ceza sınırđıřı edilmekti. Eh! Bu da mideye bir düzine kurşun yemekten bin kez iyiydi!..

Telefon aldı. Ralph ahizeyi alıp bir süre Arapça konuştu, sonra kapadı.

— Yabancı dillere yatkın olmalısınız, dedi Malko.

Amerikalı gülümsedi.

— Kuzey Yemen'de beş yıl geçirdim... Arapça bilmeyene iş yok burada. Ama bu bile yeterli değil.

ingiliz heykel gibi hiç kıpırdamamıştı.

— Yerleştiniz mi? diye sordu Amerikalı.

— Meridien'deyim, dedi Malko. Havuzu ve denizi gören bir oda verdiler. Pratik bir yer. Hifton çok uzaktı. Nihal ise çok gürültülü.

Amerikalı Malko'ya seyahati hakkında sorular sordu. Esas konu dışında her telden çalıyordu, ingiliz genzini temizleyerek:

— Buralara ilk defa mı geliyorsunuz? dedi.

— Hayır, dedi Malko. Birkaç kez gelmişliğim var.

Sonra:

— Buraya geliş nedenimi öğrenebilir miyim artık? dedi. Viyana bölge şefliğinin ağzı çok sıkıydı.

Ralph ile Malcolm sikkın bir tavırla bakıştılar. Topu birbirlerine atmak ister gibiydiler. Sonunda, sözü Ralph aldı:

— Buraları tanıdığınıza göre anlatacağım hikâye sizi pek şaşırtmayacaktır. Birkaç gün önce ingiliz uyruklu iki genç kadın Abu Dabi yakınlarında hunharca öldürüldü.

— Avusturya'da gazetelerde okudum bunu, dedi Malko. Dini bir cezaya çarptırılmışlar galiba. Kendilerini yobazların öldürdüğü söyleniyordu.

— Bu haberi gazetede okumanız bile büyük bir şans! dedi Malcolm Phoenix. Burada tek satır bile yazılmadı. Sansür çok güçlüdür. Emirleri kötüleyecek hiçbir haber yayınlanmaz.

— Ama yine de elimize bazı fotoğraflar geçti, dedi Amerikalı.

Masasının gözünden çıkardığı bir tomar fotoğrafı Malko'ya uzattı.

Hepsi mide bulandırıcıydı.

Malko aceleyle bir göz atıp fotoğrafları geri verdi. Malcolm sözü aldı:

— Şeyh Halid Bin Raşid çok cömert davrandı. Şık tabutlar ısmarladı ve cesetlerin ülkelerine uçakla gönderilmelerini emretti. Kurbanların ailelerine de yirmi bin dolar ödedi. Gerçek bir beyefendi!..

— Kim bu Halid Raşid? diye sordu Malko.

— Her iki kadının da sevgilisiydi. Ülkeyi yöneten Emir'in yeğeni. Yirmi beş yaşında.

— Bu çifte cinayette parmağı olabilir mi?

— Hiç sanmam, dedi Ralph. Şeyh Zayid ailesinin her ferdinin fişi var bende. Bedeviler genellikle siyasi konularda çok acımasız davranırlar... Şeyh Halid Bin Raşid ise siyasetle hiç ilgili değil. Araba koleksiyonu yapmak, kadınlarla yatmak ve viski içmekten başka düşündüğü yok. Tam bir Playboy!..

— Peki, ya dış siyaset konusundaki fikirleri?

— Gorbaçev ile Reagan'ı bile ayırtetmekten acizdir, dedi Amerikalı. İçişleri Bakanlığı'na bağlı polis teşkilatı ile petrolle ilgili işlere bakan petrol polisinin şefidir. Ama bütün işleri yürüten, Albay Hattat adlı bir Ürdünlüdür.

— Onu tanıyor musunuz?

Ralph Nader göz ucuyla İngilize baktı, sonra:

— Hattat'ın İngiliz dostlarımızla pek sıkı fıkı olduğunu söylesem, herhalde sırrınıza ihanet etmiş sayılmam, dedi.

— Öyleyse Hattat denilen kişi cinayetlerin nedenini biliyor olmalı, dedi Malko.

— Cinayet sırasında Ürdün'deydi, diye açıkladı Amerikalı. Dönüşte araştırma yaptı, ama bir sonuç elde edemedi.

— Peki, Şeyh Zayid'in ortadan kalkmasında bir yarar var mı?

— Bildiğim kadarıyla yok, dedi Amerikalı. Ölünce yerine kardeşi geçecek ve dış politikada hiçbir değişiklik olmayacak. Yeğeni Halid Bin Raşid'in tahtta hiçbir şansı yok. Zaten Zayid'in yeğeni olmasa, ancak deve çobanı olurdu. Kara cahilin tekidir...

— Bu bölgede cahillik zirveye çıkmaya engel oluşturmaz, dedi Malko. Sanki Zayid imzasını başparmağıyla atmıyor mu?

— Doğru, dedi Ralph. Fakat Halid Bin Raşid'in kafası da çalışmaz. Zayid gayretlidir. Gerçi radyoya, televizyona çıkmaz, ama meselelerle ilgilidir. Halkı gibi yaşar. Halid Bin Raşid ise sarayını piknik yerine çevirmiştir...

— Neyle yaşıyor?

Amerikalı gülümsedi.

— Ailenin diğer fertleri gibi. Şeyh Zayid her ay ona birkaç milyon dolar maaş verir.

Malko bir an Arap doğmadığına pişmanlık duydu! Bu parayla Liezen Şatosu Versailles Sarayı gibi olurdu.

Sonra, kafasını kurcalayan soruyu düşündü. Buraya herhalde iki tele-kızın öldürölüş hikâyesini dinlemek için çağrılmamıştı.

— Yani Halid Bin Raşid'in bu cinayetlerden bir çıkarı yoktur diyorsunuz, öyle mi? diye sordu.

— Evet, dedi Ralph Nader.

— Kimdi bu iki kadın? Niye din yoluna kurban edildiler? diye sordu Malko.

Bir süredir sessiz duran Malcolm Phoenix atıldı:

— Din yoluna kurban edilmediler. Kesinlikle öyle olmadı.

"Kesinlikle" sözcüğünü üstüne basa basa söylemişti. Malko Ingilize bakarak ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

III. BÖLÜM

Sarı buldozer kepçesinde topladığı toprağı tozu dumana katarak yolun iki yanına seriyordu. Pakistanlı sürücü Nahir ağzına bağladığı beze rağmen toz yutmaktan canı çıkmıştı. Pis işti bu!

Nahir ayda dört bin dirhem kazanıyor ve bunun yüzde doksanını biriktiriyordu. Kışları şantiyelerde yatıyor, yazları da Pakistanlı arkadaşlarıyla çadırda geçiriyordu.

Kendi ülkesinde olsa, bu paranın onda birini kazanamazdı.

Birden, bir korna sesiyle döndü. Sudanlı işvereni Halife'nin eski Buick arabasını hemen tanıdı. Vitesi boşa alıp buldozerden aşağı atladı. Halife kuşkusuz ona ödülünü vermeye geliyordu.

Sudanlı üç gün önce ondan gizli bir hizmet istemişti: Bir yolun kapalı olduğunu göstermek

için yol ortasına koca bir kaya parçası koyacaktı. Ertesi sabah da o kayayı yol kenarına atmıştı.

Halife de buna karşılık ona yıllık izninde Pakistan'a dönmesi için bir uçak bileti verecekti. Hatta izni bir hafta öncesinden alacak ve on bir aydır görmediği karısına kavuşacaktı. Nahir bu teklife hemen evet demişti.

Yolun kenarında duran Buick'e doğru koştu. Arabanın sol arka kapısı açıktı. Koltukta işvereni oturuyordu.

— Merhaba! dedi Sudanlı.

— Allah seni korusun! dedi Nahir.

Hayatı bu adamın elindeydi. Abu Dabi'de daha bir yıl çalışacaktı.

— Ne zaman izne çıkabilirim? diye sordu sıkılarak.

Halife gülümsedi.

— Hafta sonunda gidersin. Ben biletini ayarlıyorum.

Nahir selam verip gitmeye hazırlanırken diğeri durdurdu onu.

— Yolu bırak şimdi. Yolun sol tarafındaki araziye düzelteceksin, tamam mı?

— Ayva* dedi Nahir

Sonra neşeyle buldozere atlayıp aracı doksan derece sola çevirip belirtilen araziye girdi. Buldozerin kepçesi çöl kumuna kolayca giriyordu.

Nahir gaz verdi, ama araç kımıldamadı.

*Evet

Kepçe bir engele rastlamıştı. Nahir buldozeri geri aldı, vitesi küçülttü ve kepçeyi indirdi. Kepçenin vurduğu engelden metalik bir ses çıktı ve hemen arkasından göğe simsiyah bir sıvı sütunu yükseldi.

Nahir'in korkacak zamanı bile olmadı. Basınçla fırlayan petrol anında tutuştu ve buldozeri sarıverdi. Pakistanlının son düşüncesi, sarsaklığına küfretmek oldu. Çevresini saran alevlerle birkaç saniyede kömür oldu.

Fışkıran petrol yanmaya devam ediyordu.

Patlama Ralph Nader'in bürosunun camlarını hafifçe titretti. Üç adam birbirlerine baktılar.

— Mirage pilotlarından biri yine ses duvarını aştı, dedi Amerikalı. Ya da petrol alanında bir patlama oldu. Abu Dabi'de bunlardan başka gürültü yoktur. Birazdan öğreniriz.

Malcolm Phoenix pek ilgilenmişe benzemiyordu. Derin bir iç çekerek Malko'ya döndü ve konuşmasını sürdürdü:

— Dediğim gibi, bu cinayetler dini nedenlere bağlı değil. Bu iki kadın bambaşka nedenlerle öldürüldü. Vera Petersen ve Julie Scriver hükümetimiz memurlarındandı. Abu Dabi'de Kraliçenin Hükümeti adına görev yapıyorlardı.

İngilizin yüzü ciddileşmişti.

— Bu kadınlar neden öldürüldü?

— Henüz bilmiyorum, dedi İngiliz.

— Abu Dabi'deki görevleri neydi?

Ralph Nader İngiliz'i cesaretlendirmek ister

gibi:

— Bay Linge "Şirket" isteği üzerine bize yardıma geldi, dedi. Meselenin ayrıntılarını bilmesi gerek.

İngiliz tekliften pek hoşlanmışa benzemiyordu. Yine de devam etti:

— Bu uzun bir hikâye. Bildiklerimin tümünü size aktarmaya yetkili değilim, ama şu kadarını söylemekte sakınca yok: Haber kaynaklarımızdan biri bir süre önce Abu Dabi'de büyük bir darbe hazırlığından söz etti. Darbe yöre kişilerinden birine yönelikmiş ve darbe sonuçlan Batı dünyasının aleyhine gelişecekmış...

— Kim bu haber kaynağınız? diye sordu Ralph Nader. Adı aramızda kalacak.

Malcolm Phoenix yine sıkıntılı bir havaya büründü. Devamlı bıyıklarını çekiyordu. Malko bir an "Kuzen" in kalkıp büroyu terkedeceğini sandı, ama İngiliz devam etti:

— Haber Kuzey Yemen'de Sanaa'dan geldi. Oradaki adamımızın KGB bölge şefiyle özel dostluk ilişkileri var. Her ikisi de homoseksüel. Aylar süren bir ilişki bu. Yakın zamana kadar Sovyet bilgi vermeye pek yanaşmamış. Buna rağmen bizimki, sanırım kişisel nedenlerle olacak, ilişkisini kesmemiş... İki ay önce bu KGB subayı Moğolistan'a tayin edildiğini öğrenmiş. Tabii bu bir ödül sayılmaz. Bence homoseksüelliğine verilen bir ceza. Rus hemen bizimkini bulup Batıya geçmek istediğini bildirmiş. Biz normal yolu kullanıp Londra'yı uyardık. Londra da KGB

subayından iyi niyetini göstermesini istedi...

Hep aynı hikâye!.. "Kurban"ı mecbur kılmak.

— Bu istek karşısında, Sovyet de bize bu darbeyi açıkladı, diye devam etti Malcolm Phoenix. Darbeyi Şeyh Zayid'in ailesi içinde bulunan bir "köstebek"ten öğrendiklerini söyledi...

— Peki, daha fazla bir şey öğrenemediniz mi? diye sordu Ralph Nader.

— Hayır. KGB KGB ajanı bu açıklamadan bir gün sonra Moskova'ya "davet" edildi. Aeroflot'un bir uçağıyla hemen ülkesine döndü. Bu arada kendisini gören olmadı. Ortadan kayboluşu yaptığı açıklamalarla ilgili olabilir. Verdiği bilginin doğru mu, yoksa uydurma mı olduğu bile belli değil...

— Uydurma olsaydı iki ajanınız öldürülmezdi, dedi Malko.

Malcolm Phoenix bir kaşını kaldırarak Malko'ya baktı.

— Kimbilir... Bundan daha berbat uydurma haberlere de rastladım...

Üç adam bir süre suskun oturdular. Dışardan bağrıışan çocuk sesleri geliyordu.

— Sovyetin verdiği bu bilgiden sonra mı o iki ajanı Halid Bin Raşid'in sarayına soktunuz?

— Evet, dedi İngiliz. Vera ile Julie'yi devreye sokmak haftalar sürdü.

— Niye özellikle Halid Bin Raşid'i seçtiniz? İngilizin yüzünde buz gibi bir gülümseme belirdi.

— Çünkü Bin Raşid güvenlik sorunlarının

içinde biri. Aslında, başka önemli kişiler de var, ama onların zayıf taraflarını öğrenmek zaman alırdı. Oysa, Halid Bin, Raşid'in Avrupalı sarışınlara zaafı olduğunu biliyorduk. Üstelik, dilimizi de az buçuk biliyordu. Sonunda bir tezgâh hazırlayıp iki ajanı ona tanıştırdık.

— Bu iki kadın kimdir? dedi Malko.

— Vera Petersen, son savaşta Çin'de görev yapan eski bir ajanımızın kızıdır. Çok iyi Arapça bilirdi. Sonuca varmak için klasik bir tezgâh kurduk. Şeyhle çalışmış Tanya adında Lübnanlı bir kadın tüccarı bulduk. Tanya'nın eski sermayelerinden biri Veral ile Julie'yi Londra'da ona tanıştırdı. Gerisi çorap söküğü gibi gitti. Tanya dediğim kadın bizimkileri Abu Dabi'ye götürüp Halid Bin Raşid'e tanıştırdı. O da onları sarayına davet etti. Böylece ilişki kurulmuş oldu...

— Amacınıza ulaşmayı bekliyor muydunuz? diye sordu Malko. Çünkü Halid, Abu Dabi'de önemli bir rol üstlenmiyor...

İngiliz tekrar derin bir iç çekti.

— En azından doğru yolda olduğumuzu öğrendik. Aksi halde bu iki genç kadın ölmezdi.

Malko hâlâ kuşkuluydu.

— Bu bölge erkekleri kadınların işlerine karışmasından pek hoşlanmaz, dedi. Albay Hattat daha yararlı olamaz mıydı?

— Hattat'ın Halid ile ilişkileri meslekidir. Arabın özel hayatına girecek birileri lazımdı bize. Nitekim, Vera o gece öldürülmeden önce

bize telefon ederek çok önemli haberleri olduğunu bildirmişti. Ama oradan geri dönemediler. Sanırım, Bin Raşid'in sarayına aniden davet edilmişlerdi...

— Bu ani davetler sık olur muydu?

— Pek seyrek. Araplarda zaman kavramı yoktur. Ama kızlar öldürüldüğüne göre, öğrendikleri haber çok önemliydi.

— Albay Hattat'ın açık verdiği oldu mu hiç?

— Onu uzun süre çok sıkı gözledik, ama kuşkuyla hiçbir hareketi olmadı, dedi İngiliz. Cebini doldurmaktan ve Halid Bin Raşid'in sevgililerinden payını almaktan başka şey düşünmeyen paralı bir asker. Vera Petersen ile bir macerası olduğunu da biliyoruz.

— Cinayet nedeni kıskançlık olamaz mı?

İngiliz bu safça soruya güldü.

— Dostum, bu tür kadınların burada bir deve kadar önemi yoktur. Hele yabancı bir kadınsa. Onları sadece bir zevk aracı olarak kullanırlar.

— Albay Hattat bir ipucu bulamamış mı?

— Bulamadığını söylüyor, dedi Malcolm. Yıllarca bize hizmet etti, bilgi aktardı. Ama bu tiplere hiçbir zaman güvenilmez.

Harika! Malko bu işin en az bundan öncekiler kadar karmaşık olduğunu seziyordu. Esrarengiz sırrı çözebilecek en ufak ışık yoktu.

— Şeyhin çevresinde elde edilebilecek kimse yok mu?

— Hiçbirine güvenilmez. Sarayda görev yapan Ürdünlü, Suudi, Filistinli hizmetkârla-

rın çoğu Güney Yemen ve Sovyetlere hizmet ediyor. Bundan eminiz. Bizden yana olanların hepsi oradan uzaklaştırıldı...

— Sonuç olarak, iki ajanınızın öldürülmesi çok önemli bir şeyin olacağını gösteriyor, dedi Malko. Yönetimi ele geçirme gibi bir şey...

Aklından Abu Dabi'nin birkaç yüz kilometre ötesindeki Hürmüz Boğazı girişinde bulunan Amerikan uçak gemilerini geçirdi. Sonra İngilize dönerek:

— Şeyh Bin Raşid'in bu çifte cinayete tepkisi ne oldu? diye sordu.

— Güya üzölmüş. Şeyh Zayid'den azar işittiğini biliyorum. Yeni nesil araba, kadın ve içkiden başka bir şey düşünmüyor. Yaşlı Zayid'in Abu Dabi'de on beş karısı var. Ama on dört yaşındaki kızlarla yatmak istediğinde av partisini bahane edip Pakistan'a gider. Genç şeyhler ise orospuları uçakla buraya getirirler. Gizlileri saklıları yok.

— Şeyh Bin Raşid bu cinayetlerin din yobazları tarafından işlendiğine inanıyor mu?

— Öyle görünüyor. Ama Abu Dabi'deki bütün Mısırlı yosmalarla Avrupalı tele-kızları temizlemeye kalksalar, ülke kana boğulur. Burası ne Yemen, ne de Suudi Arabistan. Yo, hayır.... Bunda başka bir neden var.

Malko düşünceliydi. Sonunda:

— Peki benden ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Hiç, dedi İngiliz. Sizinle tanışmamı isteyen Bay Nader idi. Zaten sizi yalnız bırakmak zorundayım, zira büyükelçimle bir

randevum var.

Kalktı, Malko'nun elini sıktı ve oradan çıktı. Kendisine eşlik eden Amerikalı büroya tekrar döndüğünde çocuksu bir ifadeyle gülümsüyordu.

— Palavracılıkta İngilizlerin üstüne yok, dedi Amerikalı. Üç gündür "Şirket"i teleks bombardımanına tuttular ve bu işi devralmamız için yalvardılar. Burada hiç adamları yok. Mesele büyürse de, dedikodunun dışında kalmak istiyorlar.

Malko İngilizin davranışına şaşırmıştı.

— Anlattıklarına inanıyor musunuz?

Amerikalı hiç tereddüt etmeden cevap verdi:

— Yüzde yüz. Kızların ikisi de birinci sınıftı. Cinayet son derece zekice planlanmış. Polisin elinden bir şey gelmiyor... Washington burada önemli şeyler olacağı kanısında. Birileri kızların casus olduğunu keşfetti ve hemen temizletti. Şimdi iş bize kalıyor, yani size!

— Ben onlar gibi Şeyh Bin Raşid'i kendime aşık edemem ki! dedi Malko. Hatta sinekkaydı traş bile olsam...

— Burada oğlancılık öyle büyük günah sayılmaz... Bu nedenle en az bir kadın kadar şanslısınız...

— Şirket bu işi yapmama yetecek kadar para ödemiyor, dedi şakacı bir tavırla.

— Canım, bizde sizden bunu istemiyoruz ya! Fakat bu iki kızın katillerini bulmak lazım. Niçin öldürüldüklerini ve emri kimin verdiğini

öğrenmeliyiz. Maşa adamların hiçbir önemi yok.

— Bu işe pek biçilmiş kaftan sayılmam, dedi Malko. Arapça bilmem ve Abu Dabi'de sizden başka tanıdığım yok.

— Ama mesleğinizde uzmansınız. "Şirket'in en iyi elemanlarından birisiniz. İran ve Afganistan'dan sonra bir üçüncü hataya düşmek istemiyoruz... Burada bir şeyler dönüyor. O iki kız da bu yüzden öldü. İşinizin fazla zor olmayacağı kanısındayım. Basın Filistinlilerin elindedir. Bu nedenle her türlü Amerikan müdahalesine karşı çıkar. Şeyh Zayid'e yakın çevreler daha yumuşaktır. Elllerinde ordu ve polis gücü olmadığı için birilerine güvenmek zorundalar... Bu nedenle çalışmanıza göz yumacaklar ve sizi rahat bırakacaklardır. Tabii, canını sıkacağınız kişiler hariç...

— Peki, bu olayın arkasında kim var dersiniz? Filistinliler mi?

— Sanmam, dedi Ralph Nader. Emirliklerden çok para çekerler. Çeşitli alanlarda ipler onların elindedir. Bunu kaybetmek istemezler..

— Ya İranlılar?

— Onlardan hayır gelmez, örgütleri zayıftır. Burada kendi görüşlerini bile kabul ettiremediler. Gerçi birkaç eylemci var, ama tehlikeli değiller... Bence tehlikenin kaynağı Güney Yemen.

— Ruslar mı?

— Öyle sanıyoruz, dedi Amerikalı. Ruslar Körfez'e inme eğilimlerini gizli tutuyorlar.

Ama köprübaşlarını ele geçirmekten de geri kalmıyorlar. Gözümüzü dört açmalıyız. Dikkatli olun. Düşmanlarımız sizin kim olduğunuzu öğrenseler bile kendilerini ortaya çıkaramayacaklardır.

— Bir tur atıp cinayet yerini görmek istiyorum, dedi Malko.

— Orayı kolay bulursunuz. Rolls Royce hâlâ orada. Araba sağlam, ama şeyh onu uğursuz gördüğü için kullanmıyor.

Bir Rolls Royce'un kullanılmış kâğıt mendil gibi bir köşeye atılması inanılır şey değildi!

Malko'nun bakışları Meridien'in holünü geçen siyah gözlüklü genç bir kadına takıldı. Giydiği kırmızı bermuda kalçalarının yuvarlaklığını olabildiğince çıkarmış, bronz bacakları ayaklarındaki on beş santimlik topuklu ayakkabılarla daha da uzun görünür olmuştu. Omuzlarına dökülen uzun siyah saçları her adımda sallanıyor, dişiliği çevredeki tüm erkeklerin ve hatta bazı kadınların dikkatini çekiyordu.

Malko döndü ve meşgul çıkan numarayı bir kez daha çevirdi. Günün bir kısmını kenti gezerek geçirmişti. Ahizeyi yerine koyacağı sırada arkasında bir ses duydu.

— Malko! Burada ne işin var?

Malko döndü ve kırmızı bermudalı kadınla burun buruna geldi. Üstündeki beyaz bikini göğüslerinin ancak dörtte birini kapatıyordu.

Kara gözlüğün dışında dikkati çeken tek şey çocuksu ifadeli kalın kırmızı dudaklardı. Kadın gözlüğünü çıkarınca, Malko'nun ağzı

bir karış açık kaldı.

— Mandy!

Hawai Kahala Hilton'da, üç milyon dolarla orgazma ulaştırdığı* kadını bu. Unutulur olay değildi!

Mandy kollarını Malko'nun boynuna dolayarak dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Malko boğulacak gibi oldu.

Genç kadını belinden tutarak uzaklaştırdı.

— Mandy, Abu Dabi'de ne işin var?

Genç kadın sorusuna cevap olarak:

— Seni gördüğüme sevindim, dedi. Avru-pa'ya geldiğimde hep seni aradım. Hollanda'da oturuyordun, değil mi?

— Hayır, dedi Malko.

Mandy gerçek bir dişi olabilirdi, ama coğrafyasının zayıf olduğu kesindi! Tekrar Malko'ya sarılarak vücudunu yasladı.

— Seninle sevişmek istiyorum, dedi.

Malko cevap vermek üzereyken kendilerine yaklaşan beyaz entarili bir Arap farkettili. Sağ yanağında derin bir yara izi vardı. Yüz ifadesi nsana hiç de huzur vermiyordu. Arabi ırkeden Mandy:

— Hay aksi! Toto geliyor! dedi.

Adamın onları doğrayacakmış gibi bir ifadesi vardı. Mandy yüzüne saf bir gülücük kondurarak Toto'ya doğru ilerledi.

(*) Sas Parola Matador

IV. BÖLÜM

Mandy Brown entarili Arabın boynuna sarılarak vücudunu yasladı. Bütün dişiliğini takınmıştı. Bu eski soğukkanlılığını hiç kaybetmediğinin deliliydi.

Mandy'nin "Toto" dediği adam Malko'yu daha iyi inceleyebilmek için kadını yana itti. Samimiyetleri Arabın gözünden kaçmamıştı.

Mandy Brown herhangi bir tatsızlığa meydan vermemek için hemen aralarına girdi ve en yumuşak ses tonuyla:

— Malko, sana nişanım Abdülaziz Marek'i tanıştırayım, dedi. (Araba döndü.) Bu da burada rastladığım eski dostum Prens Malko Linge.

Abdülaziz kuşkulu bakışlarla elini uzattı. Tokalaştılar. Adamın gözlerinde en ufak bir sempati işareti yoktu.

— Uzun zamandır mı tanışıyorsunuz? diye

sordu.

İngilizcesi çok iyiydi.

— Geçen yıl tanışmıştık, dedi Malko. Bayan Brown çok zor ve çok da tehlikeli bir işte bana yardım etmişti. O dönemde Amerikan hükümeti adına çalışıyordum.

Adam anlatılanların ek kelimesine bile inanmaz bir ifadeyle:

— Ve burada şans eseri tekrar karşılaştınız, öyle mi? dedi.

Malko ile Mandy bir ağızdan:

— Elbette! diye cevapladılar.

Mandy adamı bir türlü yumuşatamıyordu. Araplar için kadın belki bir deve değerindeydi, ama adamlar develerine de çok düşkünlüler!

Mandy her şeye rağmen, yeniden saldırdı:

— Şurada hep birlikte bir şeyler içelim, Abdülaziz. Dostum Malko'yu seveceğine eminim.

Malko bundan hiç emin değildi!..

— Yasalarımıza göre burada içki içemeyeceğimi biliyorsun, dedi Mandy'ye.

'— Ama yasaları yapanlar senin arkadaşın... Söyle de değiştirsinler şunu!

— Başka bir zaman evimde içeriz, olur mu? dedi Arap.

Bir yandan da "nişanlısını kapıya doğru sürüklemeye çalışıyordu.

— Niye benim odamda içmiyoruz? dedi Malko. Yukarda küçük bir barım var...

Abdülaziz'in gözlerinde bir ışık yandı, içkiye zaafı olduğu belliydi.

Birlikte asansöre bindiler.

Mandy adamı boynundan öpüyor, dilini kulağında gezdirerek kime ait olduğunu ispatlamaya çalışıyordu...

Malko'nun odasına girdiklerinde, Mandy hemen bara gidip içkileri hazırlamaya koyuldu.

İçkiyi gören Abdülaziz'in bakışları hemen yumuşadı. Malko kendine votka aldı, sonra pikaba hafif bir müzik koydu.

Abdülaziz koltuğa yerleştğinde, kadehi boşalmıştı.

Mandy hemen atılarak içkisini tazeledi. Bakışları şimdiden buğulanmıştı.

— Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz, dedi Malko. Bayan Brown'u çok mutlu gördüm.

Abu Dabili bir kakhaha atarak Mandy'nin kalçasını okşadı.

Mandy kurulmuş oyuncak gibi sahte bir kakhahayla Arabın dizlerine oturup göğsünü okşamaya başladı. Malko'ya dönerek:

— Beni nasıl mutlu ettiğini bilemezsin, dedi. Gerçek bir erkek bu.

"Gerçek erkek" bu söz üzerine içkisini bir dikişte boşalttı ama kadeh hemen doldu vine.

Hava gitgide yumuşamaya başlamıştı. Arap, Malko'yu artık bir rakip olarak görmüyordu.

Peltek bir dille Malko'ya seyahati ve Abu Dabi hakkındaki izlenimlerini soruyordu.

Savaş baltası toprağa gömülmüştü!

MandyBrown esneyerek:

— Acıktım, dedi.

İkinci tuzak da kurulmuştu!

Nişanlısının onu Malko'yu ekerek yemeğe götürmeyeceğinden emindi. Malko da oyuna katıldı.

— Siz başbaşa yemeğe gidin, dedi.

Abdülaziz hemen itiraz etti:

— Olmaz öyle şey! Siz de bizimle geliyorsunuz. Mandy'nin dostları benim de dostumdur...

Ayağa kalktı, ama yıkılmamak için Malko'nun koluna yaslandı.

— Banyonuzu kullanabilir miyim? diye sordu Malko'ya. Daha ilk karşılaşmamızda üzerinizde kötü etki bırakmak istemem...

Yüzü yemyeşildi...

Banyoya girip kapıyı kapar kapamaz, Mandy Malko'nun boynuna atıldı ve dudaklarını yapıştırdı.

— Herif kafayı buldu, dedi gülerek.

Abdülaziz banyodan çıktığında, biraz daha iyiceydi. Bir bardak su içtikten sonra:

— Nihal'e gidelim, dedi. Arabamı alalım, sonra sizi buraya bırakırız.

**

İtalyan orkestranın boş lokantada çıkardığı gürültüye tanık olan, dünyanın sonunun geldiğini sanırdı. Abdülaziz Marek Coca Cola şişesinde getirilen viskiyi yudumladıktan sonra önündeki koyun etini beceriksizce kesmeye çalıştı, başaramayınca bıçakla çatalı bir kenara

atıp eliyle yemeye başladı.

— Medeniyet denen şeye henüz alışamadım, diye güldü. Çatal bıçak kullanmayı öğrenecek vaktim de olmuyor.

Ama Rolls Royce kullanmayı öğrenmişti! Malko'ya verdiği kartında büyük bir petrol şirketinin genel müdür muavini olduğu yazılıydı.

— Nerede tanıştınız? diye sordu Malko.

— Bahama Adaları'nda, dedi Mandy. Abdülaziz beni ülkesine davet etti. Üç haftadır buradayım...

— Bensiz yapamıyor, diye atıldı Abdülaziz. Benim gibi sevişene hiç rastlamamış... Gücümü deve sütünden alırım. Günde bir litre içtim mi, peşpeşe beş kez sevişirim. Ya siz ne içiyorsunuz?

— Ben kahveyi tercih ederim, dedi Malko laf olsun diye.

Arap hemen ciddileşti.

— Yo, kahve bu iş için çok kötüdür... Ayrıca, bol bol da hurma yemek gerek.

Malko birden damdan düşer gibi:

— Şeyh Bin Raşid'i tanır mısınız? diye sordu.

— Elbette. Niye sordunuz?

— Duyduğuma göre şeyhin iki sevgilisi yobazlar tarafından öldürülmüş...

Abdülaziz yüzünü buruşturdu.

— Şeyh Zayid çok hoşgörülü biri. Yasadışı birçok göçmenin ülkeye girmesine göz yumdu. Bunlardan binlerce var ve bir Allah'ın kulu da bu adamları kontrol etmez. Hele o İranlılar!

Bize nasıl yaşamamız gerektiğini öğretmeye kalkmıyorlar mı, kan beynime çıkıyor. Ama kabahat bizde. Dinin emrettiği yasalara kulak asmıyoruz ki! Sekiz yıldır bir hırsızın eli bile kesilmedi...

Suudi Arabistan'da kelle bile kesiyorlardı!..

— Peki, bu İranlılar tehlikeli değil mi? diye sordu Malko.

Abdülaziz suratını buruşturdu.

— Aldıran kim? Suç işleyeni bir uçağa koyup sınırışı ediyorlar. Adam başka yoldan yine geri dönüyor. İran dediğiniz yer, nah şurası. Hepsi aç...

— Ama bu sözünü ettiğim cinayet korkunç bir şey! Kim yapmış olabilir bunu?

Abdülaziz başını salladı.

— Bizde yobaz yoktur. Bence bu adi bir cinayet. Kadınlara tecavüz edip mücevherlerini almak istemiş olmalılar. Pakistanlı ya da iranlılardır. Polis yakında onları bulur.

Adam samimi görünüyordu. Malko ısrar etmedi. Abdülaziz ışıltılı siyah gözlerini Avusturyalıya çevirdi. Yüzünde kadınsı bir ifade belirmişti.

— Sizin Abu Dabi'de ne işiniz var? Petrolcü musunuz?

— Hayır. Diplomat sayılırım. Amerikan hükümeti adına danışmanlık yapıyorum. Bir tür akıl hocası.

— Abu Dabi'ye önerileriniz nedir?

— Henüz bir önerim yok. Geleli çok az oldu.

Abdülaziz sol kulağını uzatarak:

— Affedersiniz, dedi, sağ kulağım pek duymaz da...

Malko konuyu değiştirmek için bunu fırsat bildi.

— Nasıl oldu? Kaza mı?

— Petrolden önce çok yoksulduk, dedi Arap. Çölde hiçbir şey yoktu. Karnımı doyurmak için inci avcılığı yapardım. Bu iş için on metreye dalmak gerekiyordu. Böylece sağ kulak zarım patladı...

Abdülaziz saatine bakarak:

— Gidip karımı görmem lazım, dedi.

— Evli misiniz?

— Evet, dedi Arap. Haftada bir gün ona lütuf ta bulunurum. Bugün onun sırası.

— Oh! Beni bırakma, diye yalvardı Mandy.

Sesindeki şuh ton lokantanın mermer sütunlarını bile eritebilirdi!

— Olmaz, yapamam, dedi Arap. Kimsenin hakkını yiyemem.

— Karınla yatmanı istemiyorum, diyeretti Mandy.

Abdülaziz gülümsedi.

— Yarın seninleyim.

Ellerini çırparak hesabı istedi. Parayı ödemesinden sonra kalktılar.

Rolls'un ön koltuğuna sıkışarak Meridien'in yolunu tuttular.

Abdülaziz ıslık çalarak direksiyon kullanırken Mandy de gizli gizli Malko'yu okşuyordu.

Meridien'in önünde durduklarında, Mandy "nişanlı"sını öpüp arabadan atladı.

— İşim erken biterse gelirim, dedi Abdülaziz.

— Bekliyorum, sevgilim.

Arap Malko'ya döndü.

— Görüşmek üzere. İhtiyacınız olursa, emrinizdeyim.

Araba hareket etti. Malko ile Mandy otele girdiler.

Asansör kapısı üzerlerine kapandığında, Mandy SAS'ın boynuna sarıldı.

— Hemen sevişmek istiyorum. Sabredemiyorum.

Genç kadının soğukluğunu bilen Malko Şüpheyle ona baktı. Mandy kafasından geçenleri anlamış olmalı ki:

— Ben çok değiştim, dedi.

Odaya girdiklerinde Mandy hemen soyunmaya başladı. Çırılçıplak kaldığında Malko'yu da soymaya başladı. Sonra elinden tutarak yatağa çekti.

Malko genç kadına sahip olduğunda, diğeri çılgınca soluyor, hiç durmadan kıvranıyordu. Kısa sürede ikisi de bitkin, sırtüstü yatağa düştüler.

Mandy'nin gerçekten nefis bir vücudu vardı.

Malko ona dönerek:

— Bu Abu Dabili ile ne işin var? diye sordu. Mandy elini SAS'ın göğsünde dolaştırarak okşamaya başladı.

— Bir haftasonu tatili için Bahama Adaları'nda Freeport'a gitmiştim. Toto'ya orada rastladım. Normal kostüm içinde hiç de

fena sayılmazdı. Oraya toprak satın almaya gelmiş. Lokantada yan masada oturuyordu. Yemeğin sonuna doğru bana bir paket gönderdi: İçinden yirmi bin dolarlık bir bilezik çıktı. Bir de küçük not vardı: "Seninle yatmak istiyorum". Altında da telefon numarası.

— Hiç değilse, açık sözlüymüş, dedi Malko. Tabii, sen de hemen yatağına girdin...

— Hayır, yatakta olmadı. Adresini alıp evine gittim. Beni o beyaz entarisiyle karşıladı. Hiç vakit kaybetmiyordu. Elini hemen popoma attı. Üzerindeki entari ilgimi çekmişti. Altında ne olduğunu öğrenmek istiyordum...

— öğrenebildin mi bari?

— Evet, dedi Mandy. Beni duvara dayayıp ayakta sahip oldu. Ertesi gün ülkesine dönüyormuş. Beni de davet etti. Kabul ettim. Sabah özel bir uçağa atlayıp yola çıktık... Atlas Okyanusu'nu geçerken altı kez sahip oldu bana. Adamın akli fikri sevişmekte, ama eli çok açık. Ben de elimden geldiğince servet yapmaya çalışıyorum. Bana bayılıyor. Arkadaşlarına eşsiz bir kadın olduğumu söylemiş. Bunu ispat etmek için de beni beş arkadaşının koynuna soktu...

— Nasıl olur? dedi Malko hayretle. Beni kıskandı ama.

— Normal. Sen arkadaşı değildin.

— Ya şimdi?

— Şimdi arkadaşı sayılırsın. Kıskansaydı, beni seninle yalnız bırakmazdı. Bunlar sevgiilerini aralarında değiş tokuş ederler. Kızların hepsi yabancı zaten...

Mandy yan dönerek Malko'ya sokuldu.

— Senden ufak bir yardım isteyeceğim, dedi.

— Nedir? diye sordu Malko.

— Buradan kurtulmak istiyorum.

— Seni tutan mı var?

— Toto pasaportumu aldı. Ülkeyi yöneten Şeyhin yakın arkadaşı olduğu için gönlünce hareket edebiliyor. Buradaki adamlara tahammül edemez oldum.

Malko düşünüyordu. Bu kızı ona belki de "Casuslar Tanrısı" göndermişti. Aradığı her nitelik vardı onda.

— Nişanlının siyasi görüşü nedir? diye sor-du.

— Aşırı sağcı. Komünistlerin düşmanı. Hepsinin hayalarını kesmek gerek diyor.

— Güzel! dedi Malko. Seni buradan kurtarırım. Yalnız, seninkinin seni tanıdığım birinin koynuna vermesi gerekiyor. Gizlice tabii...

— Bari sevimsiz biri olmasa!

— Aksine. Yirmi beş yaşında yakışıklı biri.

— Sahi mi? Bu iyi işte! Peki, niye o adamlarla yatmam gerekiyor...

— Bunu anlatmak zor, dedi Malko. Bana güven, yeter. Tamam mı?

— Tamam. Bu istediğin konuyu yarın sevişirken ona açarım. Şimdi yanımda kal. Geceyi yalnız geçirmek istemiyorum.

— Ama seninki gelebilir. Öyle demişti.

— Sen ona bakma. Karısı onu ele geçirmişken sabaha kadar bırakmaz.

Başını Malko'nun göğsüne dayadı ve küçük bir kız gibi hemen uyudu.

Malko gözleri açık, sahile vuran dalgaların sesini dinliyordu. Abu Dabi'de Mandy'ye rastlaması bir mucizeydi. Onun sayesinde bazı İpuçları bulabilirdi.

Şu an elindeki en iyi silah, Mandy idi. Araştırmasına klasik bir yöntemle başlayacaktı: Cinayet mahallini görmekle!

V. BÖLÜM

Rüzgârın kaldırdığı kumlar yerin bir karış üstünde hareketli ikinci bir zemin oluşturmuş gibiydi. Malko Meridien'den kiraladığı Mercedes'ten dışarı çıktı ve çıkmasıyla da soluğu kesildi.

Çevresi göz alabildiğince uzanan çöldü.

Yolun kenarına terkedilmiş beyaz Rolls Royce'a yaklaştı. Patlak öncamı ve kaputundaki ufak tefek göçüklere rağmen, sağlam durumda-görünüyordu.

Kapılardan birini açıp başını içeri uzattı. Muhteşem deri koltukların kokusu hâlâ kendini hissettiriyordu.

Kaputun üzerinde olayın vahşetini hatırlatan kurumuş kan izleri vardı.

Malko çevresine bakındı.

Uzakta, güçlkle de olsa, Şeyh Halid Bin Raşid'in sarayı farkediliyordu. Rolls'un biraz

ötesindeki büyük kaya parçası dikkatini çekti. Yolu bununla kapamış olmalıydılar, iyi de, bunu buraya kim getirmişti?

Çölü gözden geçirdi, bir şey bulamadı. Kayayı yol ortasına bırakmak, daha sonra da kenara çekmek için buldozer tipinde bir araç gerekiyordu. Buldozer sürücüsü olay hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi. Bu kayayla aklına estiği için oynamış olamazdı.

Arabaya atlayıp geri döndü. Beş yüz metre sonra, Bu Hasa Kavşağı'ndan önce, petrol boru hatlarından birini tamir eden bir grup işçiyle karşılaştı.

Başlarında kırmızı kasketli, kare gözlüklü sakallı bir beyaz vardı.

Malko arabadan inip adama yaklaştı.

— Merhaba!" dedi ingilizce olarak. Bir bilgiye ihtiyacım vardı. Buralarda çalışan bir buldozer gördünüz mü?

Adam gülümsedi.

— Buldozer mi? Niye buldozer arıyorsunuz?

— ilerde yolu tıkamak için büyükçe bir kaya kullanılmış. Bunu ancak bir buldozer yapabilir de...

Adamın gülümsemesi daha da yayıldı.

— Bir buldozer vardı, dedi. Arta kalanları görmek isterseniz bu yönde bir kilometre kadar ilerleyin...

— Ne oldu? diye sordu Malko.

Adam omuz silkti.

— Aracı kullanan sersem kepçesini bir petrol borusuna takmış ve büyük bir patlamaya

yol açmış. Buldozeri de, kendisi de paramparça olmuş. Zaten biz de bu nedenle buradayız. Petrolü bu hatta aldık.

— Bu olay ne zaman oldu?

— Dört, beş gün önce.

— Cinayetten sonra mı?

— Hangi cinayet?

Malko ısrar etmedi. Arabasına binerek hareket etti. Bir süre sonra yoldan çıkıp adamın işaret ettiği yöne döndü.

Bir dakika sonra, kararmış bir demir yığınının yanında durdu. Mercedes'den inip yaklaştı. Aracın çevresini dolaştı. Üzerinde güçlkle okunan bir yazı vardı: Yusuf ve Ortakları.

ismi belleğine kaydedip arabaya döndü ve hemen hareket etti.

*

**

Malko Abu Dabi'nin en nezih yerli lokantası olan Golden Falcon'dan içeri girdiğinde, bir garsonla burun buruna geldi.

— Rezervasyonunuz var mı, sir?

Lokanta bomboştu

— Bir akşam yemeği organizasyonu için Bay Mufti ile görüşecektim.

Garson iki büklüm eğildi.

— Bakayım burada mı? diyerek uzaklaştı.

Mufti, CIA bölge şefinin adını verdiği birkaç Amerikan yandaşından biriydi. Biraz soma, sarışın, mavi gözlü, bıyıklı biri

göründü. Adamın Avrupalı havası vardı.

Malko elini uzattı.

— Ben "Pete" tarafından geliyorum, dedi.

Mısırlı cevap vermeden gülümsedi. Lokanta boş olmasına rağmen, Malko'nun koluna girerek onu çıkış kapısına doğru sürükledi.

— On dakika sonra, El-Ain Oteli'nin holünde buluşalım, dedi. Sheraton'un tam karşısındadır.

*

İki katlı El-Ain Oteli, ucuz Amerikan otellerini hatırlatıyordu. Serin holün dibinde bir bar vardı. Malko bir maden suyu ısmarladığı anda, kapıda Muhammed Mufti belirdi.

Malko'nun yanına gelerek:

— Sizin için ne yapabilirim? diye sordu.

"Pete", Ralph Nader'in buradaki "kod" adıydı.

Malko kısaca burada ne amaçla bulunduğunu anlattı. Sözünü bitirdiğinde:

— Cinayeti ben de duydum, dedi Mısırlı. Çünkü o kızları buraya getireni tanırım. Tania adında Lübnanlı bir kadındır. Şeyhlere kadın bulur. Fakat cinayet sebebini bilmiyorum.

— Avrupalı kızlar buraya hep aynı yoldan mı gelir?

Mısırlı kahvesinden bir yudum aldı.

— Bu iş karışıktır. Bazen Pakistan'dan,

bazen de doğrudan İngiltere'den gelirler. Burada berber ya da manikürcü olarak çalışan Mısırlı kadınlar da var. Ama şeyhler yalnızca Avrupalı kadın isterler. Bunların çoğunu da Tania ayarlar.

— Tania kimdir?

Mufti gülümsedi.

— Çok güzel bir kadındır. Sanırım, birkaç yıl önce Lübnan güzellik kraliçesi olmuştu. En güzel kızlar onun elindedir. Yerli de bulunur, Avrupalıda...

— Onu tanır mısınız?

— Biraz. Burada herkesi tanımak zorundasınız.

— Beni onunla tanıştırebilir misiniz?

Mısırlı zoraki bir gülümsemeyle ona baktı.

— Bu biraz tatsız. Ondan sakınmak gerek. Şu güne kadar iyi bir paravana ardına gizlendim. Kendimi tehlikeye atmak istemem.

— Peki, ya bir kadınla birlikteysem... Şöyle çok genç bir kadınla...

— O zaman farklı, dedi Mısırlı. Bu tezgâhı kurabiliriz. Ama Tania'nın hazırladığı zevk geceleri farklıdır. Birlikte katılacağınız hanımın bir Arapla yatmasını isteyebilir. Bu da arkadaşını şoke eder...

— Arkadaşımın şoke olmayacağından eminim, dedi Malko.

Mandy Brown neler görmüştü! Ama Mısırlı da temkinli adamdı. Merak etmesine rağmen, Malko'ya arkadaşının kim olduğunu sormadı. Bir süre sessizlikten sonra:

— Sizi Meridien'in havuzunda tanıştırebili-

rim, dedi Mufti. Kız arkadaşınız ingilizce bilir mi?

— Kendisi Amerikalı, dedi Malko.

— Bu iyi işte! dedi Mufti. İşimiz kolaylaşıyor. Anladığım kadarıyla kızı önemli birine yamamak istiyorsunuz.

— Evet, dedi Malko. Halid Bin Raşid'e yamamak istiyorum. Tabii, sizin daha iyi bir teklifiniz yoksa. Herhangi bir darbe konusunda kulağınıza bir şey çalındı mı?

Muhammed Mufti güldü.

— Oh! Burada her ort beş günde bir Şeyh Zayid'in öldürüleceği söylenir...

Harika doğrusu!

— Şeyh Zayid'i niye öldürmek istiyorlar?

Mufti kaderci bir ifade takındı.

— Bu bölgedeki devlet başkanları hep öldürülmüşlerdir... Sebebi, seçim olmayışı herhalde... Güney Yemenliler ile İranlıları bir yana bıraksanız bile, onu öldürmek isteyen bir sürü şeyh vardır.

Saatine baktı.

— Eh! Ben artık gitmeliyim. Bir şeye ihtiyacınız olursa telefon edin. Yaser tarafından dersiniz...

— Peki, benim Tania ile tanışmam ne olacak? dedi Malko.

— Ona havuzda rastlamalıyız. "Normal" bir biçimde. Yanınızda da kız arkadaşınız olmalı. Eğer arkadaşınız dediğiniz gibi biriyse, Tania sizin peşinizden koşar... Biraz sabır gerekiyor...

*

**

Malko yüzlerce lambanın sarktığı vitrini hayretle seyretti. Işığa boğulmuş olan elektrik mağazası II. Zayid Caddesi'nde, Center Hotel'in tam karşısındaydı. İçerde bir tek kişi vardı.

Vitrini seyretmeye devam ederken, içerdeki adam kapıya çıktı.

— Beni mi aradınız, sir?

— Ben "Pete" tarafından geliyorum, dedi Malko, bir tesisat işi vardı da...

Tayyib Valud çevreye bir göz attı.

— Bu durumda inşaatı görmek gerek, dedi adam.

— Harika olur.

Birlikte Malko'nun arabasına binerek hareket ettiler. Filistinli hemen rahatladı.

— Ziyaretinizi bekliyordum. "Pete." haber vermişti.

Malko adama bir göz attı. Pek keyifli görünüyordu.

— İşleriniz yolunda mı?

— Harika! dedi Filistinli. Camilerin elektrik tesisatını yapıyorum. İyi para kazanıyor sayılırım. Saraylarda da çalışırım. Hayli tanıdığım var.

— İki kızın öldürülmesine ne dersiniz.

Filistinli ellerini ovuşturdu.

— Şaşırtıcı. Kızların kim olduğu anlaşılmış olmalı. Ama kimin emir verdiğini bilmiyorum.

— İnşaatçı Yusuf diye birini tanır mısınız?

— Evet, dedi Filistinli. Niye sordunuz?

Malko buldozer olayın anlattı.

— Yusuf çok tanınmış biridir burada. Şeyh

Bin Raşid ile ortaktır.

Malko sıçradı.

— Bin Raşid mi?.. Ama...

— Oh. Bunda şaşılacak bir şey yok. Burada şeyhlerin ortak olduğu birçok şirket var. İş sahipleri kendilerine bir "koruyucu" bulmak zorundadır. Benim bile koruyucu ve sermaye yatıran bir şeyhim var.

Malko yine de bunun tuhaf bir rastlantı olduğunu düşündü.

— Lübnanlı Tania'yı tanır mısınız?

Filistinli güldü.

— Onu kim tanımaz ki! Yalnız, dikkatli olun... Bir dinamitten farksızdır. Para için her şeyi yapar.

— Sizi mağazaya bırakayım, dedi Malko. Bu arada Yusuf konusunda kulağınız kırıšte olsun.

Filistinliyi mağazasının önünde indirdikten sonra hareket etti ve Meridien'in yolunu tuttu.

*

**

Mandy Brown başını çevirip yanındaki sezlonga uzanan kadını inceledi. Sırtı açık tek parça siyah bir mayo giymişti. Uzun bacaklı, dolgun kalçalı ve iri göğüslü bir esmerdi.

Ağızlığa takılı sigarasını yakarak, elindeki Fransız mecmuasına daldı.

Mandy içinden "eski orospulardan" diye geçirdi. Kadın çok ilgisini çekmişti. Kolundaki kalın altın bileziklere ve parmağındaki yüzük-

lere imrenerek bakıyordu. İçinden "birkaç yıla kalmaz, ben de bunlara sahip olurum" diye mırıldandı.

Malko nerede kalmıştı? Havuzda tek başına yatmak çok sıkıcı geliyordu. Sıkıntı içinde boynundaki altın zincirle oynamaya başladı.

Yanındaki esmer göz ucuyla onu süzüyordu.

— Harika bir zinciri dedi sonunda. Nereden satın aldınız?

— New York'tan, cevabını verdi Mandy. Bulgari'den.

— Burada sizin gibi güzele rastlamak çok zor, dedi esmer kadın. Dikkat edin, kaçırlar...

— Oh!, sahi mi? Ama ben yalnız değilim ki!

Tania gözlüğünü çıkararak gülümsedi.

— Adım Tania. Uzun süredir bu ülkede yaşıyorum. Çok tanıdığım var. Herhangi bir sorunuz varsa, çözebilirim.

— Benim adım da Mandy... Çok nâziksiniz.

*

**

Malko havuza bir göz attı. Mandy'yi alımlı esmer bir dilberle sohbet eder görünce leycanlandı.

O tarafa yöneldi. Yanlarına geldiğinde,

Mandy hafifçe doğruldu.

— Sana Tania'yı tanıtayım, dedi. Yeni arkadaş olduk.

Tania Malko'ya elini uzattı. Harika bir kadındı. Kısık sesle bir "merhaba" demesi bile, yıllanmış piskoposları orgazm ulaştırma-ya yeterliydi!

Yumuşak hatlarına ters düşen tek şey, yüzündeki belli belirsiz sert ifadeydi.

— Tania harika bir kadın! dedi Malko.

Tania zoraki bir gülümsemeyle:

— Mandy ile iyi anlaşacağımızı sanıyorum, dedi. İzin verirseniz, kendisini yarın akşam yemeğe davet etmek istiyorum...

Mandy çocuksu bir tavır takındı.

— Ama Malko'yu ekemem ki... Doğru olmaz bu.

Malko sessizce onları izliyordu. Mandy rolünü harika oynuyordu!

Tania bir an düşündü, sonra yapmacık bir gülümsemeyle Malko'ya döndü.

— Siz de davetlisiniz. Ama tanımadığınız insanların bulunduğu bir akşam yemeğine gelmeye zorlamış olmayayım sizi. Dostlarımın hepsi buralı. Yabancılar çoğu kez onları sıkıcı bulur.

Malko hiç oralı olmadı.

— Yeni kişilerle tanışmaya bayılırım, dedi pişkin bir tavırla.

Tania cinsel cazibesinin farkında bir tavırla gerindi.

— öyleyse, yarın akşama buluşmak üzere. Mandy'ye adresi vermiştim.

— Davetinize çok teşekkür ederiz, dedi Mandy.

Tania kalktı, kalçalarını sallayarak uzaklaştı.

— Kadını büyüledin, dedi Malko.

Mandy omuz silkti.

— Bana kalırsa bu kadın sevicisi. Bana ne iltifatlarda bulundu, bir bilsen şaşarsın. Erkeklerden hoşlanmıyor.

— Ne iş yapıyormuş?

— Para harcıyor sadece. Neyse, şu benim yapışkan Toto yarın akşam gelmese de rahat etsek.

Malko da aynı şeyi düşünüyordu. Planı işlemeye başlamıştı. İçinden durumu Mandy'ye açıklamanın yerinde olacağına Karar verdi.

— Mandy, senden istediğim yardımı hatırladın mı? diye sordu. Sanırım, o iş yaklaşıyor.

Mandy bir an şaşkın şaşkın baktı, sonra bir kakhaha attı.

— Sahi mi? Eğleneceğiz, desene!

VI. BÖLÜM

Halid Bin Raşid kolunu uzatıp yuvarlak yatağının başucundaki düğmeye dokundu. Aynı anda, sarayının önemli bölümleriyle kadınların odalarında olup bitenleri yansıtan televizyon ekranları aydınlandı.

Şöyle bir göz attı. Önemli bir şey yoktu.

Gerindi ve stereo müzik setini çalıştırdı. Gece mavisi atlas perdeler gün ışığının içeri girmesini engelliyordu. Odası mavi beyaz lake duvarlarıyla kurgubilim filmlerinin dekorundan farksızdı.

Bir köşede porno filmler seyretmesini kolaylaştıracak dev bir ekran vardı.

İki metre çapındaki yuvarlak yatak, bağlı olduğu mekanizma sayesinde eksenini etrafında dönüyor, titriyor, dişçi koltuğa gibi eğilip

bükülebiliyordu.

Odadaki bütün eşyalar Avrupa'dan getirilmişti.

Halid televizyon ekranlarını kapatacağı sırada içlerinden birinde bir hareket oldu. Yansıttığı odaya karılarından ikisi girmişti. İkisi de genç ve tombuldu. Kadınlardan biri yatağa uzanıp eteklerini sıyırdı. Diğer başını kadının bacakları arasına gömdü. Halid Bin Raşid kalbi çarparak bir dirseğinin üzerinde doğruldu.

Kadınlar alt alta, üst üste döndükçe her yanları açılıyor, tahrik edici hareketlerle Bin Raşid'in farkında olmadan soluğunu kesiyorlardı. Şeyhin boğazı kurumuştı.

İçinde kabaran ihtirası engellemeye çalışırken kapı vuruldu. Bin Raşid televizyonu kapatıp bağırdı:

— Evet?

Kapı aralandı, içeri geniş gözlüklü, ufak tefek zenci bir kadın girdi. Elinde bir tomar kâğıt vardı.

— Ne istiyorsun Emine? diye gürledi şeyh.

Zevkinin yarıda kesilmesine sinirlenmişti.

Sekiz yıl önce Lübnan'dan göç etmiş olan Emine, Şeyhin karılarının sekreterliğini yapıyordu. Çoğu kişiye göre, sarayı idare eden şeyh değil, Emine idi.

— Hanımlar alışverişe çıkmak istiyorlar, dedi.

— Para istiyorsan, al! Yerini biliyorsun.

Emine hâlâ yatağın ayakucunda hareketsiz duruyordu.

— Ne duruyorsun öyle? Ne var yine?

— Kötü bir haber, dedi Emine.

Bin Raşid kaskatı kesildi. Emine'nin ses tonu değişmiş, o uysal hizmetkâr tavrı kaybolmuştu.

— Haber bekleyemez mi?

— Bekleyemez.

Emine söyleyeceklerini fısıltılı bir sesle aktardı. Şeyhin yüzü sapsarı olmuştu. Yatağa bir yumruk indirerek:

— Seni köpek seni! diye bağırdı. Bu senin hatan. Senin kafanı kesip gözlerini oymalı! Bir daha bu konuyu duymak istemiyorum.

— Harekete geçmelisiniz, dedi Emine.

— Sen hallet! diye bağırdı Şeyh. Ne zaman hallolur bu?

öfkeden titriyordu. Gerçekle yüz yüze gelmek onu müthiş korkutuyordu.

— İnşallah yarın! dedi Emine.

Kadın kapıdan çıktı. Halid Bin Raşid alışveriş için para istemesinin bir bahane olduğunu anlamıştı. Emine kesin karar için ondan yeşil ışık yakmasını istemişti.

Eli ayağı titriyordu. Birden, telefonun sesiyle yerinden sıçradı. Tania'nın sesi biraz olsun onu rahatlatmıştı.

— Elimde nefis bir parça var, dedi Tania. Bu gece biraz vakit ayırabilirsen onu benim evde görebilirsin.

— İngiliz mi? diye sordu Bin Raşid. Memeleri büyük mü?

Sonra, Lübnanlının cevabını beklemeden ekledi:

— Tamam, tamam!.. Akşama görüşürüz.
Bu ülkede insanın parası da olsa, öyle ha
deyince güzel kadın bulmak imkânsızdı!

**

Tania aç bir ifadeyle Mandy'yi süzdükten
sonra gülümseyerek Malko'ya döndü.

— Kız arkadaşınız gerçekten bir içim su!
Abu Dabi'de böyle güzellere rastlamak çok
zor...

Malko genç Lübnanlı'nın elini öperek:

— Aynada kendinizi görmüyorsunuz
galiba? diye iltifatta bulundu.

Tania kırk yaşlarında olmasına rağmen
hâlâ güzeldi. İri göğüsleri, ince beli, dolgun
kalçalarıyla bir erkeği rahatlıkla çılgına
çevirebilirdi.

Mandy Brown üzerine siyah jarse bir elbise
geçirmiş, altına da hiçbir şey giymemişti. Her
adımında göğüsleri ve kalçaları hareket halin-
deydi...

— Burası çok güzel! dedi iç gıcıklayıcı bir
sesle.

Ev büyük sayılmazdı, ama son derece
modern döşenmişti. Sağa sola serpiştirilen
yeşil bitkiler görünüme bir canlılık katıyordu.
Gizli hoparlörlerden hafif bir Arap müziği
duyuluyordu.

Salonda üç Arap dilberi ve halılara oturmuş
Araplar vardı.

Malko gözlerini Tania'dan ayırmıyordu.

Kadın birden dönerek hızla ilerledi. Malko başını çevirdi, kapıda genç bir Arap belirmişti.

Tania onu elinden tutup salonun ortasına getirdi ve davetlilere hitap ederek:

— Dostum Şeyh Halid Bin Raşid'in bizi ziyaretinden şeref duyuyoruz! dedi.

Şeyh utangaç bir tavırla gülümsedi. Sonra bakışları Mandy'ye takıldı ve orada kaldı.

Tania gülümsemeye devam ediyordu. Şeyhi elinden tutup Malko'nun yanına getirdi.

— Dostlarımdan Prens Malko Linge. Ve Bayan Mandy Brown.

Şeyh, Malko'ya şöyle bir baktı, sonra Mandy'nin elini tuttu ve bırakmadı.

— Harikasınız hanımefendi! dedi İngilizce olarak. Sizi dansa davet edebilir miyim.

Arap müziğinin yerini Neil Diamond'un parçaları almıştı.

**

Salonu aydınlatan tek ışık, masanın üzerine yerleştirilmiş büyük şamdandı. Dans edenler salonun ortasında bir grup oluşturmuşlardı.

Tania MEA'nın müdürüyle divanda flört ediyordu. Kadının diğer yanında oturan Malko ise elindeki votkayla başbaşa kalmıştı.

Şeyh geldiğinden bu yana Mandy'yi bir an olsun terketmemişti. Pencerenin önünde yan yana ayakta duruyorlardı.

Malko votkasını ağzına götürdüğünde, Tania kalktı ve elini ona doğru uzattı.

Şeyhin bulunduğu köşenin aksi yönüne gittiler. Kadın Malko'nun boyunda vardı. Kollarını SAS'ın boynuna dolayarak:

— Bırakın, sizi ben idare edeyim, dedi. Bu dans kadınlar içindir.

Yine Arap müziği başlamıştı. Tania darbukaların ritmine uyarak kalçalarını titretmeye başlayınca, Malko teslim oldu. Müzik gerçekten tahrik ediciydi. Vücutlarının belden aşağı kısmı birbirine yapışmıştı.

Tania biraz daha sokularak:

— Hoşlandınız mı? diye sordu.

Yavaş yavaş koridor boyunca ilerliyorlardı. Sonunda loş bir odaya girdiler, içerde zebra derisi deseninde örtüyle kaplanmış bir yatak vardı. Tania Malko'yu öperek kendini sırtüstü yatağa bıraktı.

— Çabuk! dedi. Müzik bitmeden sevişelim.

Aceleci hareketlerle eteğini sıyırdı ve Malko'yu ellerinden tutarak üstüne çekti. Malko soyunmaya bile gerek görmemişti. Vücudunu müziğin ritmiyle hareket ettiren Lübnanlı boğulur gibi soluyor, arada bir küçük çığlıklar atıyordu.

Malko bu sevişmenin daha da uzamasını isterdi, ama Tania bir süre sonra doğruldu.

— Harikaydı, sevgilim!

Ayağa kalkmış, elbisesini düzeltiyordu. Malko içinden böyle kaşla göz arasında kimbilir kaç erkekle sevişmiştir diye geçirdi.

Sevişmenin kısalığına bakılırsa, buna bir hoşgeldiniz deme alışkanlığı da denebilirdi!

Sarmaş dolaş salona girdiler.

Dans eden kimse yoktu. Malko gözleriyle Mandy'yi aradı. Genç kadın yoktu. Şeyh Halid Bin Raşid de.

*

**

Tania bir kahkaha attı. Sesinde bir zorlama, tavırlarında gerginlik vardı.

— Arkadaşınız dönmezse kendinizi avutmak için buraya gelebilirsiniz, dedi Malko'ya. Sanırım, telefonum sizde var... Sizi tekrar görmekten memnunluk duyacağım. Zaten sık sık Meridien'in havuzuna geliyorum, orada da görüşebiliriz.

— Galiba ben gitsem iyi olacak, dedi Malko.

— Peki, otele nasıl döneceğinizi biliyor musunuz?

— Pek karışık değil. Yolu bulabilirim...

— Yanılıyorsunuz, dedi Tania. Bazı yollar tamirat dolayısıyla kapalı. Abu Dabi dev bir şantiyedir. Buradan çıkınca sola dönün, sonra Şeyh Halife Caddesi'ne sapın, önünüze bir şantiye çıkacak. Oradan geçebilirsiniz.

— Kaybolmamaya söz veriyorum, dedi Malko. Görüşmek üzere!

Tania gülümsedi.

— Kız arkadaşınız anlaşılan dostum Bin Raşid'in cazibesine kapıldı. Ama korkmayın, kibar adamdır...

Malko çevresine bakındı. Tania ile ikisi

kalmışlardı. Davetlilerin çoğu Bin Raşid ile beraber gitmiş olmalıydılar. Malko için için sevindi. Planı umduğu gibi işliyordu.

Tania esneyerek Malko'ya sokuldu.

— Olanlara üzüldünüz mü? diye sordu.

"Evet" demek kibarlık olmazdı!

— Nasıl olsa, bir gün yine bulurum onu, demekle yetindi.

Lübnanlı kahkahalarla güldü.

— Elbette. Ama kendinizi yalnız hissederseniz, beni telefonla arayın. Sizi görmekten memnurluk duyarım. Yarın on bire doğru Meridien'in havuzunda olacağım.

Malko dışarı çıktı. Ağzında Lübnanlının rujunun tadı vardı hâlâ. Mandy'yi düşündü. Neyse ki, kendini koruyacak yetenekte bir kızdı!

Mercedes'ine bindi. Abu Dabi geceleri ıssız ve rüzgârlı oluyordu. Tania'nın tarif ettiği yollardan geçerek şantiyeyi buldu. Geniş inşaat alanı çeşitli araçlarla doluydu. Malko alanın ortasından geçen çamurlu yola saptı. Gece olmasına rağmen, şantiye faaliyetteydi. İlerde, yol kenarında paletli dev bir kepçe, kazdığı toprağı yan tarafa yığıyordu.

Kasklı bir işçi Malko'ya yavaşlamasını işaret etti.

Paletli araç yol vermek için yan döndü. Toprak dolu çelik kepçesi havada kalmıştı. Malko hafifçe gaza bastı. Kepçenin altından geçerken kapkara bir kütlenin ön camı kapladığını farketti. Metalik bir gıcırdama oldu.

Bir anda, toprak dolu kepçenin arabayı ezeceğini anladı.

Aynı anda, arabanın tavanında büyük bir gürültü oldu.

VII. BÖLÜM

Malko bir küfür savurdu. Ezilmekten kurtulmak için kendini ön tablonun altına, dösemeye atmıştı. Aklı başındaydı. Bu refleks hayatını kurtarmıştı, zira Mercedes'in tavanı kapı hizasına kadar inmişti...

Malko Mercedes'ten geriye kalanın üstüne oprak yığıldığını farkedince, bunun bir kaza »İmadiğı anladı.

Şimdi her yan kapkaranlıktı. Harekete geçmesi gerekiyordu. El yordamıyla kapıyı aradı. Parmakları toprağa değdi. Cebinden kibrit çıkarıp yaktı.

Araba toprakla kaplıydı. Sol kapı yoktu".

Diri diri gömülmüştü.

Kollarını uzatarak yumuşak toprağı kazmaya başladı. Kısa zamanda soluk soluğa ve tei içinde kaldı. Arabanın arka tarafında kalan küçük bir boşluktan biraz hava geliyordu, ama

yeterli değildi. Onu ilk kepçe darbesinde öldürmüş olduklarını sanıyor olmalılar ki, arabayı tam olarak toprakla örtmemişlerdi.

Malko köstebek gibi kazıyordu. Dışarı çıkacak kadar bir delik açması yeterli olacaktı.

Hırsla üzerindeki kısmı eşelemeye devam etti. Dökülen topraklarla gerçek bir kuru duşa girmiş gibiydi. Korkudan boğazı gitgide daha çok kuruyordu. Neyse ki, toprak yumuşaktı.

Birden, bir eli toprağı deldi ve boşluğa çıktı.

Birkaç dakika sonra yıldızları farkettil. Deliğı genişletip kendini dışarı çekti. Abu Dabi'nin göbeğinde diri diri gömülmek inanılır şey değildi.

Ciğerlerini temiz havayla doldurarak vücudunda kırık olup olmadığını kontrol etti. Sonra bulunduğu çukurdan çıkmak için yamacı tırmanmaya başladı. Buraya düşüşünü hatırlamıyordu. Yolda soluklanmak için bir kaç defa durdu. Sarı zemin üstüne siyahlı "Yusuf ve Ortakları" yazılıydı.

Etrafta kimsecikler yoktu.

Meridien üç blok ötede doğudaydı. Malko üstünü başını silkeleyerek yürümeye başladı. Onu öldürmek istemişlerdi. Katilleri onun Tania'da olduğunu ve bu yoldan geçeceğini biliyordu.

Dönüş yolunu tarif eden Tania'yı hatırladı. Lübnanlı kılını kıpırdatmadan onu ölüme göndermişti. Yorgun olmasa geri döner, bunun hesabını sorardı.

Şeyh Halifa Caddesi'nde ilerlerken, kafasında birçok soru vardı. Bu tuzağı Şeyh Halid Bin Raşid mi hazırlamıştı?

Malko'ya saldırmada hiçbir anlam yoktu. Mandy Brown'ı kolaylıkla elde etmişti. Katili Toto da olamazdı. Denizden esen serin rüzgârla kendine gelen Malko tek bir sonuca varıyordu hep: Hayatına kasteden kişiler, iki tngilizi hunharca öldüren katillerdi.

Neden ise, aynıydı.

Ama, katillerin Mandy Brown'ın Bin Raşid'e tezgâhlanacağını bilmeleri imkânsızdı. Bunu bilen tek kişi CIA'nın adamı Muhammed Müfti idi. Ya ihanet etmişti, ya da gevezelik...

Malko bir vitrinde kendini gördü. Kazadan kurtulmuş maden işçisine benziyordu.

Ralph Nader olup bitenleri öğrenmekten memnurluk duyacaktı.

*

**

Ralph Nader bacak bacak üstüne attı. Alnı kırışmıştı. Yüzünden tedirgin olduğu belliydi. Malko'nun anlattıklarını not ederek dinledi, sonra Malko'ya dönerek:

— Olanlar çok korkunç, dedi. İngilizler haklıymış. Burnumuzun ucunda çok önemli bir şeyler hazırlanıyor... Bu adamlar her kimse, yollarına çıkanı ezip geçmeye son derece kararlı.

— Doğru, dedi Malko.

Kafası çok meşguldü. Muhammed Mufti'yi telefonda bulamamıştı. Tania'nın telefonu ise otomatiğe bağlıydı. Mandy Brown ortalarda yoktu.

— Yusuf'un şirketinde bu cinayete karışan biri ya da birileri var Hep onun iş makinelerini kullanıyorlar.

— Bir rastlantı olabilir bu, dedi Amerikalı. Bu tür makineleri kullanmasını bilen yüzlerce işçi var... Kontrol deseniz, hak getire! Diğer yandan, bizi yanlış yola sürüklemeye çalışıyor da olabilirler. Yusuf'u biraz tanırım. Komünistler yüzünden Güney Yemen'i terketti ve burada çok para kazandı. Onun böyle bir işe bulaşacağını sanmam.

— Sonuç olarak, her şey Şeyh Bin Raşid'6 ulaşıyor. "Birileri" ona yaklaşmamızı istemiyor. Neden ondan bir randevu alıp görüşmüyorsunuz?

— Görüşüp de ne diyeceğim ona? diye sordu Amerikalı. Elimizde kesin hiçbir şey yok ki! Beni kibarca dinleyecek sonra bu meseleyle ilgilenmesi için birini görevlendirecek. Hayır, en iyisi işi bizim soruşturmamız. Gerçeği ortaya çıkardığımızda bunu ona resmi biçimde iletiriz.

Malko'nun pek akıllı yatmamıştı.

— Ya Şeyh Bin Raşid de aradıklarımızın suç ortağıysa? Cinayete karışan buldozerin sahibi olan Yusuf'un iş ortağı değil mi?

Ralph Nader dudak büktü.

— Onun bir düzine işadamıyla ortaklığı

var. Burada ticaret hayatı böyle. Tüccarlara ve işadamlarına sermaye verirler, kârın yüzde ellisini alırlar. Katilleri onun çevresinde aramalıyız.

— İngilizlerin sevgili adamı Albay Hattat olabilir mi?

— Her şey mümkündür, dedi Amerikalı. Ürdünlüler çeşitli haber alma servislerine yardımcı olurlar. İki tarafa çalışan bir ajanla karşılaşabiliriz. Ama, önce Tania'yı izleyelim derim ben. Onun bu işte bir rol üstlendiğine kesinlikle eminim. Sizi cellatlara teslim eden o... Ayrıca, arkadaşınız Mandy Brown da ölüm tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyor şu an. Onu uyarmak ve korumak gerek. Abu Dabi'de hiç kimseye güvenemem. Langley'den size destek isteyeceğim. Eski dostlarınız Chris Jones ile Milton Brabeck'e ne dersiniz?

— İyi olur!

— Gözümüzden kaçan bir şeyler var. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Sizi dün gece öldürmeye kalktılar. Çünkü iki İngilizin ölümüyle ilgileniyordunuz. Demek, ne mak-satla burada bulunduğunuzu keşfettiler. Uyanık olun, bundan sonra da saldıracaklardır. Size ya da Bayan Brown'a. Bu adamların kim olduğunu bilmemiz işi daha da zorlaştırıyor.

— Muhammed Müfti'ye güvenir misiniz?

Amerikalı gülümsedi.

— Bir Mısırlıya güvenilir mi?.. Ama şimdiye kadar hiç ihanet etmedi. Onun hakkında söyleyebileceğim bu kadar. Açık-göz-dür. Açgözlüdür. Kullanılmış olabilir. Dikkat-

li olun, burada ilişkiler çok zordur.

Malko kalktı.

— Ben işe koyulayım. Chris ile Milton umarım çabuk gelirler.

CIA bölge şefi SAS'ı kapıya kadar geçirdi.

Dışarda serin bir hava vardı. Abu Dabili nöbetçiler ağır makinelilerin üzerine uzanmışlar kertenkeleler gibi güneşleniyorlardı.

Malko sahil yolundan doğuya doğru ilerledi. Tania aracılığıyla amaca ulaşabilirdi. Öldürülen iki İngiliz de onun aracılığıyla buraya gelmişlerdi. Tania kadın tüccarlığından daha başka işlerle de uğraşıyordu.

Tek mesele, onu konuşturabilmektir. Ya da bir tezgâh kurup perde arkasındakilere gitmesini sağlamak gerekiyordu. Yani, bir tuZak planlanacaktı.

Kendisine yardım edebilecek tek kişi Muhammed Müfti idi. Ama Tania bu işin içindeyse, Mısırlının CIA'nın adamı olduğu da ortaya çıkmış demektir. Adamı uyarması gerekiyordu.

Tania'yı nasıl yola getirebileceğini düşünerek lokantanın yolunu tuttu.

**

Başı türbanlı bir Hintli Malko'yu tepeden tırnağa süzerek:

— Bay Mufti yok, dedi. Doktora gitti.

— Nereye gittiğini biliyor musunuz?

Diğeri yarım yamalak İngilizcesiyle cevap

verdi:

— Doktor Sabit... Hotel El-Ain.

Malko tekrar sahil yoluna döndü.

Beş dakika sonra, oteldeydi. Resepsiyondaki memura Doktor Sabit'i aradığını söyledi.

— Burada yok, dedi Adam. Arka tarafımızda biraz ilerde boş bir arazinin ortasındaki villasında oturur. Kolayca bulursunuz.

Malko arabasına atlanıp hareket etti. Hava kararmıştı. Memurun dediği gibi villayı bulmak hiç de kolay olmayacaktı. Çünkü birbirinin benzeri bir -düzine villa vardı ve ortalıkta da kimseler yoktu. Neden sonra, yürüyüşe çıkmış bir hizmetkâra rastladı. Adamı çevirerek Doktor Sabit'i sordu.

Adam, Malko'nun on kez önünden geçtiği eski bir barakayı gösterdi.

— Şurası!

Malko toprak arazide güçlüklerle ilerleyerek barakaya yaklaştı. Oteldeki memurun buraya villa demesine şaşmıştı.

Kapıyı vurdu. Karşısına sakalları uzamış bir adam çıktı.

— Doktor Sabit siz misiniz?

— Evet.

— Sizinle randevusu olan bir arkadaşımı arıyorum. Muhammed Mufti diye biri.

— Hayır, hayır, bugün buraya gelmedi, dedi. iyi geceler!

Kapıyı kapamıştı bile. Lokantaya geri dönmekten başka çare yoktu. Arabaya atlayıp hareket etti.

Otelin önüne geldiğinde farları kaldırıma

park edilmiş sarı Lancia'yı aydınlattı. Bu, Mısırlının arabasıydı.

Frene basarak arabayı park etti ve koşarak otele daldı.

Hol boştu. Bar da öyle.

Resepsiyona yaklaşarak:

— Bay Mufti'yi gördünüz mü? diye sordu.

Memur başını salladı.

— Tanımıyorum.

Dışarı çıkıp arabayı inceledi. Kapılar kilitliydi. Tuhaf! Belki araba bozulmuştu. Ya da sevgililerinden birinin koynundaydı...

Arabasına atlayıp tekrar lokantanın yolunu tuttu.

**

— Köpek! Alçak! Namussuz!

Küfürler alçak sesle Mufti'nin sol kulağına ediliyordu. Yüzünün sağ tarafı bir iş makinesinin çelik paleti önündeydi. Yere boylu boyunca yatırılmıştı. Intercontinental Oteli'nin inşaat alanında, şantiyenin bir köşesindeydiler. Bulundukları yere en yakın canlı bir kilometre mesafedeydi.

Boynuna dayalı kamanın sivri ucu her an etine girebilirdi. Çevresinde üç adam vardı ve elleriyle ayakları bağlıydı.

— Konuş! diye bağırdı kamayı tutan adam.

— Bilmiyorum, dedi Mufti.

Kamanın ucu boynunu terketti ve gözün altından yanağa girdi. Mufti acıyla bağırdı ve

ılık kanın boynuna doğru süzüldüğünü hissetti.

— Hayır, yapmayın! Bırakın beni!

Konuşacak olsa, hemen öldürüleceğini biliyordu. Kama tekrar kalktı ve bir anda kulağını uçurdu. Mufti umutsuzca bağırdı, ama aldırın yoktu. Birden, pantolonunu çıkardıklarını hissetti. Hemen ardından kasıklarında müthiş bir acı duydu. Yeniden soluk olmaya başlağında, kamayı sol hayasına sapladıklarını tahmin etti.

— Senin hayalarını keseceğim, dedi adam. Hem de yavaş yavaş, hissettire hissettire...

Muhammed Mufti, Ralph Nader'e ve vaat ettiği o güzel hayata lanetler ederek ağlamaya başladı. Bu işin sonunun böyle olacağını biliyordu.

— Amerikalılar hesabına mı çalışıyorsun?

Mufti evet anlamına başını salladı.

— O adam da onlar için mi çalışıyor?

Mufti yine başını salladı.

Sorular peş peşe gelmeye başlamış, biraz cesaretlenen Mısırlı elden geldiğince eksik cevap vermeye çabalar olmuştu.

Sonunda sorular bitti. Ama hâlâ aynı durumda yatıyordu. İşkence son bulmuştu. Birden, hayalarında müthiş bir acı hissetti. Vücutundaki kanın hızla boşaldığını anladı. Bağırarak istedi, sesi çıkmadı. Acıdan ve haykarmaktan motor sesini bile şöyle böyle farketti. Yanağının dayalı olduğu çelik palet biraz hareket etti. Kafatası çatırdayarak yamyassı oldu.

Başı türbanlı Hintli Malko'yu gülümseyerek karşıladı.

— Bay Mufti henüz gelmedi.

Malko tereddüt etti. Meraklanmış ve kaygılanmıştı. Teşekkür edip ayrıldı. El-Ain'in önünden geçerken yavaşladı. Mufti'nin arabası hâlâ aynı yerdeydi.

Meridien'e girdiğinde resepsiyona uğradı. Mesaj bırakan olmamıştı.

Odasına girdiğinde Mısırlı ile Tania'yı telefonla aradı. İkisi de yoktu. Mısırlının bir saldırıya uğradığını tahmin etti. Kendisinden sonra sıra ondaydı çünkü. Düşmanlarının yüzünü bile tanımıyordu. Ortada tek bir gerçek vardı: Mandy Brown'u ölüme göndermişti.

Ne yapıp yapıp, onu kurtarmalıydı.

VIII. BÖLÜM

Malko Meridien'in balkonundan manzarayı seyrediyordu. Birden, telefonun sesiyle irkildi. İçeri girip ahizeyi kaldırdı.

Arayan resepsiyon memuruydu.

— Arkadaşınız Abdülaziz Marek sizi lobide bekliyor, dedi.

Bir bu eksikti!

Mandy ortalıkta olmadığına göre adamdan kaçması imkânsızdı.

— Geliyorum, dedi.

Abdülaziz Marek lobide beyaz bir koltuğa gömülmüş, asık suratla çevresine bakmıyordu. Malko'yu görünce hemen kalktı, yanına geldi.

— Nerede Bayan Brown? diye sordu. Odasını aradım, cevap vermedi.

Kadını Malko'nun yatağında bulacağını sanıyor olmalıydı. Malko bir aksiliğe meydan vermemek için hemen atıldı.

— Ben de bulamadım, iki gündür ortada yok

Tania'ya gidişlerini ve Mandy'nin Şeyh Bin Raşid tarafından apar topar götürülüşünü kısaca anlattı. Abu Dabili pek inanmışa benzemiyordu. Nitekim:

— Size inanmıyorum, dedi. Mandy bana aşıktı.

— Belki şeyhe vurulmuştur, dedi Malko.

Sonra, adamı ikna etmek için:

— Odamda birer kadeh içki içelim, dedi. Bu arada onu bulmaya çalışırız.

Abdülaziz tek kelime etmeden peşine düştü. Odaya girer girmez de bir kadeh viskiyi içip telefona sarıldı. Malko Arapça konuşmalarından hiçbir şey anlamıyordu. Adam uzun uzun konuştuktan sonra ahizeyi bıraktı ve hırsla yüzündeki yara izini kaşıdı.

— Doğruymuş! Orospu gerçekten Halid'in sarayında.

Malko rahat bir nefes aldı. Arabın öfkesi artık onu eğlendiriyordu.

— Niye gidip Mandy'yi almıyorsunuz? dedi Malko.

Abdülaziz öfkeli bakışlarını ona çevirdi.

- — Yapamam. Halid şeyhimizin yeğenidir. Ama başka bir şey yapacağım. Gidip o Tania orospusuyla konuşacağım. Mandy'yi bulup geri getirsin. Gerekirse para da veririm...

Hâlâ sinir içindeydi.

— Tania'yı nasıl bulacaksınız? diye sordu Malko.

Abdülaziz'in yüzünde bir gülümseme belirdi.

— Telefonda yarın kadın arkadaşlarımdan Sharja'ya gideceğini öğrendim. Ona bir sürpriz yapacağız.

— Biz mi? Neden "biz"?

— Siz de benimle geleceksiniz, dedi Abdülaziz. Sizin yanınızda yalan söyleyemez. İçkisini bitirip ayağa kalktı.

— Benim büroya dönmek gerek. Çok işim var. Yarın sizi altıda otelden alırım

Kapıdan çıkıp bir anda gözden kayboldu. Malko hem şaşırılmış, hem de memnun olmuştu. Nihayet Tania ile yüzyüze gelecekti.

Yeniden Muhammed Mufti'nin numarasını çevirdi. Cevap yoktu. Adamın isteyerek ortadan kaybolmadığı kesindi. Ama nerede aramak gerekiyordu onu?

Ralph Nader ile görüşmeye karar vererek odadan çıktı. Hole indiğinde, otele giren sarışın bir kadın dikkatini çekti. Elinde siyah bir çanta vardı. Saçlarını topuz yapmış, gözüne koyu renk bir gözlük takmıştı. Beyaz bluzundan taşan dolgun göğüsleri ile yanık tenli bacakları dikkati çekecek kadar güzeldi.

Sarışın kadın Malko'nun yanından geçip havuza doğru ilerledi. Malko ilgilendi. Kadında yosma havası yoktu. Kendinden emin hali ancak başarılı iş kadınlarında görülürdü. Öylesinin de Arap ülkelerinde ne işi vardı?

Kadın koridorun sonunda kaybolurken, Malko da dışarı çıktı.

*

**

Malko kapıyı vurup Mercedes'i hareket ettirdi. Bunca yolu boşuna yapmıştı. Ralph Nader iki günlüğüne Riyad'a uçmuştu ve Malko'ya da ondan başkası yardım edemezdi...

El-Ain'in önünden geçerken Muhammed Mufti'nin sarı Lancia'sım gördü. Araba yerinden kımıldamamıştı. Bu kötüye işaretti. Bu durumda yapılacak tek şey otelin havuzuna gidip işlerin yolunda gitmesi için dua etmektir.

Havuzda ılık bir rüzgâr esiyordu. Malko çevresine bakındı. Le Point dergisi okuyan bir Air France hostesinden başka kimse yoktu.

Malko bir şezlonga uzandı. Aradan beş dakika geçmişti ki, kapıda siyah mayolu bir dilber belirdi. Malko otelin holünde rastladığı ciddi görünüşlü sarışını hemen tanıdı.

Tuhaftır, siyah el çantası hâlâ yanındaydı. Önünden geçerken çantanın kadının bileğine zincirli bir kelepçeyle bağlı olduğunu farketti!

Kadın Malko'nun yakınındaki bir şezlonga uzanarak çantasını yere bıraktı. Sol eliyle tuttuğu bir dergiyi okumaya başladı. Kelepçeli zincir Malko'nun ilgisini çekmişti. Bir süre kafası Muhammed Mufti'ye takıldı. CIA'nın Mısırlı ajanına ne olmuştu?

— Bana küçük bir hizmette bulun muydunuz?

Konuşan, esrarengiz sarışındı. İngilizceyi hafif bir aksanla kullanıyordu.

Malko hemen doğruldu.

— Benim için zevk olurdu. Nasıl bir yardım bekliyorsunuz?

— Vücutuma yağ sürer misiniz? Çantanın kelepçesini açacak anahtarı odamda bırakmışım. Kolumu kullanamıyorum. Güneş çok yakıcı.

Malko kalktı. Kadının gri gözleri gülüyordu. Sarışının uzattığı Coppertone marka yağ avucuna dökerek:

— Niye o kelepçeye bağlısınız? diye sordu.

Kadın güldü.

— Çünkü mecburum. Bu çantada milyonlarca dolar değerinde mücevher var. Eksiksiz bir koleksiyon. Sigorta şirketleri yanımda koruyucu olmadığı zamanlar çantayı bileğime bağlamamı şart koşuyor. Birazdan bir randevum olduğu için çantayı kasada bırakamadım... Burası otelin holünden daha iyi... Yerli halkın zaman kavramı yok. Size randevu veriyorlar, sonra habersiz seyahate çıkıyorlar.

— Çok komik, dedi Malko. Çok da sıkıcı!

Malko elindeki yağ kadının sırtına sürmeye başladı.

— Bacaklarıma da, dedi kadın.

Malko bacaklarını yağlamaya başladıktan bir süre sonra kadın sırtüstü döndü. Malko kadının baldırlarını yağlamaya başladı. Parmakları bacaklarının arasına girdiğinde:

— Harikasınız! dedi sarışın. O kısma yağ sürmeyi genellikle kimse akıl etmez.

Malko soluk alamaz duruma gelmişti. Kadın ise çok rahattı.

Sonunda, Malko doğrularak ellerini havluya sildi. Genç kadın saatine bakıyordu. Birden, elini Malko'ya uzatarak:

— Adım Beata Steiner, dedi. Avrupa Mücevherciler Konsorsiyomu adına çalışıyorum.

Malko uzatılan eli öptü.

— Ben de Prens Malko Linge. Alman mısınız?

— Hayır. Polonya asıllı Güney Afrikalıyım, ama uzun süredir Avrupa'da yaşıyorum.

Malko yanına oturdu.

— Bir kadının Arap ülkelerinde çalışması çok tuhaf, dedi. Özellikle sizin kadar güzelse.

Beata Steiner seksi bir kahkaha attı.

— İltifatınıza teşekkürler, ama burada işim sadece kadınlarla. Şeyh karılarına mücevher koleksiyonumu gösteriyorum. Satış için. Onlarla ilişki kurabilmek için de kadın olmam gerekiyordu. Ama Arap kadınları da çekilir gibi değil. Sırf kapris. Bir çek almak için yedi saat bekledim. Hem de sadece çay içerek...

Yeniden saatine baktı.

— Artık kımıldamam gerekiyor.

— Randevunuz mu vardı?

— Tenise gideceğim. Spor yapmazsam kilo alıyorum.

— Daha sonra bir içki içelim mi?

— Tenisten sonra duş alırım.

— Öyleyse, akşam yemeğini birlikte yiyelim.

Beata güldü.

— Sizi mücevherlerim ilgilendiriyor olmalı. Dikkat edin, onları sadece ciddi müşterilere gösteririm.

— Sizde mücevherlerden çok daha ilginç

yanlar var, dedi Malko. Mesela gözleriniz...
Daha fazlasını söylemeye dilim varmıyor.

— İltifatınıza teşekkürler, dedi Beata.

Sonra kalktı ve uzaklaştı. Harika bir kadındı. Pekâlâ yardımını dokunabilirdi. Abu Dabi'de çok tanıdığı olmalıydı.

**

Filipinli garson masanın çevresinde dans eder gibi dolanıyordu. İnsan kendini Maxim's'de sanabilirdi pekâlâ. Yemek bile harikaydı!

Malko ikinci şişe Chateau Gassin 70'i ısmarladı. Beata bir içim suydı. Üzerindeki dar siyah giysi bronz teniyle tezat yaratıyordu. Kadında hiç mücevher yoktu.

— Bu akşam sizinle olmak büyük şans, dedi Malko. Çok meşgul olmalısınız.

— Bütün davetleri geri çevirdim, dedi sarışın afet. Araplarla insan nereye gideceğini bilemiyor.

Yemek havadan sudan konularla geçti.

Malko içindeki isteğini bir türlü dile getirmeye cesaret edemiyordu.

Yemekten sonra Meridien'e döndüler. Resepsiyondan anahtarlarını aldılar. Asansörle yukarı çıktılar.

Beata'nın odası önünde durdular.

— Sizin odanız nerede?

— Yanda, dedi Malko.

Beata Malko'nun tereddütünü görünce

yaklaştı. Vücudunu yaslayarak dudaklarından öptü.

Sonra gözlerinin içine bakarak:

— Bu akşam güzel dakikalar geçirdim, dedi.

Malko cevap olarak içinden geçenleri söylemek istedi, ama terbiyesi müsaade etmedi.

— Ben de, demekle yetindi.

— Eğer birkaç gün daha buradaysanız görüşürüz, dedi Beata. Beni arayın. İş için saraylarda koşturmuyorsam, ya havuzdayımdır ya da teniste.

Odasına girdi ve kapıyı kapadı.

Arkasından Malko da kendi odasına girdi. Kadına saldırmakla enayilik ettiğini düşünüyordu. Bu fikre inanınca, kendi kendine küfretti.

İçindeki ihtirası bastırmak için, eski sorunlarına döndü. "Gorilleri" sabaha getiriyorlardı. Mandy Brown hâlâ ortalarda yoktu. Muhammed Mufti yer yarılmış, içine girmişti.

Can sıkıntısını bastırmak için odadan çıktı.

*

**

Sarı Lancia hâlâ aynı yerdeydi ve kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı.

Rüzgâr sertleşmiş, Hint Okyanusu yönünde kara bulutlar belirmişti.

Arabayı sahil yoluna çevirdi.

IX. BÖLÜM

Abu Dabi Havalimanının terminal binası küçük ve havasızdı. Ülkenin zenginliğine uygun düşen inşaat halindeki yeni havaalanı ise, Roissy Havaalanı'ndan büyük olacaktı.

Entarili Arap yolcular arasında iri cüsseleriyle dikkati çeken Jones ve Milton Brabeck'in gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmıştı.

Formaliteleri tamamlayan Amerikalı iki goril, bu yabancı dünyada tek medeniyet simgesi olarak gördükleri Malko'nun üzerine uçarak atıldılar. On dört bin kilometre yol katetmelerine rağmen zinde görünüyordı.

— Burada petrol nerede? diye sordu Chris sabırsızca.

— Her yerde, dedi Malko. Ayağınızı yere vurun, petrol fışkırsın... Yolculuğunuz iyi geçti mi?

— Harika! dedi Chris.

— Silahlarınız yanınızda mı?

— Hayır, dedi Milton. Onları elçilikten alacağız. Diplomatik kuryeyle gelecekti. Aralarında yeni silahlar da var. Özel el bombaları. Harika!

— Dilerim, kullanmanıza gerek kalmaz.

Valizlerini Mercedes'e yerleştirip yola koyuldular.

Meridien'e ulaştıklarında gorilleri odalarına yerleşmeye gönderen Malko resepsiyona uğrayıp Mandy'den bir haber olup olmadığını sordu. Cevap olumsuzdu.

Holde, bir Arabın eşliğinde otelden çıkan Beata Steiner'ı gördü. Çantası yine bileğine zincirliydi.

Malko asansöre atlayıp odasına çıktı. İçeri girdiği anda telefon çaldı. Ahizeyi aldı. Arayan Abdülaziz Marek idi.

— Sizinle Sharja'ya gidemeyeceğim, dedi Arap. Bir Japon heyeti bekliyorum.

Malko bir küfür savurdu: Tek ipucunu elden kaçıracaktı.

Abu Dabili devam etti:

— Ama siz tek başınıza gidebilirsiniz. Benim adıma Tania ile konuşun. Ona çok öfkeli olduğumu söyleyin.

— Bunu zevkle yaparım, dedi Malko.

— Güzel. Partiyi veren arkadaşının adı Helen. Sizi Sharja'da, Coral Sands Oteli'nin önünde bulacak. Onsuz evi asla bulamazsınız. Orada ne sokak adı vardır, ne ev numarası. Saat tam altıda orada olun. Tamam mı?

— Tamam.

Abu Dabili bir kahkaha attı.

— Size iyi eğlenceler. O Tania orospusuna da kendisiyle ilgileneceğimi söyleyin.

Malko ahizeyi bırakarak düşündü. Tania ile bir ilişki kurmak hiç de kolay olmayacaktı, ama başka çare yoktu.

— Evet, ne yapıyoruz şimdi?

Malko döndü. Goriller kapıda duruyorlardı.

— Silahlarınız ne olacak?

— Şimdi onları almaya gidiyoruz. Sonra?

— Çölde dolaşacağız. Sharja'ya doğru bir yolculuk. Buraya yüz elli kilometre mesafede. Başka bir Emirlik.

— Emirlik de neyin nesi? dedi Chris.

— Petrolle kumu karıştırırsın, üzerine de Arapları yerleştirirsin, olur sana bir Emirlik, dedi Milton.

**

Halid Bin Raşid, video seyreden Mandy'nin kalçalarını okşuyordu.

Vakit öğleye geldiği halde hâlâ yuvarlak yataktan çıkmamışlardı.

Mandy burada bulunmaktan hiç de şikâyetçi değildi. Kaçırıldığı gece Halid ona odaya girer girmez ayakta sahip olmuştu. Soma aynı şey sık sık tekrarlanınca şeyhe yataкта sevişilebileceğini de öğretmişti...

Halid telefonun sesiyle yataktan fırladı,

ahizeyi kaldırdı. Karşı tarafı dinledikçe suratının ifadesi bozuluyordu. Sonunda:

— Gerekli önlemleri alın, dedi ve telefonu kapadı.

Kimi zaman çok korkuyordu, ama artık geri dönemezdi. Müttefikleri bayağı artmış ve güçlenmişti. Onların elinden kurtulamazdı.

Yatağa döndü. Ekrandaki film bitmişti.

Mandy yatağın başucundaki kalın bir bileziği inceliyordu.

— Harika bir şey, dedi. En az yüz gram olmalı. Altın mı?

— Elbette.

— Kimin bu?

— İstersen senin olur!

Mandy bileziği yerine bırakıp Arabın kucağına atladı ve soluğunu kesercesine öpmeye başladı. Üç dakika sonra tek vücut olmuşlar, Halid video kamerasını çalıştırmaya vakit bile bulamamıştı.

**

Tania elindeki kadehi öyle sert bıraktı ki, mermer sehpa titredi. Baş ağrıyordu. Düşünmemek için öğleden beri içiyordu. Herkesi kullanırken kullanılmış biri olmayı hazmedemiyordu... Tehlikede olduğunun farkındaydı ve korkuyordu.

Ama bu çamurdan çıkmakta geç kalmıştı. Seyahat çantası hazırды. Sharja'da birkaç gün kalabilirdi. En azından ortalık yatışana kadar.

Kendisini arayanların listesine bir göz attı. Kendisini devamlı aramış tek bir ad vardı.

Telefonun sesiyle yerinden sıçradı. Bir süre düşündü. Sonra ahizeyi kaldırmaya karar verdi.

— Evet?

— Ben Emine, dedi Filistinli kadın.

Tania sesini yumuşatarak sordu.

— Şeyh memnun mu?

— Çok, dedi Emine. Sizi aramamın nedeni şeyhin dostlarından birini ödüllendirmek istemesi. Yine aynı yöntemle.

— Bu kolay, dedi Tania. Gerekeni yaparım. En geç iki gün içinde olur. Sharja'dan dönünce sizi arayacağım. Söz konusu kişinin belli bir adrese gelmesi yeterli. İşi siz mi ayarlıyorsunuz?

— Evet, dedi Emine.

— Sahi, o benden istediğiniz görev iyi sonuç verdi mi? diye sordu Tania. Ters bir şey olmadı ya?

Kısa bir sessizlik oldu.

— Olmadı, dedi Emine. Her şey yolunda gitti.

— Oh! Buna sevindim. Çok kaygılanıyordum.

— Rahat olun, dedi Emine. Sizi bir dostum olarak görüyorum. Ayrıca, şeyh de çok memnun sizden. Yakında siz de ödüllendirileceksiniz...

Tania telefonu kapadı. Biraz olsun, rahatlamıştı. Abu Dabi'ye yerleştiğinden bu yana, ilk defa tehlikeli bir işe bulaşmıştı.

İçinde hâlâ bir korku vardı. Tuhaf şeyler oluyordu.

Mufti, ona Mandy Brown'ı tanıştırdığı halde komisyonunu almaya gelmemiştir. Bu çok tuhaftır işte!..

Telefonu açıp Mufti'yi aradı. Cevap alamadı. Lokantayı bulup şefgarsonla konuştu ve ahizeyi yerine koydu.

Yüzü sapsarı olmuştu. Bacaklarının titrediğini hissetti.

Artık kuşkusundan emindi!

*

**

Malko, Coral Sands Oteli'nin önünde durduğunda saat tam altıydı.

Arkaya dönerek gorillere:

— Sizi buraya bırakacağım, dedi. İstedığınız kadar içki içebilirsiniz. Ben sizi alırım.

Chris ile Milton hemen arabadan atlayıp otele doğru ilerlediler. Kapıda kayboldukları anda,- Malko bir klakson sesi duydu.

Otelin önüne kırmızı bir Porche gelmişti. İçinden saçları bantlı, çıplak ayaklı esmer bir genç kız indi. Malko'ya yaklaşarak:

— Abdülaziz'in arkadaşı siz misiniz? dedi.

— Evet.

— Sharja'ya hoş geldiniz. Ben Helen. Beni izleyin.

Porche'a atlayıp hareket etti. Malko peşine takıldı.

Kısa bir yolculuktan sonra büyük bir

villanın önünde durdular.

— Dostumuz Tania henüz gelmedi, dedi Helen. Umarım, ona bir kötülük düşünmüyorsunuz... Arada Abdülaziz olmasa, ona bu oyunu oynamazdım... Siz bir içki alın, ben geliyorum.

Malko'yu tek başına bırakarak gözden kayboldu.

Tania onu görünce nasıl bir tepki gösterecekti acaba?

Bir bardak votka aldı ve koltuğa oturdu.

*

**

Malko zilin her çalışında kapıyı açmaya giden hizmetkâra bakıyordu. Tania hâlâ gelmemişti. Davetlilerin çoğu geldiği halde Helen de görünmemişti. Salonda dört Arap genci ve üç İngiliz kızı vardı. Malko'yu yadırgayan olmamıştı. Videoya polisiye bir film takmışlar seyrediyorlardı.

Malko sıkılmaya başlamıştı. Çiftlerden biri yer yastıklarına uzanarak cilveleşmeye başladı. Adamın eli kızın etekliği altında kaybolmuştu...

Bura halkı içmek ve sevişmekten başka şey düşünmüyordu. Malko kızların Tania'nın sermayelerinden olabileceğini düşündü. Kafasını zorluyor, ama bu olaylar zincirinde Raşid'i bir yere oturtamıyordu. Mandy Brown'un bir şeyler öğrenebileceğini de tahmin etmiyordu. Çünkü onun bu gibi şeylere aklı

ermezdi.

Birden, kapıda Helen belirdi. Siyah saçlarını topuz yapmış, üzerine de jarse bir elbise geçirmişti. Ayağında yüksek ökçeli ayakkabılar vardı.

Genç Araplardan birine yaklaştı.

— Biraz bana yardım eder misin?

Adam başını videodan kaldırmadı bile. Bu kez Helen Malko'ya yanaştı.

— Kulağıma bir küpe takacağım, ama beceremedim, dedi. Yardım eder misiniz?

Cevabı beklemeden salondan çıktı. Malko hemen peşine takıldı. Tiyatro sahnesi gibi geniş bir banyoya girdiler.

Helen ay şeklinde pırlantalı altın bir küpe uzattı.

— Şunu kulağımdaki deliğe geçirin, dedi. Sonra da vidalayın. Ben beceremedim.

Arkasını dönerek kulağını uzattı. Malko küpeyi takmak için sokuldu. Gerçekten zor işti. Birden, Helen'in kalçalarını vücuduna sürttüğünü hissetti. Farkettirmeden biraz geriledi. Sürtünme birkaç saniye sonra yeniden başladı. Bu kez Malko kımıldamadı.

— Becerebiliyor musunuz? diye sordu Helen.

— Henüz takamadım.

Malko bir elini aşağıya kaydırarak genç kadının göğsünü kavradı.

Helen hemen döndü, tuvalet masasına yaslanarak Malko'ya sarıldı, sırtını okşamaya başladı. Malko etekliğini yukarı sıyırdığında

içinde iç çamaşırını bulunmadığını farketti. Ondan soması çok hızlı ve ikisinin de istediği biçimde gelişti.

Malko kadını kalçalarından tutup kendine çekti. Gitgide hızlanan bir ritmle orgazma ulaştıklarında soluk soluğaydılar.

Helen gülümseyerek

— Bu akşam küpe takmasam da olur, dedi. Çok naziksınız.

— Teşekkür ederim, dedi Malko.

— Buraya gelip de yatağıma almadığımı erkek yoktur, dedi Helen. Abdülaziz sizi göndermekle iyi etmiş... Artık misafirlerin yanına dönelim. Tania da neredeyse gelir.

*

**

Tania vücudunu eldiven gibi saran siyah saten bir elbise giymiş, mümkün olan her yerine mücevher takmıştı. Yüzü yine her zamanki gibi makyajlıydı. Kadın gerçekten muhteşemdi.

Parti tam kıvamındaydı. Bir düzineye ulaşan çiftler çılgınca içip eğleniyorlardı.

Malko votkasından bir yudum alıp kadehini bıraktı. Tania henüz onu görmemişti. Usulca arkasından ilerledi ve dirseğinden tuttu.

Tania gülümseyerek döndü ve bir anda gülümsemesi dondu. Gözleri iri iri açıldı.

Malko kadının kesilmiş bir çınar gibi devrileceğini sandı. Ama Tania insanüstü bir

güçle gülümsemeyi başardı.

— Bu ne güzel sürpriz! dedi Malko'ya. Sharja'da olduğunuzu bilmiyordum. Şu kaltak Helen hiç çıtlatmadı bile...

— Size sürpriz yapmak istediğimi söylemiştim, dedi Malko. Görüştüğümüze sevindim. Sizi Abu Dabi'de çok aradım...

— Oh, yapılacak öyle çok işim vardı ki! (Malko'ya sokularak kulağına eğildi.) Arkadaşınız yüzünden bana kırgın mısınız?

— Kız arkadaşım hâlâ ortalarda yok.

— Biliyorum, dedi Tania. Şeyh Halid bana telefon etti... Sanırım, birbirlerine delice aşık olmuşlar. Onu zorla götürmemişti zaten...

— Bundan eminim, dedi Malko.

— Kız onu terketmek istemiyor. Saraya yerleşmiş ve keyfi yerindeymiş. Kadınlara güven olmuyor...

— Ben de başkasını bulurum, dedi Malko.

Malko'nun sakinliği kadını rahatlatmıştı. Gözlerinde yine o eski canlılık vardı.

— Yalnız mısınız? İsterseniz, Abu Dabi'ye beraber dönebiliriz, dedi Tania. Ben de yalnızım.

Bu dolaysız bir davetti.

Malko çevresine baktı. Bu kalabalıkta kadınla konuşması imkânsızdı. Tania'nın beline sarılarak:

— Burası çok gürültülü, dedi. Evi birlikte dolaşalım mı?

Kadın gülümseyerek kabul etti. Koridora çıktıklarında:

— Beni nereye götürüyorsunuz? diye sordu

Tania. Yatak odasına mı?

— Gevezelik etmek için uygun bir yer, cevabını verdi Malko.

Yatak odasına girdiklerinde Tania kendini yatağa bıraktı, eteğini beline kadar sıyırdı. Malko yaklaşıp yanına oturdu ve kalçalarını okşamaya başladı. Sonra sağ eli yukarlara, göğsüne, oradan da boğazına çıktı.

Sert parmakların boğazına sarıldığını hissedenden Tania'nın gözleri iri iri açıldı.

— Ne oluyor böyle?..

— Sevişmeden önce size bir soru soracağım, dedi Malko. O gece sizin evden ayrıldıktan sonra bir saldırıya uğradım. Beni öldürmek istediler. Katiller oradan geçeceğimi biliyordu, arabamı tanıyordu. O yolu izleyeceğimi haber verebilecek tek kişi vardı: Siz!

Tania'nın gözlerinde bir panik havası esti.

— Ne demek istediğinizi anlamıyorum... Bırakın beni.

— Soruma cevap verince bırakacağım. Kimden emir aldınız?

— Soruma cevap vermedi. Bir silkinişte kurtuldu ve odayı yıldırım hızıyla geçerek dışarı çıktı. Malko hemen fırladı. Kapıda bir genç kızla çarpıştı. Kız gülerek:

— Bugün şanslı gününüzde değilsiniz, dedi.

Lübnanlı kalabalığın içinde kaybolmuştu. Kadının yatak odasında yüzü allak bullaktı. Bu korku ifadesiyle kendini ele vermişti.

Bu sırada yanına Helen geldi,

— Tania'ya ne yaptınız dedi. Peşinde Şeytan varmış gibi fırlayıp gitti.

X. BÖLÜM

Malko bahçeye fırladığında bir motor sesi duydu. Aynı anda siyah bir Porche tozu dumana katarak hareket etti. Direksiyonda Tania vardı.

Malko hiç düşünmeden Mercedes'e atladı ve hemen kalktı.

Dar tozlu yollarda ölümüne bir takip başlamıştı. Porche virajlara çok iyi giriyor, Malko da acımasızca peşini bırakmıyordu.

Sonunda, Tania düz sahil yoluna çıktı ve Porche'u gazladı. Mesafe bir anda korkunç açıldı.

Tania'nın yakalanmaya hiç niyeti yoktu. Öndeki arabayı gözden kaybetmiş olan Malko kararmadan gidiyordu. Sharja ile Dubai arasında yoğun bir trafik vardı. Buna rağmen, ayağını gazdan çekmiyordu.

Sahil yolu bitip de meskûn bölgeye

ulaştığında, Malko sola döndü, bir süre ilerledikten sonra Dubai'yi Sharja'ya bağlayan ekspresyola çıktı. Bir süre sonra Dubai'ye girdiğinde yavaşladı.

Burası Doğu ile Amerika karışımı bir yerdi. Yolun sağında gökdelenler, modern mağaza ve butikler, solunda ise antrepo, depo ve sırtında yük taşıyan hamallar vardı.

ilerde, gümrüğün yanında gösterişli bir cami vardı. Her yan kalabalıktı.

Malko merkezdeki meydandan geri döndü. Öfkeden kuduruyordu. Tania kimbilir nerelerdeydi? Sağ taraftaki rıhtımı tararken, bir an hayal gördüğünü sandı.

Siyah Porche rıhtımda, kasa yığınlarının arasında park edilmiş duruyordu.

Malko Mercedes'i karşısına çekip durdu ve aşağı atladı.

Tania'nın rıhtımda ne işi vardı?

Kadının gizlenmek için Abu Dabi'ye kaçtığını sanıyordu.

Yaklaştı. Porche boştu. Rıhtımda ise, inanılmaz bir hareket göze çarpıyordu. Burası Hindistan'a açılan ticaret kapısıydı. Körfez Arapları çıkardıkları incileri ve Avrupa'dan getirttikleri altınları burada Hintlilere satarlardı. Hindistan'dan da gerekli tüketim malları satın alırlardı. Abu Dabi henüz küçük bir köyken, Dubai ünlü bir ticaret limanıydı.

Tania görünürlerde yoktu. Yolun diğer tarafında bir dizi otel vardı: Carlton, Intercontinental, Carlton Tower... Lübnanlı dilber belki de bunlardan birindeydi.

tçe tam karşısındaki Carlton'dan başlama-
ya karar verdi.

Küçük loş hole girdi, çevreye bakındı.
Kimseler yoktu. Kapıcıya yaklaşıarak:

— Uzun boylu esmer bir kadın gördünüz
mü? dedi.

Adam başını salladı.

Malko kapının önüne çıktığında birden
afalladı.

Tania yirmi metre ötede, yan otelden
çıkış yürüyordu. Altıncı hisse sahip olmalı
ki, birden döndü ve Malko'yu gördü.

SAS bu yaşta onun kadar hızlı koşan bir
kadın daha tanımamıştı.

Mercedes'e atladığında, Porche hareket
etmişti bile. Carlton Tower'ın önüne geldiğin-
de ise, yine ekilmişti. Ama yılmadan güneye
doğru yoluna devam etti.

Dubai'nin sonunu belirleyen ticaret merke-
zinden sonra çöl başlıyordu.

Malko umutsuzca gazı kökledi.

On kilometre sonra yol kenarında bir yazı
farketti: "Dikkat, radarla hız kontrolü".

inanılmaz şey!

Hızını hiç kesmeden devam etti. Biraz
sonra yolun tahta barikatlarla kapanmış
olduğunu farketti. Çarpmamak için frene
bastığında, yolun kenarında bir polis arabası-
nın arkasına park etmiş Porche'u gördü.

Tania ile polisler öyle bir tartışmaya
dalmışlardı ki, Mercedes'i farketmediler.

Malko tahta barikatların arasından geçerek
devam etti, bir kilometre ilerde kapalı bir

benzin istasyonunun arkasına girerek durdu, motoru stop etti.

Beş dakika sonra o tanıdık motor sesi tekrar duyuldu. Tania bu kez yavaş gidiyordu.

Malko arabanın beş yüz metre uzaklaşmasını bekledikten sonra hareket etti. Gaza dibine kadar basmasına rağmen, aradaki mesafeyi ancak koruyabiliyordu,

önlerinde her on kilometrede bir polis kontrolü vardı. Fazla hız yapamazlardı. Ama Minal Jabah Abi'den sonra Abu Dabi'ye kadar ıssız çöldü ve Porche en basit hesaplara oraya ondan on beş dakika önce varırdı.

Mercedes'in motorunun patlamaması için dua ederek yola devam etti. İşin kötüsü yol gitgide tenhalaşıyordu. Birazdan Porche ile Mercedes'ten başka araç kalmayacaktı.

Mesafe hâlâ aynıydı.

Birden, Porche'un hızlandığını farketti. O da hızlanmak istedi, ama Mercedes zaten azami hızla gidiyordu.

Yavaş yavaş iki araba arasındaki mesafe çildi, Porche uzakta siyah bir nokta oldu ve öylece kaldı.

Tania bu mesafeyi güvenli bulmuştu.

Kilometreler ilerliyor, Malko rastladığı arabaları umutsuzca solluyordu.

Güneş batmak üzereydi.

önündeki siyah noktaya baktı. Mesafe azalıyor gibiydi.

Kilometre 140'ı gösteriyordu.

Birden, beklenmedik bir şey oldu.

önünde çok uzaklarda, çölde kıpırdayan

küçük noktalar gördü. Yola dikey olarak hareket ediyorlardı. Bunların ne olduğunu anlaması için hayli zaman geçti: Vahşi develer!

Bir düzine kadar vardı ve Porche'un yolunu kesecek şekilde koşuyorlardı.

Tania da onları farketmiş olmalı ki, stop lambaları yandı, yavaşladı. Hızı yüz kilometreye düşürmüştü.

Porche sürüyü yarararak tekrar hızlandığında, Malko plakasını okuyacak kadar yaklaşmıştı.

SAS bir küfür savurarak tekrar gaza bastı. Yol hafifçe dönüp tırmanıyordu.

Porche tepeye ulaştığı anda, sol taraftan fırlayan bir karaltı arabanın önüne fırladı.

Porche'un stop lambaları yandı.

Tania frene köküne kadar basmıştı, fakat yolu geçen deveye çarpmaktan kurtulamadı, ön tampon hayvana vurduğu gibi metrelerce öteye fırlattı.

Malko ön camın patladığını gördü. Porche yalpalayarak savruldu. Tania umutsuzca direksiyona hakim olmaya çalışıyordu ama başaramadı. Araba yoldan çıkıp bir hendeğe vurdu, tekerleklerinden biri fırladı. Sonra, büyük bir gürültüyle takla attı.

Malko fren yaparak kazanın birkaç metre ilersinde durdu. Arabadan atlayarak Porche'a koştu. Araba tanınmaz haldeydi. Alev alması bir mucize olmuştu.

Kopan kapıdan içeri baktı. Koltuk boştu. Etrafı gözden geçirdi. Deve can çekişiyordu.

Yoldan bir kamyon geçti, ama durmadı.

Tania'yı bulması birkaç saniyesini aldı.

Kadın hendeğin içindeydi. Koşarak yanına gitti. Yırtılan elbisesinin altından çürük ve kanlı kısımlar görünüyordu. Yüzükoyun baygınyatıyordu.....**scanned by darkmalt1**

Eğilip kadını sırtüstü çevirdi ve bir anda kanın damarlarında donduğunu hissetti.

ön candan uçmuş olmalıydı. Yüzü ezilmişti. Şakaklarından biri içeri göçmüş, burnu yamyassı olmuştu. Fazla kanama yoktu.

Kadını omuzlarından tatup hafifçe sarstı, adını söyledi. Hiçbir karşılık alamadı.

Kadını kucaklayıp kaldırdı. Tania inledi, ama gözlerini açmadı. Yola doğru ilerlerken arkasında bir "pluf" sesi oldu. Porche alev almıştı.

Tania yı usulca arka koltuğa yatırıp direksiyona geçti ve hemen hareket etti. Kadının yolda ölmemesi için dua ediyordu.

Yol bir türlü bitmek bilmiyordu. Nihayet köprüyü farketti. Kenarda motosikletli bir polis vardı.

Önüne gelince durdu ve polise koştu.

-- I need a hospital!

Neyse ki, polis İngilizce biliyordu.

— Beni izleyin, sizi hastaneye götüreyim, dedi.

Malko polisin peşine düştü.

Abu Dabi Hastanesi, Havalimanı Caddesi ile Sudan Caddesi'nin kesiştiği yerdeydi.

Mercedes acil servis kapısında durdu. Tania'yı hemen içeri aldılar. Mısırlı doktor ilk müdahaleyi yaparken Malko'dan kaza hakkın-

da bilgi aldı. Sonra, motosikletli polise SAS'ın kazada hiçbir suçu olmadığını anlattı.

Tania ameliyathaneye götürülürken Mısırlı doktor Malko'ya döndü.

— Ailesine ben haber veririm, dedi. Siz dinlenmenize bakın. Gelişmelerden haberdar olacaksınız. Fakat bir hafta boyunca ziyaretçi kabul edebileceğini pek sanmıyorum. Ağır durumda. Kendisini görmek isterseniz 326 nolu odada olacak.

Malko nihayet dinlenebileceğine seviniyordu. Birden, aklına Chris ile Milton geldi.

Kendisini hâlâ Coral Sands Oteli'nde bekliyor olmalıydılar.

Malko karanlıkta saatine baktı. Sabahın üçüydü. Bir türlü uyuyamıyordu.

*

**

Goriller Dubai'den on birde taksiyle dönmüşlerdi.

Düşündükçe, Tania'nın bu meseleye bulaşmış olduğuna daha çok inanıyordu.

öldürülen kızları o buraya getirmişti. Onu öldürmek isteyenlere yardım eden yine oydu. Üstelik, kaçmıştı. Genç kadının ezik yüzünü hatırlayınca fena oldu. Bu arada içini tuhaf bir korku kaplamıştı. Altıncı hissi Tania'nın tehlikede olduğunu söylüyordu.

Kalkıp giyindi.

Telefonu açıp Chris'i aradı.

— Hemen giyinin, sizi aşağıda bekliyorum, dedi.

Chris ile Milton'un en iyi yanı, hiç

tartışmamalarıydı. On dakika sonra holde buluştular. Cepleri silah ve cephaneden çuval gibi sarkmıştı.

— Nereye gidiyoruz?

— Hastaneye.

Malko ile gorilleri Tania'nın odasının bulunduğu koridora girdiklerinde bıyıklı bir Arapla karşılaştılar. O ana kadar kimseye rastlamamaları tuhaftı.

Arap Malko'nun yolunu kesti.

— Chris! dedi Malko.

Chris elinin yan tarafıyla adamın boynuna bir kesme indirdi. Adam sendelerken ters tarafından bir kesme daha yedi ve olduğu yere yığıldı.

Malko 326 nolu odanın kapısını açtı. Zayıf bir ışık yatağı aydınlatıyordu. Tania'nın üzerine eğilmiş bir Arap vardı. Kadının boynunu sıkıyordu. Tania boğuk bir sesle inledi.

Aynı anda, katil döndü ve yeni gelenleri farkederek farketmez elini beline attı.

Milton Brabeck'in balyoz gibi boynuna inen yumruğuyla odanın öteki köşesine fırladı ve yığılıp kaldığı yerden kalkamadı.

Chris adamın yanına çömelerek "Python"unun namlusunu ağzına soktu. Adam titreyerek büzülürken birden yay gibi fırladı ve Milton'a bir omuz atarak odadan fırladı.

Chris hemen arkasından fırlayıp silahını doğrulttu, ama Malko'nun emriyle ateş etmekten vazgeçti.

Bütün kenti ayağa kaldırmanın alemi yoktu.

Odadan fırlayan Arap koridorun başındaki bıyıklı arkadaşını da alarak gözden kayboldu.

Malko Tania'ya yaklaştı ve dondu kaldı.

Kadının ağzı açık, gözleri cam gibiydi. Burnundan kan akıyordu. Zayıf vücudu saldırıyı kaldıramamıştı. Malko birkaç saniye ona baktı, sonra Chris'i odadan dışarı iterek:

— Gidelim, dedi. Burada yakalanmak enayilik olur.

Tania'nın ölümüyle katillere ulaşma umudu da yok olmuştu.

Malko yolda Tania'yı düşündü. Onun otelden koşarak çıkışını hatırladı. O otelde ne arıyordu? Biriyle mi buluşmuştu, yoksa telefon mu etmişti?

Onu hastanede öldürmeye geldiklerine göre, katillerle irtibat kurmuş olmalıydı. Öyleyse, otele telefon etmek için girmişti...

Bu durumda Dubai'ye dönmek gerekiyor du.

Tabii, biraz uyuduktan sonra...

*

**

Resepsiyondaki kadın kapkara, ama sevimli bir tipti. Malko'nun altın sarısı gözlerine hayran kalmıştı. Otel boş gibiydi..

Malko tezgâha yüz dirhemlik bir banknot bırakıp elini üzerine kapadı.

— Geçen akşam buraya gelen uzun boylu esmer kadını hatırlıyor musunuz? diye sordu. Bu saatlerdeydi.

Kadın başını salladı.

— Evet, çok güzeldi. Buradan telefon etti.

Malko birden heyecanlandı.

— Kime ettiğini biliyor musunuz?

Kadın gözlerini Malko'ya dikerek gülümse-di.

— Merak, kötü bir kusurdur! dedi. Bu kadar kıskanç olmayın.

Malko bir an kadının üzerine saldıracağını hissetti. Fakat diğeri tezgâhtaki parayı alıp cebine attı ve:

— Abu Dabi'ye telefon etti, dedi. Şeyh Halid Bin Raşid'in sarayını aradı.

XI. BÖLÜM

Cevap Malko'nun tam beklediği gibiydi. Bu nedenle hiçbir tepkisi olmadı. Resepsiyon memuru onun bu suskunluğunu yanlış anlayarak devam etti:

— Bunu benden duyduğunuzu kimse bilmemeli... Başıma dert almak istemiyorum.

— Korkmayın kimseye söylemem. O kadını daha önceden tanır mıydınız?

— Evet. Buraya altın alım satımı için sık sık gelirdi. Rıhtımdaki altın taşıyan takalardan birinde tanıdığı bir tayfa vardı... Fakat dün akşam o adamı bulamadı galiba... Eh, ben artık işime döneyim, izninizle.

Malko ısrar etmedi. Tezgâha on dirhem daha bırakıp otelden çıktı.

Dubai medeniyet kokan bir şehirdi. Rıhtıma bir göz attı. Otelin tam karşısında büyük bir taka vardı.

Rıhtıma inip dizili kasaların arasında dolaştı.

Tania buraya yardım istemeye gelmişti. Dolaşarak arabasına döndü. Onu Lübnanlı kadın hakkında aydınlatacak tek kişi vardı: kız arkadaşı Helen. Tabii, konuşmayı kabul ederse!

Günlerden cuma idi ve hafta sonuydu. Helen evde olmalıydı.

*

**

Helen, Malko'yu görünce şaşırdı. Üzerinde dar bir pantolon ve jarse bluz vardı. Gözlerinin altındaki morluklardan geceyi uykusuz geçirdiği belliydi.

— Bu ne güzel sürpriz! dedi. Bunca yolu sırf beni görmek için mi yaptınız?

Malko'nun yalan söylemeye ihtiyacı yoktu.

— Hayır, dedi. Dubai'deyim.

Öğle güneşinin yakıcı sıcaklığı yorgunluğunu daha da artırıyordu. Davet beklemeden vilaya girdi. İçerde hâlâ tütün kokusu vardı.

Helen gülümseyerek kendini bir divana bırakıp sigara yaktı.

—Bütün gece dans ettim.Ayaklarım ağrıyor. Sizde ne haberler var? Tania ile anlaşabildiniz mi?

— Tania öldü! dedi Malko.

Helen elindeki sigarayı tablaya bıraktı. Yüz hatları gerilmiş, ama soğukkanlılığı elden bırakmamıştı. Bakışlarını Malko'ya dikerek sordu:

— Peki, siz kimsiniz, kuzum? Burada ne

arıyorsunuz?

— Her an olması mümkün bir hükümet darbesini soruşturuyorum. Bir Amerikan kuruluşu adına çalışıyorum. Tania bilerek ya da bilmeyerek bu işe karıştı. Dün gece burada ne işi olduğunu bilmek istiyorum.

Helen belli belirsiz bir gülümsemeyle:

— Zavallı Tania! dedi. Ama buna şaşırmadım. Para için her şeyi yapardı. Yine de içinde bir kötülük olduğunu söyleyemem... Dün geceki ziyaretinin sizin işlerle ilgili olmadığını bilmelisiniz...Feyruz adlı Tunuslu bir kızı avarlamayı planlıyordu... Onu Abu Dabi için istiyordu.

— Bu Feyruz nerede şimdi?

— Bu sabah Abu Dabi'ye gitti.

— Onu bulabileceğim bir yer var mı?

Helen bir an düşündü.

— Evet Tania'nın sermayelerini yerleştirdiği Zayid City'de bir dairesi var. Size telefonunu ve evin nerede bulunduğunu söyleyebilirim. Bani-Yas Street ile II. Zayid Caddesi'nin kesiştiği köşede Alfa Romeo acentasının bulunduğu binada.

— Bu kız kimin gözdesi olacaktı?

— Bilmiyorum. Onu Şeyh Bin Raşid'in sekreteri Emine istedi. Belki doğrudan doğruya Raşid'in yatağına girecekti.

— Halid Bin Raşid hakkında ne düşünüyorsunuz?

Helen bu soruya şaşırmış gibiydi.

— Hiçbir şey. Hayli yakışıklı, biraz kıt

zekâ... Eline geçen dolarları acımasızca harcamaktan başka bir şey düşünmüyor. Görevleri umurunda bile değil. Tembel herifin teki. (Saatine baktı.) Evet, benim acele etmem gerek, iki saat sonra uçağım kalkıyor. Belki bir gün yine karşılaşırız.

— Belki, dedi Malko.

Çölde yeniden yüz elli kilometre gitme düşüncesi bile inanılmaz bir yorgunluk veriyordu.

**

Malko Meridien'in holüne daldığında Beata Steiner ile neredeyse çarpışıyordu. Beata da en az onun kadar yorgun görünüyordu. Kolunda yine zincirli çantası vardı.

— Bir bardak içki ısmarlarsanız, hayır demen dedi mücevher satıcısı dilber. Beş saat boyunca sadece çay içtim.

Lobiye hakim, tavanı halı kaplı küçük bara yerleştiler. Sessiz ve şık bir Filipinli garson kız onlara iki votka getirdi.

Beata çantasından mendil büyüklüğünde bir çek çıkararak elinde salladı.

— Bakın! Altmış sekiz bin dirhemlik bir çek bu. Sattığım mücevheri de rastgele bir çekmeceye attılar. Bu saraylı Arap kadınları tam bir ebleh! Ama benden iyi yaşıyorlar. Şeyhler onları altına boğuyor. Sonunda, ben de onlar gibi olacağım galiba... Bütün mesele sırtüstü yatağa yatıp bacaklarımı açmak ve avucumu uzatmak. Yaptığım işten çok daha dinlendirici.

— O bambaşka bir meslek, dedi Malko.

Otele gelmeden önce Helen'in verdiği adrese uğramış, ama Feyruz'u bulamamıştı. Gazetelere gelince Tania'nın öldürülüşünden hiç söz etmiyordu.

Bakışlarını Beata'ya çevirdi. Genç kadın ayağıyla Malko'yu tahrik etmeye çalışıyordu.

— Hiç evlendiniz mi? diye sordu Malko.

— Evet. Dört yıl önceydi. Evlendiğimiz gün beni terketti ve o günden sonra da bir erkek gibi yapayalnız yaşadım... Eh! Artık gitsem iyi olacak bugün çok yoruldum, iyi bir öğle uykusu çekeceğim, isterseniz, akşam yemeğinde buluşuruz.

Kalktı ve uzaklaştı.

Malko saatine baktı. Feyruz evine dönmüş olabilirdi. Otelden çıktı.

Gorilleri alışverişteydi.

*
**

Malko zili çaldı ve birkaç saniye sonra kapı aralandı.

Karşısında ne mal olduğu hemen anlaşılan Feyruz vardı: Tam bir orospu.

Kadın Malko'yu süzdükten sonra kapıyı kapamak üzereyken:

— Sizi geçen akşam Sharja'da Helen'in evinde görmüştüm, dedi.

Feyruz kaşlarını çatarak durdu.

— Hatırlamıyorum...

— Ben Tania'nın arkadaşayım, dedi. Adresinizi de o verdi zaten, içeri girebilir miyim?

Tunuslu kadın hoşnutsuz bir ifadeyle kapıyı açtı.

— Ne istiyorsunuz?

Müzik setinde Arapça bir parça çalışıyordu.

— Sizi dün akşam çok beğendim, dedi Malko. Geceyi sizinle geçirmek istiyorum. Tania bana bunun mümkün olabileceğini söylemiştin...

Bu açıklama Tunusluyu hiç şaşırtmamıştı. Malko'ya bir göz attı. Sonra umursamaz bir tavırla:

— Bu akşam imkânsız, dedi. Birini bekliyorum. Burada kalamazsınız, arkadaşım birazdan gelir.

— Tania'nın sizi takdim ettiği kişi mi?

Tunuslu kaygılı bir bakışla onu süzdü.

— Bunu nereden biliyorsunuz?

— Tania'nın benden gizlisi yoktur. Yarına ne dersiniz?

— Nasıl isterseniz! Ama Tania bana telefon eder.

Genç kadın onu kapıya kadar geçirdi. Malko çıkmadan önce kadının beline sarılıp öptü.

Sonra arabasına atlayıp radyoyu açtı ve biraz ilerleyip durdu. Tania'nın müşterisini tanımak istiyordu...

**

Malko telefonu kapadı. Feyruz'un ziyaretçisi koyu renk tenli, dazlak kafalı biriydi. Arabası eski bir Pontiac idi ve elli metre önünde durmuştu.

Malko acıkmış ve susamıştı. Birden, Feyruz'un "müşterisinin" evden çıktığını ve araba-

sına atlayıp hareket ettiğini gördü.

Hemen arabayı çalıştırarak peşine düştü.

Pontiac bir süre şehir içinde ilerleyerek sola döndü. Sonra, küçük bir kulübenin önünde durdu.

Malko farlarını söndürerek loş bir köşeye çekildi. Adamı kulübenin kapısında genç bir kız karşılamıştı.

Bir saat sonra adam tekrar çıktı ve arabasına atlayıp uzaklaştı.

Malko sessizce eve yaklaştı. Binaya birkaç metre kala, birden kapı açıldı ve eşikte az önceki kız belirdi.

Malko hiç bozuntuya vermeden:

— Arkadaşım burada mı? diye sordu İngilizce.

Genç kız başını salladı.

— Yüzbaşı Numeyri gitti. Yarın gelecek.

Malko teşekkür edip arabasına döndü.

Kafası karışmıştı. Yüzbaşının olup biten olaylarla bir ilgisi olabilir miydi?

Tania ölmeden önce Bin Raşid'in sarayını aramıştı. İki İngiliz ölmeden önce oraya giriyordu. Her şey hep aynı nokta çevresinde toplanıyordu.

Kendisine yardım edebilecek son kişi de ölmüştü. Geriye, Muhammed Mufti kalıyordu.

Tabii, adam hâlâ hayattaysa!

Malko Meridien'e döndü.

Resepsiyondan anahtarını alacağı sırada, kendisine bir not verdiler: "Lütfen Bayan Feyruz'u arayın"

Malko holdeki telefonlardan birine gidip

numarayı çevirdi. Tunuslunun sesini duyunca da:

— Beni mi aradınız? dedi.

— Ah, evet! dedi genç kız. Sizi yarın göremeyeceğim.

— öyleyse yarından sonra olsun, dedi Malko.

— O da olmaz. Bu ara çok işim var ve hemen gitmeliyim. Sizi tekrar ararım.

Telefon hemen kapandı.

Birileri ona Malko'dan uzak durmasını söylemişti.

XII. BOLÜM

CIA bölge şefi Ralph Nader, yüzüne vuran can sıkıntısını saklamaya bile gerek görmüyordu. Malko odasına girdiği anda, elini sıkmayı beklemeden hemen patladı:

— Hafta kötü başladı. Polis bu sabah Intercontinental'in şantiye alanında Muhammed Mufti'nin cesedini bulmuş, işkence edilerek öldürülmüş. Anlaşıldığına göre üç dört günlük bir mesele. Tabii, katillerin kim olduğu yine meçhul. Hiç tanık yok.

Malko oturdu. Bu hiç de şaşırtıcı bir olay değildi.

— Haberi nereden aldınız?

— Bir muhbirden. Polisin arasında adamlarımız var. Onlara bakarsanız, mesele basit. Filistinliler arasında bir hesaplaşma, ama Mufti Mısırlıydı... Karısı telefon etti. Uzerindekileri eve getirip ona teslim etmişler.

— Kadını görebilir miyim?

— Elbette. Yakında oturuyor. Langley benden rapor bekliyormuş. Kaygılanmaya başlamışlar. Eh, biz de ha bire para harcıyoruz...

— İsterseniz üç günde bir yemek yiyeyim. Chris ile Milton da sadece salatayla idare etsinler... Ama bu hiçbir şeyi çözmez.

Ralph Nader'in gülecek hali yoktu. Bacak bacak üstüne atarak:

— Şu ana kadar ne buldunuz? diye sordu.

— Hiçbir şey. Bana hazırlanan tuzağı bir yana bıraksak bile, Tania ile Mufti'nin başına gelenlerin ucu Şeyh Bin Raşid'in sarayıyla ilgili görünüyor. Birileri bir şeyler keşfetmemizden korkuyor. Bu nedenle bilgi alınabilecek kişiler sistemli bir biçimde teker teker öldürülüyor. Tania çok şey biliyordu, öldürüldü... MI 5'in kızları da bir şeyler öğrenmek üzereydi. Onlar da öldürüldü. Anlaşılan, Mufti de bir şeyler biliyordu, ama farkında değildi. Ya da iki taraflı bir casustu... Şeyhle sekreteri hep karşımıza çıkıyor ve hâlâ sağlar. Bir de Bayan Brown var, onun da canlısını kurtarmamız gerekecek.

Ralph Nader sigarasını yaktı.

— Anlamıyorum, dedi. Halid Bin Raşid herkes tarafından hafife alınır. Siyasetle uğraşmaz, ihtiras sahibi olamayacak kadar da genç. Öyleyse, bu bir iç mesele değil. Diğer yandan aldığımız bilgiler de doğru. Ama yaşlı Şeyh Zayid'i öldürmek kimin işine yarar.

— Haklısınız, ama ikimiz de boş yere insan öldürülmeyeceğini biliyoruz. Tek umudumuz Mandy Brown'u ele geçirmek ve onun da bir

şeyler öğrenmiş olmasını temenni etmek...

Amerikalı başım salladı.

— Temenni edelim etmesine de, Bayan Brown en başta Arapça bilmez. Ayrıca, bu gibi işlere yatkın olduğunu da hiç sanmıyorum.

— Yine de bir umut işte! Ben Mufti'nin karısına gideceğim. Hiçbir olayı gözardı edemeyiz.

— Chris ile Milton nerede?

— Meridien'in havuzunda, dedi Malko. Korkmayın, oraya giriş bedavadır. Sekreterinizde Bayan Mufti'nin adresi var mı?

— Var, ama kadını fazla üzmeysin.

— Şirkete girdiğimden bu yana dul eşler görmeye alıştım. **O** bakımdan nasıl davranılacağına bilirim.

*

**

Bayan Mufti ufak tefek esmer bir kadındı. Ağlamaktan kızarmış gözlerini Malko'ya çevirerek dikkatlice inceledi.

— Ben Ralph Nader tarafından geliyorum, dedi Malko. Başsağlığı dilemek istiyorum. Ben...

Devam edemedi. Kadın korkunç bir ulu-mayla ağlamaya başlayarak yüzünü çarşaf gibi mendillere gömdü.

Malko kadını yatıştıramayacağını anlayınca ısrardan vazgeçip çevresine bakındı.

Masanın üzerinde çeşitli eşyalarla dolu plastik bir torba vardı. Masaya yaklaştığında, küçük bir kız sesi:

— Onu polis getirdi, dedi.

' Malko kıza dönerek:

— Bunlara bir göz atabilir miyim? diye sordu.

Kızın cevap vermediğini görünce, torbayı açıp içindekileri inceledi: Bir cüzdan, paralar, anahtarlar, bir mendil ve durmuş bir saat. Yelkovanla akrep 9.20'yi gösteriyordu. Bunların dışında bir kredi kartı ve beyaz bir kağıt vardı.

Malko merakla kâğıdı açtı. Üzerinde anti-biyotik yazılı bir reçeteydi bu. Doktor Sabit antetli reçetenin tarihi 28 Ocak'ı gösteriyordu. Muhammed Mufti'nin kaybolduğu günün tarihi.

Malko, Muhammed'i o gün görmediğini söyleyen Suriyeli doktorun yüzünü hatırladı. O günden sonra Mısırlıyı gören kimse yoktu.

Eşyaları yerine bırakıp evden çıktı.

*

Doktor Sabit yine traşsızdı. Malko'yu küçük muayenehanesine alarak iskemleye oturttu.

Daha önce karşılaştıklarını hatırlamamıştı..

Malko'ya dönerek:

— Neyiniz var? dedi.

— Boğazım ağrıyor.

— Ateşiniz var mı?

— Yok.

Doktor bilgiç bir tavırla başını salladı.

— Bir virüs olmalı. Aspirin tedavisi uygulayacaksınız. Borcunuz yüz elli dirhem.

Malko parayla birlikte cebinden doktorun Muhammed Mufti'ye yazmış olduğu reçeteyi

de çıkardı.

— Sanırım, dostlarımdan birini muayene etmişsiniz, dedi.

Sabit başını kaldırmayınca, Malko devam etti:

— Adı Muhammed Mufti idi. Onu aradığım gün size uğramıştım. Siz de bana onu görmediğinizi söylemiştiniz...

Doktorun gözlerindeki ifadeyi okumak imkânsızdı. Malko saldırıya geçti:

— Muhammed Mufti öldü. Daha doğrusu öldürüldü. Bu reçete üzerinden çıktı. Hâlâ onu gördüğünüzü hatırlamayacak mısınız? Dört gün önceye dönün. Bugünkü gibi bir akşamüstüydü.

Doktor Sabit aniden ayağa kalktı. Sinirli oluşunu açığa vuran tek şey, hareketleriydi.

Reçeteye bile bakmadan:

— Ne demek istediğinizi anlayamadım, dedi. Bana çok hasta gelir. Belki onu görmüşümdür. Ama adamı hatırlayamadım... Şimdi beni rahat bırakın. Bekleyen hastalarım var... özür dilerim...

Malko'yu ıssız bir sokağa açılan kapıdan dışarı itti.

Malko çıkmadan önce cam bölmeli bekleme odasına baktı, içerde kimse yoktu.

Kendisini arabada bekleyen iki gorilin yanına döndü. Doktorun kulübesinin önünde eski bir Taunus vardı.

Malko, Chris ile Milton'a dönerek:

— Ben otele gidiyorum, dedi. Siz burada kalın. Eğer doktor çıkarsa takip edersiniz, ama

sakın kendinizi belli etmeyin. Hislerimde yanılmıyorsa, kısa süre sonra dışarı çıkacaktır.

Hava kararmaya başlamıştı. Malko gorillerin yanından yaya olarak uzaklaştı.

Tuzak kurulmuştu.

— Çık dışarı Allahın cezası! diye bağırdı Şeyh Bin Raşid.

Filistinli sekreter Emine hiç kımıldamadı bile. Genç şeyh ayağını yere vurarak öfke içinde tekrar aynı emri verdi.

İnanılmaz şey!

Deve kadar değeri olmayan bir kadın, bir şeyhe kafa tutuyordu.

Bin Raşid'in yüzü sinirden gerilmişti.

Elinden oyuncağı alınmış küçük bir çocuk gibiydi.

— Dediğim şekilde davranılmazsa bütün planlarımız altüst olur, diye ısrar etti Emine. O kadın gidecek.

Gözleri birbirine takıldı.

Filistinli kadının küçük siyah gözlerinde en ufak bir ifade yoktu.

Şeyh bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Elinden gelse, bu kadını boğabilirdi!

— Pekâlâ, dedi şeyh. İstedğin olacak, öbürgün gider.

— Yerde bir karar, dedi Emine. Gelecekte bu kararından dolayı kendini tebrik edeceksin. Bu arada kaçınılmaz bazı tatsız kararları almak zorundayız...

Bin Raşid bir an bu kadını atlatmayı ve gidip gerçeği Şeyh Zayid'e anlatarak af dilemeyi düşündü. Ama Bedevilerin yasası kesindi: İhanetin cezası Ölümdü.

Emine'nin sesiyle kendine geldi.

— Senin Rolls Royce'una ihtiyacım var, dedi kadın. Arabanı garajda bulamazsan şaşıрма!

Genç şeyh hiç cevap vermeden videoya bir porno film takarak sırtüstü yatağa uzandı.

**

Malko zil sesi duyar duymaz ahizeyi kaldırdı, Mandy Brown'un duygulu sesiyle karşılaşınca şaşırdı.

—Malko! Oh! Sesini duyduğuma çok sevindim. Biliyorsun, telefon etmem yasaktı. Konuşmamı kısa keseceğim, öbürgün otele geliyorum. Burada bir eğlence tertiplenecek. Ondan sonra beni "bırakacaklar"... Oh! Seni öyle özledim ki... Ben...

Birden hat kesildi.

Malko hemen santralı aradıysa da, memur hattın kendileri tarafından kesilmediğini bildirdi.

Neyse, öbürgün Mandy Brown ile yüz yüze konuşabilecekti. Bu düşünce içini biraz olsun ferahlattı.

Goriller hâlâ ortalıkta yoktu.

Bu da iyiye işaret sayılabilirdi.

**

Pakistanlı santral memuru Emine'nin küfürleri karşısında büzüldü kaldı. Gerçi karşı-

sındaki bir kadındı, ama onun sarayda ne denli güçlü olduğunu biliyordu.

Onunla çatışmaktansa, şeytanla bozuşmaya dünden razıydı.

— Bu bir daha tekrarlanacak olursa, kendini sınırdışında bulursun, diye bağırdı Emine.

Pakistanlının Islamabad'da dokuz çocuğu vardı. Emine'nin dizlerine kapanmayı düşünürken, kadın kapıyı vurup çıktı.

Kafasını karıştıran o yabancı kadına lanetler yağdırıyordu.

*

Chris Jones'un üstübaşı toz içindeydi, ama gözlerinde neşeli bir ifade vardı.

Milton'un ise kılık kıyafeti dört dörtlüktü.

— Ne oldu? diye sordu Malko.

Goril kadehine viski doldurarak:

— Sanırım, iyi iş becerdik, dedi. Doktor hiçbir şeyden kuşkulandı. Aramızda en az dört, beş araba vardı.

— Sizi nereye götürdü?

— Kışlaya benzer büyük yapıya, dedi Amerikalı.

Malko'nun kalp atışları hızlandı.

— Şeyh Zayid'in sarayına mı?

— O binaya saray diyorsanız, ben de Beyaz Saray'da oturuyor sayılırım, dedi Milton Brabeck... Felaket bir yerdi. Son derece geniş bir araziye kurulmuş çeşitli binalar vardı...

— Kapıda nöbetçi var mıydı? diye sordu Malko.

— Vardı, dedi Chris. Adamı uzaktan izledik. Bungalova benzer bir binaya girdi.

— 124 nolu bungalova mı girdi?

ChrisJones'unağzı bir karış açık kaldı.

— Nereye gideceğini biliyorsanız, bizi niye yordunuz?

Malko gülümsedi.

— Bilmiyordum, sadece tahmin ettim. Teşekkürler, çok iyi bir iş başardınız. Bu akşam kafeteryada değil, lokantada yemeyi hak ettiniz!..

— Bu harika işte! dedi Chris. Sonra da kendimize birer kız bulabilir miyiz?

— Bir deneyin, dedi Malko. Bu konuda hiç kıskanç değilimdir... .Lokantada buluşuruz. Ben biraz oturup düşüneceğim...

— Fazla düşünüp de migrene yakalanmayın, dedi Milton alaycı bir ifadeyle.

Malko yalnız kalınca kendine bir votka doldurdu. Biraz olsun neşelenmişti.

Doktor Sabit'in Yüzbaşı Numeyri'yi ziyareti hayati bir noktaydı. Tania'nın yüzbaşıya sunduğu "hediye" şimdi bir anlam kazanmıştı. Suriyeli doktorun CIA muhbirinin ölümüne karıştığı ortaya çıkıyordu. Çünkü, kendisinden kuşkulandığı anda Yüzbaşı Numeyri'ye koşmuştu. Yüzbaşının ise Bin Raşid'in sarayıyla ilişkisi vardı.

Malko kafasına takılan soruyu düşündü.

Tania'dan Yüzbaşı Numeyri'ye bir kız sunması neden istenmişti?

Kafasında bunun cevabını bulmuş gibiydi. Her şey yerli yerine oturuyordu. Geriye, varsa-

yırtılan kanıtlamak kalacaktı.

Malko öyle neşelenmişti ki, gidip Beata Steiner'a kur yapmayı düşündü. Eğer kurduğu varsayım doğruysa, Doktor Sabit'in şeyhin muhafız subayını ziyareti tek bir anlama geliyordu: Doktor hayatından endişe ediyordu.

Malko asansöre bindiğinde aklına başka bir şey geldi. Ortada bir komplo hazırlığı vardı, ama hangi olaya bağlıydı bu?

XIII. BÖLÜM

Beata Steiner saçını at kuyruğu yapmış, bu da onu birkaç yaş daha gençleştirmişti.

Göğüsleri üst düğmeleri açık bluzundan taşar gibiydi. Hareket ettiğinde, eteği bronz tenli bacaklarını ortaya koyuyordu. Siyah çantası yine bileğine zincirliydi.

Malko yaklaştı.

— Dün gece sizi aradım, ama odanızda yoktunuz, dedi Malko.

— Doğru, dedi Beata. Dün saraya dönmek zorunda kaldım. Şimdi de şeyhin karısı Fatma'ya gidiyorum. Herhalde çabuk döneceğim. Havuz sefasını kaçırmak istemiyorum. Eğer odanızdaysanız, sizi ararım.

— Memnun olurum, dedi Malko.

*

Dubai-Abu Dabi yolu üzerinde 200 kilomet-

re, hızla kayan açık mavi renkli Rolls Royce önüne çıkan her arabayı solluyordu. Üzerinde plaka bulunmadığı için cezalandırılması "imkânsız" sınıfa aitti.

Oysa, içindekilerin "Şeyhlere" benzer hal-leri yoktu...

Arabada sakallı üç genç bulunuyordu. Üçünün de üzerinde tişört, blucin ve tenis ayakkabısı vardı. Rolls Royce'dan pek hoşlanmışa benzemiyorlardı, ama polis barikatlarını aşmanın tek yolu buydu.

Arka bagajdaki çuvalda küçük bir orduyu donatacak kadar silah vardı: Dubai'ye un çuvalları içinde gelmiş Scorpio marka makineli tabancalar, Çekoslovak yapısı Radom tabancalar, savunma el bombaları ve çeşitli patlayıcılar...

Bu üç genç kaçak ve gizli yaşayan tedhişçilerdi. Filistin'de yetiştirilmişler ve OLP adı verilen bir örgütün aşırı kanadına dahil vurucu bir tim oluşturuyorlardı. Hayatlarını hiçe sayan tiplerdi. Dubai'ye sahte evrakla Yemen'den gelmişlerdi.

Bu ülkede fazla kalmaya niyetli değillerdi. Görevlerini bitirip hemen gideceklerdi Dubai'de bekleyen bir Dakota onları alıp Güney Yemen'e uçuracaktı.

Arabayı kullanan genç radyoyu açtı. Diğerleri de dümbelek ve teflerin hakim olduğu Arap müziğinin ritmine uyarak el çırpmaya başladı.

Çocuk gibiydiler! Ama, öldürmek için yetiştirilmişlerdi.

Abu Dabi'ye on dört kilometreleri kalmıştı.
şoför arabayı yavaşlattı.

Abu Dabi'yi Arap Yarımadasın'dan ayıran denizin bir kolu üzerine kurulu köprüden önceki bir servis istasyonunda randevuları vardı. Orada görevleriyle ilgili son bilgileri verecek "aracı" ile buluşacaklardı.

**

Malko gle yemeğinden sonra odasına çekilmiş, New York Herald ile Le Point'i gözden geçiriyordu.

Telefonun sesiyle saatine baktı. Arayan Beata olmalıydı. Santral memuresinin sesini duyunca bayağı hayal kırıklığına uğradı.

— Sizi barda bekliyorlar, Sir!

Bu Beata da olabilirdi.

Goriller gle uykusuna yatmışlardı. Onları rahatsız etmemeyi düşündü ama Beata'yı bikini-li görmek hoşlarına gidebilirdi.

Bu düşünceyle odalarını arayıp uyandırdı. Beata adını duyan Chris ile Milton bir anda ayağı fırlamıştı.

— Asansörde buluşalım, dedi Malko.

Kat koridoru boştu. Bu sırada odalardan birinin kapısı açıldı ve dışarı Doğulu tipte bir kadın ıktı. Malko'ya ısrarlı bir gülümsemeyle bakarak asansöre yürüdü.

Malko ağırma düğmesine basarken, esmer dilber yaklaştı.

— Oda numaranız 424 m? diye sordu Malko'ya

Malko şaşırarak:

— Evet, karşılığını verdi.

'Kadın gülümsedi.

— Eğer isterseniz sizi çok mutlu edebilirim, diye fısıldadı.

Genç yüzü, küçük göğüsleriyle hayli tahrik ediciydi. Malko cevap verecek vakit bulamadı. Kadının gözlerinde korku dolu bir bakış belirmişti. Gözleri Malko'nun arkasındaki bir yere takılı kalmıştı.

Malko geriye döndü. Merdiven boştu. Binanın öteki ucuna giden koridor boştu.

— Ne oldu? diye sordu kadına.

Ve her şey o anda oldu.

Arkasında boğuk ve kuru bir patlama oldu. Esmer kadın yumruk yemiş gibi savruldu ve o anda kapıları açılan asansöre düşerek sırtüstü yığıldı. Alnının ortasında kırmızı bir delik açılmıştı.

Asansörün kapıları kapandı.

Malko çevresine bakındı. Merdiven hâlâ boştu. Birden, sanki bir korku filmindeymiş gibi, tavandan uzanan silahlı bir el farkettiler. Namlu üzerine çevrilmişti.

Malko büyülenmiş gibi silaha bakarken, koridorun ucunda Chris ile Milton belirdi.

iki Amerikalı olayı hemen farkettiler.

— Duck! diye bağırdı Chris Jones.

Goril bağıırırken elini de silahına atmıştı.

Malko hafifçe yana çekildiği anda, mermi yüzünü sıyrarak asansörün çağırma düğmesine gömüldü,

Chris'in 357 Magnum'undan çıkan bir dizi gürültülü patlama otel duvarlarını titretir gibi

oldu.

Chris ile Milton ayağa kalktıklarında koridorun köşesinde bir başkası belirdi. Kalçasına dayadığı otomatik silahla ateş ederek onlara doğru koşuyordu.

İki goril kendilerini yere atarak tetiğe bastılar.

Adam bir anda elek gibi oldu. Bir, iki adım daha attı ve yere yığıldı.

Koridor bir anda eski sessizliğine kavuşmuştu.

— Vay be! diye bağırdı Milton.

Asansör kapısının bulunduğu noktadaki koridor tavanından kan damlıyordu.

— Herif tavandaki havalandırma boşluğuna gizlenmiş, dedi Chris.

Kolunu uzatıp tavanı oluşturan kare biçimindeki süslü suntaı çekti. Açılan boşluktan bir kol sarktı. Terörist ölmüştü.

— Hemen elçiliğe telefon edin, dedi Malko. Ralph Nader derhal buraya gelsin. Sanırım, ihtiyacımız olacak ona.

— Üzerinizde silah var mı? dedi Chris

— Yok.

— Bu iyi. Biz nasıl olsa paçayı kurtarıyoruz.

Malko asansörü çağırdı. Gorilleriyle birlikte hole indi. Diğer asansörün önünde küçük bir kalabalık vardı.

Malko yüzü kan içinde kalmış esmer kadına baktı.

Otel müdürü de oradaydı. Yüzü bembeyaz olmuştu.

— Neler oluyor? diye bağırdı. Korkunç bir

şey bu!

— Bilmiyorum, dedi Malko. Teröristler bir saldırı girişiminde bulundular. Neyse ki, Amerikan elçiliğinden olan bu baylar müdahale ederek faciayı önlediler.

*

Girişi kesmiş olan polisler yana çekilerek Ralph Nader'e yol verdiler.

Albay Hattat'ın zamanında gelişi, gorillerin tutuklanmasını önlemişti.

Gorillerin elçiliğe bağlı koruma görevlileri olduğu ileri sürülünce silahlı olmaları bir sorun çıkarmamıştı.

Teröristlerin cesetleri aşağı indirilerek hole yatırılmış ve üzerlerine çarşaf örtülmüştü.

Birden, salona gürültüler içinde bir grup polis girdi. Aralarında elleri kelepçeli, sakallı genç bir Arap vardı.

Polislerden biri gencin Meridien'in otoparkında beklediğini ve kendilerini görünce kaçmaya kalktığını açıkladı.

Albay Hattat gence yaklaştı.

— Kimsin sen? Bunlar arkadaşın mı?

Sakallı genç ifadesiz bakışlarını cesetlere çevirdi.

— Evet.

— Niye ateş ettiler? Kimsiniz siz?

Gencin başı dikleşti.

— Biz "13 Temmuz İntikamcıları" adlı örgütün komandolarıyız. Emperyalist filonun Arap denizlerinde gezinmesini protesto etmek için emperyalizme bir darbe indirmek istedik.

Artık hiçbir sorunuza cevap vermeyeceğim, ama yemin ederim ülkenize karşı girişilmiş bir hareket değil bu...

Albay Hattat dikkatle genci inceliyordu. Filistinlilerin Abu Dabi'de olay çıkarmaları ilk defa olmuyordu.

— Özellikle hedef aldığınız kimse yok muydu?

— Yoktu, dedi genç. Ama bu iki adamın Amerikalı olduğunu biliyorduk. Elçiliğin katilleridir. Onları takip ettik...

— Ya öldürülen kız?

— Bilmiyorum. Bir kaza olmalı.

Sustu, başını öne eğdi.

Hattat bir baş işareti yaptı. Polisler genci alıp götürdü.

Ralph Nader albayla konuştuktan sonra, Malko ile gorilleri alıp otelden çıktı.

Elçiliğin Buick'ına bindiklerinde:

— Doğrusu paçayı iyi kurtardınız! dedi. Nereden çıktı bu herifler?

— Bilmiyorum, dedi Malko. Ama oda nu maramı biliyorlardı. Çünkü telefonla aşağıya çağrıldım... özellikle beni öldürmeye gelmişlerdi...

— Neden?

— İzlediğim iki iz birbirini tutuyor. Daha fazla ileri gitmemi engellemek istediler...

Bildiklerini kısaca özetledikten sonra ekledi:

— Birileri Yüzbaşı Numeyri'ye ulaşmanı istemiyor.

Araba elçiliğe gelmişti.

Hemen Ralph'ın bürosuna girdiler. Ameri-

kah koltuğuna oturup bir sigara yaktı.

— Katiller buralı değil. Niye dışardan adam getirmek ihtiyacını duydular?

— Çünkü bu çok ciddi bir iş. Komplonun arkasında olan kişiler tehlikeye atılmak istemiyorlar. Bu tür katiller yakalansalar bile konuşmazlar.

— Bu işle ilgilenecek biri var, dedi Amerikalı. Şu "elektrikçi" dostu uzla niye gidip konuşmuyorsunuz? Terörizmle ilgili her olayı duyar...

— İyi fikir! dedi Malko.

*

**

Tayyib Valud, Malko'nun anlattıklarını dikkatle, hatta heyecanla dinledi.

— Tuhaf! dedi sonunda. Şeyh Zayid'i öldürmek için bunca zahmete girilmesi beni şaşırtıyor.

— Yüzbaşı Numeyri'yi herhangi bir biçimde gözleme imkânınız var mı? Kısa bir süre için. Bunu biz yapamayız, çünkü Arapça bilmiyoruz. Ayrıca, kolaylıkla farkediliriz.

Filistinli bir an düşündü, sonra yüzü aydınlanıverdi.

— Sanırım bir yolu var. Gelin benimle.

Malko'nun Mercedes'ine atlayıp Niha.' Otelinin karşısındaki küçük bir hah dükkânına girdiler.

Güleç yüzlü, bıyıklı dev gibi biri onları karşıladı. Filistinli onunla Farsça konuştuktan sonra Malko'ya tanıttı.

— İraç eski bir dostumdur. Humeyni'yi pek

sevmez...

Ayetullah'ın adını duyan iranlının gözlerinde kin dolu bir ifade belirdi.

— İraç emin biridir, dedi Filistinli, iran'a karşı olanlar arasında bir birlik kurdu. Halı satma bahanesiyle saraya adam sokabilecek tek kişi o.

Sonra iranlıya dönüp kendisinden ne beklediklerini açıkladı. İraç açıklama bittikten sonra Malko'ya dönerek Farsça bir şeyler söyledi. Valud hemen tercüme etti:

— Amerikalıların Kum kentini bombalayıp iran'ı kurtarmalarını istiyor.

— Ona söyleyin, uçak kullanmayı bilsem istediğini hemen gider yapardım, dedi Malko.

— Bu arada Beata Steiner adında birini de soruşturmanızı istiyorum, dedi Malko.

Kadının bir örgüte dahil olup olmadığından emin olmak istiyordu.

**

Beata Steiner'ın gri gözlerinde korku vardı.

Malko ona otelin holünde rastlamıştı. Elinde ilk kez olarak çantası yoktu.

Malko'yu görünce hemen yanına koştu.

— Olanları duydum, dedi. Korkunç bir şey. Sizi kim öldürmek istemiş olabilir?

— Deliler! dedi Malko. Yabancıları öldürerek Amerikan emperyalizmini protesto edeceklermiş.

— Aman Tanrım! dedi Beata korku içinde. Sizin ölmüş olabileceğinizi düşünmek bile korkunç! Otele geldiğinde polis hâlâ buradaydı,

ama siz yoktunuz. Neden sizi hedef aldılar?

— Bilmiyorum, dedi Malko. Gelin benimle, bir şey öğrenmek istiyorum.

Otel santralına girdiler. Nöbetçi memur bir Filipinliydi.

— Olaylardan önce beni odamdan aradılar, değil mi? dedi Malko.

— Evet, dedi adam. Ama kimin aradığını bilmiyorum. Aratan kişi holdeydi, görmedim, İngilizcesi bozuk bir adamdı.

Üçüncü terörist olmalıydı... Peki ama, ona Malko'nun oda numarasını kim vermişti? Tania mı? Mufti mi?

— Yorgun olmalısınız, dedi Beata Steiner. Odamda biraz klasik müzik dinleyelim mi?

Ne yersiz bir teklif!

Malko uçar gibi koluna girdi ve asansöre ilerlediler.

Odaya girdiklerinde, Beata bir kaset koydu ve tayyörünün ceketini çıkartarak yatağa uzandı.

Kasetçalardan Albinoni'nin bir konçertosu yükseliyordu.

— Buraya gelin! dedi. Malko'ya

Malko yanına uzandı. Parçanın yarısına kadar hareketsiz yattılar. Sonra, Beata ona doğru döndü ve Malko'yu dudaklarından öptü. Öpücükleri boynunda, kulağında gezindi.

Malko'yu öpücüklere boğarken bir yandan da soyunuyordu.

Sonunda, sırtüstü döndü ve SAS'ı aç bir ifadeyle üzerine çekti.

Birleştikleri anda sivri tırnakları Malko'nun

sırtına gömüldü.

Orgazma ulaştığında nefes nefese titredi. Gözlerini açtı ve sakın bir sesle:

— Haftalardır kimseyle sevişmemiştim, dedi.

Malko'nun göğsünü okşadı, sonra bir sigara yakarak:

— Başınıza bir şey geldiğini düşünerek geçen akşam sizinle sevişmediğime öyle pişman olmuştum ki! dedi.

Malko odasına döndüğünde, telefon çalışıyordu.

Ahizeyi kaldırdı. Arayan Tayyib Valud idi.

— Aşağıdayım, dedi. Haberlerim var.

Malko Filistinliyi barda buldu. Çok heyecanlı görünüyordu.

Malko'ya eğilerek:

— iyi düşünmüştünüz, dedi. İraç haber getirdi. Yüzbaşı Numeyri'niz az önce şehre inmiş. Sebze pazarının yanındaki küçük Şii camisine gitmiş...

— Ne var bunda? dedi Malko.

Bu yüzbaşının dinine bağlı biri olduğunu gösteriyordu.

— Orada dört adamla buluşmuş, diye devam etti Filistinli. Bir süre konuşup ayrılmışlar. O dört adam sebze pazarındaki manavlardan birine girmiş. Manavın dükkânının adı "Körfez Meyveleri". Orası Filistinli teröristlere bağlı Humeyni yanlısı militanların buluşma yeridir.

XIV. BÖLÜM

Malko vakit öldürmeye çalışıyor, ama gözü-nü bir türlü saatinden ayıramıyordu. Saat dört buçuk olmuştu. Bir gece önce akşam yemeğın-de birlikte olduğu Beata Steiner yine ortalıktan kaybolmuş, saraylara mücevher satışına gitmiş-ti.

Mandy Brown'ın o gece dönmesi gerekiyor-du. Yüzbaşı Numeyri halı tüccarı İraç aracılı-ğıyla gözleniyordu. Terörist oldukları sanılan adamlarla görüşmüş olması, önemli bir olayın habercisiydi. Ama bu olayın nerede, ne zaman ve nasıl olacağı hâlâ belirsizdi...

Chris ile Milton'un sinirleri gergindi. Kendi gölgelerinden bile kuşkulandır olmuşlardı. Otel-deki son saldırı olayı, çok dikkatli olmaları gerektiğini somut bir biçimde vurgulamıştı.

*

**

Üstü aynalarla kaplı ağır kapı ekseninde etrafında dönerek açıldı. Halid Bin Raşid'in son gözdeleleriyle yaşadığı yatak odasına açılan tek geçitti bu.

Salonun duvarları baştan başa beyaz kürkle kaplanmıştı. Güçlü klima cihazları içersini Sibiryaya gibi soğutuyordu. Yerdeki siyah halı, duvarlarla kontrast yaratıyordu.

Halid Bin Raşid yuvarlak yatağa doğru ilerledi. Sinek kaydı traş olmuş, kokular sürünmüştü.

Mandy Brown yatakta oturmuş, video seyrediyordu. Üzerinde kendisine bir saat önce getirdikleri siyah elbise vardı. Topuklara kadar uzanan elbisenin iki yanında belden başlayan yırtmaçlar vardı. Görevli üç kadın Mandy'yi yıkayıp krem ve parfümlerle ovmuşlar, özenle hazırlamışlardı.

— Misafirlerim birazdan gelecek, dedi genç şeyh. Geceyi birlikte geçireceğiz. Sonra seni oteline bırakacaklar. Burada daha uzun süre kalmanı isterdim, ama seninle gereğince ilgilemeyecek vaktim olmuyor.

Mandy sevinçten takla atabilirdi, ama bunu gizlemeyi başarak:

— Ayrılacağımıza çok üzıldüm, dedi.

Burada tam bir harem hayatı yaşıyordu. Halid gülümsedi.

— Sana beni hatırlatacak bir hediye vereceğim. Şimdi gel ve dediklerimi yap.

*

Tayyib Valud Meridien'in holüne daldı ve

doğru Malko'nun odasına çıktı, bu davranış hiç de temkinli bir hareket değildi, ama şartlar öyle gerektirmişti.

Malko kapıyı açıp Tayyib'i içeri aldı.

Filistinli vakit kaybetmeden konuya girdi:

—Numeyri yine çarşıya gitti. Dünkü o dört adamla buluştu. Adamlar Nurheyri'nin arabasına bir çuval yüklediler, içinde silah olduğu kesin.

— Nereye gittiler?

— Abu Dabi'den çıktılar. Köprüyü geçtikten sonra sağa, Bu Hasa yoluna saptılar, ilerde tekrar sola, çölü geçen bir yola girdiler. İraç'ın adamları daha fazla takip etmekten çekinmişler. Çölde farkedilmemeleri imkânsızdı.

Malko'nun kalp atışları hızlandı. Her şey yavaş yavaş açığa çıkıyordu.

— Otoyol Halid Bin Raşid'in sarayına çıkan yol değil mi?

— Galiba, dedi Filistinli.

Mandy Brown'un birkaç saat sonra katedeceği yoldu bu!

— İraç'a söyleyin, iyi iş başardı! dedi Malko.

**

Saraydaki akşam yemeği sona ermek üzereydi. En az iki yüz kişiyi doyuracak şekilde donatılmış olan büfe savaş alanı gibiydi. Yerler boş kirli tabaklarla doluydu.

Davetliler yerlere kurulan alçak masalarda yemişlerdi. Salonda yirmiye yakın davetli vardı. Yarısı Arap, yarısı yabancıydı. Uşaklar-

dan biri Halid'e küçük bir küvet uzatarak eline su döktü ve bir havlu verdi. Halid de birçok Arap gibi eliyle yemek yemişti.

Bu el yıkama bir işaretti. Geleneksel olarak kahve için erkeklerle kadınlar ayrılırdı.

Erkekler Halid'in, kadınlarsa Mandy Brown'ın peşinden ayrı salonlara geçtiler.

Mandy merak içindeydi. Bu âdette ilginç hiçbir yan bulamamıştı. Bildiği tek şey, herkes gittikten sonra Halid'in kendisini bulacağı ve sevişeceğiydi... Tabii, sarhoş olup sızmazsa... Çevresine bakınıp kadınların neler konuştuklarını anlamaya çalıştı.

Birden, kapı açıldı ve içeri Halid Bin Raşid girdi.

Ağır ağır ilerledi, on kadının ortasında durdu ve esrarengiz bir tavırla ingilizce olarak:

— İçinizden bazılarına bir sürpriz hazırladım, dedi.

Parmağıyla dekolte kıyafetli bir esmeri, uzun siyah saçlı bir Arap dilberini ve sarışın bir İngiliziyi işaret etti.

Uç kadın ayağa kalktı.

— Bu bir oyun mu? diye sordu ingiliz.

— Elbette, dedi Halid. Benimle gelin şimdi.

Bin Raşid son olarak Mandy'ye işaret etti. Genç kadın şeyhin yanına geldiğinde:

— Beni bekle, geri döneceğim, diye fısıldadı Bin Raşid.

Sonra üç kadın avluya çıktı. Mandy neler olacağını düşünürken genç şeyh geri döndü ve Mandy'ye kendisini izlemesini işaret etti.

Birlikte küçük bir odaya girdiler. Döşeme

küçük yastıklarla kaplanmıştı. Duvarın birinde büyük bir ayna vardı. Şeyh bir düğmeye bastı, ayna aniden basit bir cama dönüştü. Camdan diğer odadaki az önce seçilen üç kadın görölüyordu.

— Burada otur ve seyret, dedi genç şeyh. Korkma, seni farketmezler. Birazdan yanına dönerim.

*

**

Mandy kürk döşeli odadaki olayı merakla izliyordu. Halid Bin Raşid kadınların tam karşısında duruyordu. Elini cebine atıp bir kutu çıkardı. Kutunun kapağını açtığı anda, kadınların gözleri faltaşı gibi açıldı.

Kutuda herbiri en az on kırat değerinde üç pırlanta vardı. Parlaklıklarından küçük bir servet oldukları belliydi.

— Herbirinize bir pırlanta, dedi şeyh. Ama bunu hak etmek zorundasınız...

Mandy Brown kıskanç bir ifadeyle izlemeye devam ediyordu. Böyle bir pırlanta için her şey yapılabirdi...

— Bunu nasıl hak edeceğiz? diye sordu esmer dilber

Şeyh Halid Bin Raşid bir banka müdürünün karısı olan esmere dönerek "oyun"u açıkladı. Sonra elindeki pırlanta kutusunu piyanonun üzerine bıraktı.

Kadınların gözleri mücevherlerdeydi. "Oyun"u kabullenecekleri belli oluyordu.

Bin Raşid kanepeye oturarak esmere işaret etti. Genç kadın ağır ağır ilerleyerek şeyhin

önünde durdu, arkasını ona dönerek yere dört ayak şeklinde çöktü. Halid kadının eteğini kaldırarak yaklaştı ve sert bir şekilde sahip oldu Kadın irkildi, ama itiraz etmedi.

Raşid orgazma varmadan geri çekildi ve pırlantalardan birini kadına uzatarak sarışın İngilizini çağırdı.

Beş dakika içinde üçüne de sahip olmuş ve bu değişik birleşme karşılığında onları ödüllendirmişti.

Mandy Brown bu manzaradan zevk mi, yoksa iğrenme mi duyduğunu kestir emiyordu.

Şeyh Bin Raşid doğrularak kadınları kapıya götürdü.

— Şimdi kocalarınızın yanına dönün! dedi.

*

**

Mandy Brown tuhaf duygular içinde Halid Bin Raşid'i seyrediyordu. Adamın beş dakika önce birkaç metre önünde üç kadına sahip oluş şekli, içinde itiraf edemediği bir heyecan yaratmıştı. Onlara böyle davrandıktan sonra, bir numaralı gözdesi olan kendisine kimbilir neler yapacaktı.

— Sen de bir pırlanta alacaksın, dedi genç şeyh... Sana kadınların mücevher karşılığında neleri kabulleneceğini göstermek istedim. Senin pırlantanı yarın otele ben getireceğim. Yanında başka hediyeler de olacak. Gel şimdi!..

Halid Bin Raşid, Mandy'ye de az önceki kadınlara yaptığı gibi sahip oldu ve birkaç harekette orgazma ulaştı. Mandy adamın başka şeyler düşündüğünden emindi.

— Araba seni bekliyor, dedi şeyh.
Avluda bir Mercedes vardı. Şoför kapıyı açtı.

**

Chris Jones, Halid Bin Raşid'in sarayına uzanan yolun çevresinde dikkatle ilerlerken birden durdu, Malko'ya dönerek fısıltılı bir sesle:

— Şurada bir herif var! dedi.

Gece olmasına rağmen, yıldızlar çevreyi yeterince aydınlatıyordu. Batıdan esen rüzgâr çölün kumlarını kaldırıyor, küçük hortumlar meydana getiriyordu.

Malko ile gorilleri Mercedes'i şeyhin sarayına giden yolun sapağında bırakmışlar, sonra yola paralel olarak yaya devam etmişlerdi.

Yarım saatlik yürüyüş içinde bir tek canlıya rastlamamaları ilginçti.

Malko, Chris'in işaret ettiği karaltıyı farkedebilmek için gözlerini kısıtı.

Birden, biraz ilerde küçük kırmızı bir ışık farkettili. Adam sigara içiyordu. Yolun kenarında ayaktaıdı. Bir nöbetçi. Eğer İraç'ın verdiği bilgiler doğruysa, Numeyri ile diğerleri daha ötede olmalıydılar.

Nöbetçiye farketirmeden yola yaya devam etmeleri imkânsızdı ve bu göze alınacak bir tehlike değildi.

Malko Chris'i kolundan çekerek fısıldadı:

— Geri dönüp arabayı alalım. Hemen!

Gerı dönüp hızla yol almaya başladılar. Nö-

betçiden uzaklaştıklarında bir süre koştular.

On beş dakika sonra, soluk soluğa bir halde Mercedes'e ulaşmışlardı. Hemen arabaya atlayıp hareket ettiler. Kaybedecek zamanları yoktu. Geç kalırlarsa iş işten geçmiş olabilirdi.

Malko direksiyonda, Chris yanındaydı.

Arabanın uzun farlarını yakarak gaza bastı. Bir yandan da Chris'e planını anlatıyordu. Tehlikeli bir işe giriyorlardı, ama başka seçenekleri yoktu.

Üç dakika sonra, arabanın farlarında az önceki nöbetçi belirdi.

Aynı anda da ilerlerde kendilerine doğru gelen bir arabanın farları görüldü. Arabanın HalidBin Raşid'in sarayından geldiği kesindi.

— Bu Mandy Brown olmalı, dedi Malko.

Yolun sağ kenarında duran nöbetçi birkaç adımda yola çıkarak Mercedes'e durmasını işaret etti.

Malko yavaşladı ve Chrisin penceresini indiren düğmeye bastı.

— İş size kalıyor, Chris!

Arabayı tam nöbetçinin yanında durdurdu. Adam yaklaştı. Sağ koltuğunun altında bir makineli vardı. Chris'e bir şeyler söylemek için cama eğildiğinde olan oldu.

Chris'in eli bir kobra çevikliğiyle adamı saçlarından yakalayıp başını içeri çekti. Aynı anda sol yumruğu hızla Arabın burnuna indi. Sonra düğmeye basarak camı kaldırdı ve adamın başını camla tavan arasına kısırdı.

Milton Brabeck hemen dışarı fırladı ve adamın makinelisini aldı.

Ne bir ses, ne bir ılık çıkmıştı.

Milton arkadan adama yaklaşıp parmaklarını şahdamarına bastırdı. Arap bir süre sonra hareketsiz kaldı.

Chris camı indirdi, Milton baygın adamı çekerek yere uzattı, sonra arabaya atladı. Malko hemen hareket etti.

Otuz metre ilerde farların ışığı altında Yüzbaşı Numeyri'nin yol kenarına park edilmiş eski Pontiac'ını gördüler. Arabanın arkasına dizkmş  adamın ellerinde silahlar vardı.

Malko'nun frene basmasıyla Chris dışarı fırladı, iranlılardan biri doğrularak silahını onlara çevirdi. Milton kolunu uzattı ve tetiğe iki kez bastı. Adam başına yediği kurşunlarla savruldu.

— Silahları bırakın! diye bağırdı Chris.

357 Magnum'unun namlusunu adamlara çevirmişti.

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu, sonra adamlar silahlarını attılar. Arabanın arkasından çıkan Yüzbaşı Numeyri ellerini başının üzerine kenetlemişti.

Malko yola baktı. Diğer araba yaklaşıyordu.

— Yere yatın! diye bağırdı pusuculara.

Numeyri hemen kendini yere attı. Diğerleri de onu taklit ederek yüzükoyun kuma uzandılar.

Bir süre sonra yanlarından hızla bir Mercedes geçti,

Malko Sudanlı yüzbaşıyı kolundan tutarak kaldırdı.

— İngilizce biliyor musunuz?

Numeyri evet anlamında başını salladı.

— Pusu kurmanızı kim emretti?

Sudanlı önce sustu, sonra tiz bir çığlık atarak koşmaya başladı. Chris hemen tabancasını doğrulttu, ama Malko engelledi.

— Hayır!

iranlıları Milton'a bırakarak Numeyri'nin peşinden koşmaya başladılar. Sudanlı beceriksizce koşuyordu. Otuz metre sonra adamı yakaladılar. Nefes nefeseydi.

Chris yüzbaşayı sırtüstü yatırıp karnına oturdu.

— Kim emir verdi? diye sordu Malko.

Adam korku içindeydi.

— Şeyh Halid mi?

— Hayır.

— Sekreteri mi?

— Hayır.

— Kim peki?

Adam hâlâ susuyordu. Malko başka bir yol denemeye karar verdi.

— Geçen akşam ziyaretine gittiğiniz yosma, bu geceki işin ödülü müydü?

Yüzbaşı Numeyri'nin gözlerindeki korku daha da belirginleşti. Chris'in altında kımıldamaya çalıştı.

— Lütfen bunu karıma söylemeyin, diye titredi. Lütfen!

Adamın tepkisi Malko'yu şaşırttı. Hayatını hiçe saymaktan çekinmeyen yüzbaşı karısından ölesiye korkuyordu! Kadın bir yosmayla aldatıldığını duysa kocasını kimbilir ne yapacaktı?

— öyleyse konuş!

Sudanlı yine susmuştu.

Chris Malko'ya döndü:

— Siz otele dönseniz, dedi. Bayan Brown'ı yalnız bırakmamak gerek. Korunmaya ihtiyacı var.

— Peki siz nasıl döneceksiniz?

— Yüzbaşının arabasını ödünç alırsız, dedi Chris şeytani bir gülümsemeyle. Bu adamı ne yapalım?

— Onu otele getirin, dedi Malko. Emri kimden aldığını öğrenmem lazım.

Chris yüzbaşmayı ayağı kaldırdı ve Pontiac'a sürükledi. Diğer katiller hâlâ yerde yatıyorlardı. Malko onları ne yapacaklarını düşündü. Öldürseler ne işe yarardı bu?

Numeyri'ye döndü:

— Onlara söyleyin, gidebilirler.

Yüzbaşı Arapça bir şeyler geveledi. Adamlar ok gibi fırlayıp karanlığa daldılar.

Malko Mercedes'i çalıştırdı, geri dönüp Abu Dabi yönünde uzaklaştı.

Chris cebinden çıkardığı kelepçenin tekini yüzbaşının bileğine, diğerini de arabanın arka tamponuna taktı ve adama dönerek:

— Şehre hep birlikte döneceğiz, dedi. Yalnız, arabada sıkışmamak için sen böyle geleceksin!

Adamın sustuğunu görünce devam etti:

— Tabii, canın istediği an içeri de gelebilirsin. Sorulan soruya cevap vermen yeterli...

Sudanlı yalvaran gözlerle Chris'e baktı.

— Lütfen bırakın beni gideyim, dedi.

Chris hiç oralı olmadı.

— O iki İngiliz kızı da sen öldürdün, değil mi? dedi.

Adam bu kez sustu.

Chris arabaya bindi ve Milton'un da binmesiyle hareket etti. Aynı anda arkadan canhıraş çılgınlık geldi.

Milton alnındaki terieri sildi.

— Çok acımasısın, dedi Chris'e. Herif parparça olacak.

Chris yan gözle arkadaşına baktı.

— O iki İngiliz kızının cesetlerine ait fotoğrafları gördün mü? diye sormakla yetindi.

Chris iki yüz metre gittikten sonra durdu. Arabadan inip arkaya yürüdü. Yüzbaşı sırtüstü yatıyordu. Yüzü gözü kan içindeydi.

— Konuşacak mısın?

Adamdan hiç ses çıkmadı.

Chris arabaya atlayıp tekrar hareket etti. Milton Sudanlının çılgınlıklarını duymamak için kulaklarını kapatıyordu. Ne olursa olsun, Chris haklıydı. Arabanın arkasında sürükledikleri adam iki genç kızın ölümüne sebep olmuştu.

Araba birden rahatlar gibi öne sıçradı.

— Vay canına! diye bağırdı Chris. Herif kurtuldu galiba.

Arabayı durdurup aşağı atladı. Arkada kimseler yoktu. Chris yirmi metre kadar koşuktan sonra Yüzbaşı Numeyri'yi buldu. Adamın kolundan geriye kalanları görünce kusacak gibi oldu. Kelepçe elini koparmış, kesik koldan dışarı kanlı bir kemik fırlamıştı. Subay baygındı.

Soruşturma bitmişti!

— Tanrı cezasını versin! dedi Milton Brabeck. Bu herifi hastaneye götürmek lazım. Gestapo değiliz biz.

Adamı kol ve bacaklarından tutarak arabaya taşıdılar ve arka koltuğa yatırdılar. Neyse ki, hastanenin yolunu biliyorlardı.

On beş dakika sonra acil servisin önündeydiler. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Milton boş bir sedye buldu. Adamı sedyeye yatırdılar, sonra acil servis ziline basıp koşarak arabaya döndüler.

Otele yaklaştıklarında Pontiac'ı bıraktılar ve yola yaya devam ettiler. Malko'yu hayal kırıklığına uğratacakları için üzgündüler

XV. BÖLÜM

— Malko!

Mandy Brown Meridien'in holünde Malko'yu görür görmez kollarına atıldı. Malko alnına bir öpücük kondurduktan sonra onu odasına götürdü.

Genç kadın neler atlattığının farkında bile değildi. Odanın kapısı kapanır kapanmaz kollarını SAS'ın boynuna doladı.

— Entarili erkek görmekten bunalmıştım! dedi...

Malko bir adım geriledi.

— Seninle konuşmam lazım, Mandy. Çok önemli bu. Bu gece az daha öldürülecektin...

Olanları kısaca anlattı. Mandy film seyrederek dinliyordu. Sonunda patladı:

— Alçak! Namussuz! Bunu o Halid namussuzu tezgâhlamıştır.

— Bundan nasıl emin olabilirsin? dedi

Malko.

Gözlerinde şimşekler çakan Mandy, Malko'ya pırlanta olayını anlattı ve sonunda:

— O alçak öleceğimi biliyordu, diye ekledi
Bu nedenle pırlantayı otele getiririm, dedi.
Cimri Arap, ne olacak!..

Güzel bir hanıma yakışan sözler değildi bunlar!

Mandy devam etti:

— Ama ben de ona bilmeyerek güzel bir kazık atmışım.

Çantasından çıkardığı küçük mücevher kutusu som altındandı.

— Bunu nereden aldın? diye sordu Malko.

— Odamdaydı. Sarayın her yanı mücevher dolu.

Malko mücevher kutusunu bırakıp telefonla Ralph'ı aradı. Amerikalı evindeydi.

— Bayan Brown'u kurtardık, dedi. Az daha o da iki İngilizin akıbetine uğrayacaktı. Katilin adını da biliyoruz. Sanırım, resmi bir şikâyetle bulunabiliriz artık.

Olup biteni kısaca anlattı.

— Bu gece bir girişimde bulunamayız, dedi Ralph Nader. Vakit geç oldu. Yarın sabah Şeyh Zayid'den randevu alıp her şeyi anlatırım. Elimizde yeterince kanıt var. En başta da Yüzbaşı Numeyri. Şimdi iyi bir uyku çekin. Güzel iş başardınız!

— Teşekkür ederim.

Malko telefonu kapadı.

Mandy Brown'un gözleri yaş doluydu.

— Demek ölecektim, diye sızlandı. Sen

olmasaydın hâpı yutmuştum.

Kendini Malko'nun kollarına attı. Kaşla göz arasında soyunup SAS'ı da soydu.

**

Malko odadan çıktığında Mandy hâlâ uyuyordu. Chris ile Milton kafeteryada olmalıydılar. Hep birlikte elçiliğe gideceklerdi. Meridien'in holü boştu.

Birden, resepsiyonda Beata Steiner'a rastladı. Kadının mücevher çantası yine bileziğine zincirliydi.

Kadın döndü ve dosdoğru Malko'ya yaklaştı.

Yüzünün rengi soluk, gülümsemesi donuktu.

— İyi görünmüyorsunuz, dedi Malko.

Genç kadın dudak büktü.

— Dün gece Sheraton'da yediklerim dokundu. Ama bütün günü yatakta geçirecek durumda değilim. Çok işim var...

Birden, elini karnına götürerek yüzünü buruşturdu.

— Bağırsaklarım bozulmuş. Bana küçük bir yardımda bulunur musunuz. Hemen tualete gitmem gerekiyor. Birkaç dakika için çantama göz kulak olur musunuz?

Bir centilmenin reddedemeyeceği bir teklifti bu.

— Elbette, dedi.

Genç kadın çantasının zincirli kelepçesini açıp bunu Malko'nun bileğine geçirdi ve kilitledi.

— Hemen geliyorum. Buradasınız değil mi?

— Kafeteryadayım, dedi Malko. Arkadaşlarım la buluşacağım.

Beata asansörlerin yanındaki tuvaletin kapısında gözden kayboldu. Kafeteryaya ilerleyeceği anda hoparlörden kendisini holün dibindeki telefona çağırdıklarını duydu. Arayan Tayyib Valud idi.

— Beata Steiner adlı kadın hakkında yeni haberlerim var, dedi Filistinli.

— Ne demek istiyorsunuz? diye sordu Malko.

Birden, midesi kasılmıştı.

— Kim olduğunu biliyor musunuz?

— Hayır.

— Bir KGB ajanı. Asıl Beata Steiner Polonya'da bir kazada ölmüş. Asıl adının ne olduğunu bilmediğimiz bu kadın onun pasaportunu ele geçirmiş. Dostlarımız bu kadını Ortadoğunun çeşitli ülkelerinde gördüklerini söylüyor. Genellikle, yüksek düzeyde bir "kurye" olarak görev yapıyor. Kendinizi ondan sakının. Çok tehlikeli bir kadın... Beni duyuyor musunuz?

— Evet, dedi Malko. Sizi ararım sonra.

Telefonu kapatır kapatmaz tuvalete koştu. İçersi bomboştu. Telefona dönüp genç kadının odasını aradı. Cevap veren olmadı.

Artık gerçekten emindi.

Hemen resepsiyona koştu.

— Bayan Steiner'ı gördünüz mü?

Pakistanlı memur gülümsedi.

— Evet efendim. Birkaç dakika önce dışarı

çıktı.

Malko dışarı koştu, otoparka bakındı. Kimseler yoktu. Sovyet kadın kendisini bekleyen bir arabayla uzaklaşmış olmalıydı. Tekrar hole döndü. Çanta hâlâ bileğine zincirliydi. Beata Steiner'in çantasını birine teslim ettiği görülmemiş bir olaydı.

Malko holdeki koltuklarından birine oturup çantadan kurtulmaya çalıştı.

Kelepçenin kilidini açmak imkânsızdı. Yine de bir an önce bu çantadan kurtulması gerekiyordu. Kadının sıvışmak için neden böyle bir mizansene başvurduğunu anlamıyordu. Çantayı alıp gidebilirdi pekâlâ... Ama...

Birden gerçeği görüverdi. Aynı anda da ensesinden aşağı buz gibi bir terin aktığını hissetti. Gerçek ortadaydı ve son derece korkunçtu!

Elleri titreyerek tekrar kilidi zorladı. Boşa harcanan bir gayretti bu. Çantayı şöyle bir tarttı. İçinde mücevher bulunmayacak kadar ağırdı.

Yerinden kalkarak tekrar resepsiyona koştu. Çantayı tezgâhın üzerine koydu.

— Size yardım edebilir miyim? dedi Pakistanlı memur.

— Elbette. Bana derhal bir anahtarcı bulun. Otelde anahtarcı var mı?

— Var, efendim. Odanızın kilidi mi...

— Hayır. Bu kelepçenin kilidini açacak birini istiyorum. Hemen.

— Ama bu imkânsız, efendim... Çanta size ait değil ki...

— Çabuk bana müdürü bul. Bir ölüm kalım

meselesi bu.

Memurun telefon etmesinden birkaç saniye sonra, arka kapıdan ufak tefek bir adam çıktı. Malko adama yaklaşarak:

— Bana yardım edin, dedi. Bu çantada bomba var ve her an patlayabilir. Kilidi açmazsam beni paramparça edecek.

XVI. BÖLÜM

Müdürün yüzü bir an allak bullak oldu, sonra belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

— Bu bir şaka mı?

— Şaka filan değil diye bağırdı Malko. Bana bir anahtarcı lazım. Bu çanta cehenneme çevirecek burayı.

Ses tonu müdürün işi ciddiye almasını sağlamıştı. Ama yine de adam sorumluluktan kaçmaya çalışıyordu.

— Peki, bu çanta Bayan...

— Biliyorum, bu Bayan Steiner'ın çantası, ama olayı anlatacak vaktim yok. Dediğimi yapın.

— önce polise haber vermeliyiz.

— Polise sonra haber verin, önce bir anahtarcı...

— Dedikleriniz doğruysa burada kalmanız

tehlikeli olmaz mı? dedi müdür sıkılarak.

Pakistanlı memur farkettirmeden uzaklaşmaya başlamıştı. Adam tezgâhın arkasından çıkar çıkmaz bahçeye doğru koşmaya başladı.

Bu arada müdür telefona sarılmıştı. Bir süre uğraştıktan sonra Malko'ya döndü:

— Hizmet bölümü cevap vermiyor. Birini bulmaya çalışacağım. Siz de bu arada dışarı, bahçeye çıksanız iyi olacak...

Adam holün kana bulanmasını istemiyordu. Malko adamın fişek gibi koşarak uzaklaştığını gördü. Gerçekten birini bulmaya mı gidiyordu, yoksa kaçıyor muydu, belli değildi.

Malko ne yapacağını bilemez durumdaydı. Şakakları atıyordu.

Beata Steiner'in şeytani tuzağından kurtulmak için bir çare bulmalıydı. Her saniye, hayatının son saniyesi olabilirdi.

Çevresine bakındı ve şaşırdı. Holde tek bir canlı kalmamıştı.

Tekrar zinciri çekiştirdi, ama sonuç alamadı. Hiçbir şansı yoktu. Aklına delice bir fikir geldi: Bir baltayla bileğini kesmek. Korkunç bir şeydi, ama tek elle de pekâlâ yaşayabilirdi.

Bir çare daha vardı. Kolunu havuza sarkıtmak. Su patlamanın şiddetini emerdi. Ama sonuç yine bir önceki gibi olacak, yani elsiz kalacaktı.

Deli gibi koşmaya başladı. Havuza ulaşmak için kafeteryadan geçmesi gerekiyordu. İçeri daldığında Chris'i hesabı öderken buldu.

Goril onu görünce gülümsedi.

— Ne o, sonunda mücevherleri çaldınız mı?

— Şakanın sırası değil, dedi Malko. Çantada patlayıcı var. Beata benden kurtulmak için çantayı bileğime kilitledi.

Bunu duyan kasiyer bir anda yok oldu.

Chris'in gülümsemesi yok olmuştu. Amerikalının kafası fazla çalışmazdı, ama bu gibi durumlarda ne yapacağını bilirdi. Dikkatle kelepçeyi ve zinciri inceledi. Sonra kafeteryaya bir göz attı. Birkaç saniye sonra, saçı topuzlu yaşlı bir kadının başındaydı. Kadının haykırıışlarına aldırmadan saçından bir firkete çekti ve koşarak Malko'nun yanına döndü.

— Gelin, havuza gidelim.. Çanta patlarsa hayatımızdan olmalıyız.

Koşarak havuza ulaştılar.

Malko yüzükoyun yatarak çantanın bağlı olduğu kolunu suya soktu. Chris de onu taklit ederek yattı ve ellerini suya daldırarak firketeyle kilidi kurcalamaya koyuldu.

Çanta patlarsa iki elinden olacaktı.

Bu arada Milton da yanlarına gelmiş, sonucu bekliyordu.

Malko gözlerini yummuş, bu korkunç işkencenin bir an önce son bulmasını diliyordu. Başını Milton'a çevirdi.

Milton hiç kıpırdamadı.

Yirmi saniye sonra bir "Klik" sesi duyuldu ve kelepçe açıldı. Çanta ağırlığıyla havuzun dibine çökerken, Chris Malko'yu havuzdan uzaklaştırdı.

— Bu işi nereden öğrendiniz? diye sordu Chris'e.

Chris alnındaki terleri sildi.

— Fort Bragg Casusluk Okulu'nda ilk öğretilen şey budur! dedi Chris. Ama uzun zamandır ilk kez deniyorum...

— Belki de bir şakaydı bu! dedi Milton. Çantanın patlayacağı yok...

— Eğer şakaysa Beata birazdan ortaya çıkar, dedi Malko. Ama sanmıyorum.

Kafeteryanın kapısında otel müdürü belirdi. Gülümsüyordu.

— Duyduğum kadarıyla bir şakaymış ha! diyordu.

Malko cevap verecek zaman bulamadı. Boğuk bir patlama yeri sarsarken havuzdan kaim bir su sütunu yükseldi. Taşan dalgalar kafeteryanın camlarını tuzla buz etti.

— Malko gülümsedi.

— Şaka değilmiş!

*

**

Ralph Nader gülümsüyordu. Yanında oturan Ürdünlü albay da neşeliydi. Güvenlik servisi şefi olduğu için, komplonun ortaya çıkarılmasındaki şeref payı ona ait oluyordu.

Meridien'deki patlamadan sonra, Malko ile gorilleri elçiliğe gelmişlerdi. Ralph Nader Şeyh Zayid ile görüşmüştü.

Albay, Amerikalıya Arapça bir şeyler söyledi. Ralph Malko'ya döndü.

— Albay Hattat bu komployu ortaya çıkarmanıza ve gösterdiğiniz cesarete teşekkür ediyordu. Artık tasalanmanıza gerek yokmuş. Albayın adamları meseleye el koymuş.

Malko gülümseyerek teşekkür ettikten sonra

Amerikalıya döndü.

— Ne anlama geliyor bu?

— Her şey yolunda, dedi Amerikalı. Komplo-
loyu Şeyh Zayid'e açıkladım. Hemen tepki
gösterdi. Halid Bin Raşid'i tutuklatarak gözal-
tına aldırdı. Raşid, Şeyh Zayid'e suikast yaptı-
racağını itiraf etmiş...

Malko yine de endişeliydi.

— Peki, Şeyh Raşid'in suç ortakları ne
oldu?

— Onlardan zarargelmez, dedi Ralph Nader.
Sizi öldürmek isteyen Beata Steiner adlı kadın
kaçtı. Anlaşıldığına göre, şeyhin sekreteri
Emine ile ilişkisi varmış. Şeyh Bin Raşid'in
kafasına suikasti sokan da o Emine denen
kadın.

— O nerede?

— Kaçmaya çalışırken tutuklandı.

— Ya Yüzbaşı Numeyri?

— Tutuklandı ve her şeyi itiraf etti. Emirleri
Emine'den almış. Bayan Brown'a pusu kuran
İranlılar da tutuklandı. İki İngilizin öldürülme-
sinde rol aldıklarını itiraf ettiler.

— Ya Yusuf?

— Onun bu olayda hiçbir rolü yok, dedi
Ralph Nader iş makinelerini devreye sokan onun
yardımcılarından biriymiş. Yüzbaşı Numeyri'
nin Halife adında bir arkadaşı. O da
tutuklandı. Sayenizde her şey bitti.

— Ya Doktor Sabit?

— Onu bulamadık.

— Halid Bin Raşid'in derdi neymiş?

Nader gülümsedi.

— Çok basit. Daha çok para harcamak. Şeyh Zayid'in ona verdiği parayı yeterli bulmuyormuş. Şef olmak için eski Bedevi yasasına başvurmuş: Cinayet.

— Yaptığı plan öğrenildi mi? diye sordu Malko.

— Tam olarak öğrenilemedi, dedi Ralph Nader. Bu konuda konuşan tek kişi Yüzbaşı Numeyri oldu. O da bir suikast yapılacağından söz etti, o kadar.

Albay Hattat sabırsızlığını belirten hareketler yapıyordu. Ralph Malko'ya dönerek:

— Albay gitmek istiyor, dedi. Yapacak çok işi varmış.

Albay çıktıktan sonra, Amerikalı Malko'ya yaklaşıp:

— Dostum, dedi, kraldan fazla kralcı olmayalım. Şeyh Zayid 'e gümüş tepsi üstünde bir suikast hazırlığını sunduk. Bize kendini borçlu hissediyor... Ama içişlerine karışırsak adamı kızdırırız... Halid aptalın tekiydi. Kullanıldı, o kadar...

— Evet, mesele de bu ya! Onu kim kullandı?

— Emine ile Beata Steiner. Muhtemelen Sovyetlerin namına.

— Sanmıyorum. Zayid'in ölümü Sovyetlerin umurunda bile değildir.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Cehennem makinesinin hâlâ işlediğini söylüyorum, dedi Malko. Tıpkı koluma bağlanan bombalı çanta gibi işliyor. Tik taklarını duyar gibiyim. Beata Steiner'ın o

çantayı bana ne maksatla verdiğini sanıyorsunuz?

— İntikam almak için tabii! dedi Ralp Nader.

Malko başını salladı.

— Sovyet ajanlarında intikam almak diye bir şey yoktur. Kişisel öfkelere yer verilmez. Bence, Beata Steiner'in beni öldürmek istemesinde başka nedenler yatıyor... Soruşturmaya devam etmemden ve gerçeği görmemden korkuyordu.

— Nedir o gerçek? diye sordu Ralph heyecanla.

— İçinde bulunduğumuz durumun bir paravana olması. Sovyetler Abu Dabi'nin başına Halid Bin Raşid gibi bir sersemi getirmekle ne kazanacaklardı? Zayid'e suikast hikâyesi bir paravanaydı. Arkasında bambaşka bir şey var bunun.

— Ama yine de Halid, Emine, Yüzbaşı Numeyri tutuklandı, dedi Ralph. İşi fazla büyütüyor musunuz?

— Peki, Beata Steiner nerede? Ya diğerleri? Bunlar bizim hâlâ bilmediğimiz bir planın peşindeler. Zayid'in muhafızlarına bile güven olmaz.

—Sizi korkutan nedir?

— Bilmiyorum, dedi Malko. Ama Beata Steiner tutuklanmış olsaydı içim biraz rahat ederdi.

Ralp Nader derin bir iç çekti.

— Dilerim, yanıyorsunuzdur! dedi. Arapları tanır mısınız? Çok kuşkucudurlar. Bu

yardım bile onları yaraladı. Bu işi fazla deşmeye-
yelim . Albay Hattat becerekli adamdır. Gereke-
ni yapacaktır.

— Tanrı bu sözlerinizi duysun! dedi Malko.

Dinlenmeye son derece ihtiyacı vardı.
öğleden sonraki korku bütün sinirlerini yıprat-
mıştı. Bulunduğu durumu iyi gelecek tek ilaç
Mandy Brown idi.

Ralph Nader haklıydı. Meseleyi fazla büyü-
tüyordu.

**

Mandy Brown yine harikaydı. Göğüslerini
ortaya koyan V yakalı elbise genç Amerikalıyı
çok çekici kılıyordu. Sheraton'daki akşam
yemeğini yeni bitirmişlerdi.

— Yine de o sersem Halid pekâlâ bir pırlan-
ta verebilirdi, dedi Mandy öfkeyle. Vücudumu
bedavaya verdim o ahlaksıza!

— Bilseydim, Beata'nın mücevherlerini
çalar, sana hediye ederdim, dedi Malko.

— Oh! Sen bir harikasın! dedi genç kadın.
İyi ki o mücevher kutusunu yürütmüşüm,
Malko! Kaç para eder bu sence?

Çantasından çıkardığı sigara paketi büyük-
lüğündeki som altın kutuyu Malko'ya uzattı.

Malko kapağını açıp şöyle bir baktı ve tam
kapatacağı sırada kutunun iç tarafına kazılmış
bir yazı dikkatini çekti. Bunu önce kutunun
markası sandı. Dikkatle bakınca tanıdık keli-
melere rastladı: "DUBAİ-UMM ŞAİF. ALTIN
TEKNESİ. KABUZ."

— Kim verdi bu kutuyu sana?

— Çaldım dedim ya! Bana ayrılan odada iuruyordu. Niye sordun?

Malko yerinden fırlayarak telefona koştu.

Ralph Nader evinde yoktu.ama bir telefon numarası bırakmıştı.Malko orayı aradı, devamlı meşgul çıkıyordu. İçinden küfrederek numarayayı çevirmeye devam etti. Sonunda CIA bölge şefinin içkili sesini aldı.

— Yeni haberler var! dedi Malko. Umm Şaif adı sizin için ne ifade ediyor? Bir emirin adı olabilir mi?

Amerikalı bir kahkaha attı.

— Hayır. Abu Dabi'deki denizde kurulu en büyük petrol kuyusudur. Günde üç yüz bin varil petrol üretilir. Dünyadaki en büyük kuyulardan biri. Helikopterle bir saat mesafede.

— Ya Kabuz adı?

Bu sefer bir sessizlik oldu.

— Kabuz mu? Bu, Oman Emiri'nin adıdır.

— Abu Dabi'ye geldiği olur mu?

— Arada bir gelir. Ama Zayid ile arası pek iyi değildir. Sınır sorunları var. Ayrıca, Zayid'in petrollerini çok kıskanır.

— Ralph, dedi Malko, Kabuz Amerikan filosuna üs teklif eden ve topraklarında sekiz yüz bin Amerikan piyadesini barındırmayı göze alan kişi değil mi?

— Bütün bu soruların ne gereği var? dedi Ralph.

Malko ona yeni keşfini açıkladı. Mandy Brown biraz dürüst bir kadın olsa, bütün bu sırlar gizli kalacaktı.

Amerikalı iyice uyanmıştı.

— Bu bilgileri doğrulamamız gerek, dedi Ralph.

— Önce Emir Kabuz'un şu günlerde Abu Dabi'de beklenip beklenmediğini öğrenin. Özellikle de, Um Şaif'i ziyaret edip etmeyeceğini... Bu adam Sovyetler için Zayid'den çok daha önemli bir hedef.

— Sizi Meridien'den ararım, dedi Ralph.

*

**

Telefonun çalmasıyla Malko'nun ahizeyi kaldırmaması bir oldu. Arayan Ralph Nader idi.

— Kabuz bu akşam Zayid'in özel uçağıyla Abu Dabi'ye gelmiş. Zayid sarayında kalıyor. Yarın da Umm Şaif'i ziyaret edecekmiş.

— Hemen telefona sarılıp bu ziyareti engelleyin, dedi. Malko.

— Olur, dedi Ralph. Yalnız, önce Hattat'ı bulmam gerek. O da ortalarda yok...

— Ne yaparsanız yapın, ama Kabuz'un Umm Şaif'e gitmesini engelleyin!

*

**

Malko telefonun sesiyle yataktan sıçradı. Saatine baktı: İki buçuktu.

Telefondaki ses Ralph Nader e aitti.

— Hattat'ı buldum, dedi. Abu Dabililer Kabuz'un ziyaret programını değiştirmeye yanaşmıyorlar...

XVIII. BÖLÜM

Aniden uyanan Malko:

— Tanrı kahretsin! diye bağırdı. Delirmiş bunlar!

— Pek değil, dedi Amerikalı. Hattat sizi biraz kötümser buluyor. Ayrıca, dayandığı sağlam bir gerçek var. Terörist grubun etkinliğini kaybettiğini ve Kabuz'un tehlikede olmadığını söylüyor. Etrafındaki koruma çemberini biraz güçlendirmek yeterli olabilirmiş...

— Siz buna inanıyor musunuz?

— Hayır, dedi Amerikalı. Ayrıca, eli kolu bağlı oturamayız. Çok tehlikeli olur. Siz ne düşünüyorsunuz?

— Kafam karışık. MI 5'in kızlarının bıraktığı mesajda Dubai adı geçiyor. Tania da Dubai'ye gittiğine göre, oraya dikkat etmeliyiz. Hızlı bir tekne ve yeterli patlayıcıyla çok şey yapılabilir...

Malko bir an düşündükten sonra sordu:

— Ziyaret saat kaçta başlıyor?

— Tam olarak bilmem imkânsız, dedi Amerikalı. Araplara saat konusunda güven olmaz...

— Bana bir helikopter bulun, dedi Malko. Şafakla beraber Chris ile Milton'u alıp parmağım tetikte bekleyeceğim...

— Helikopter mi? Elimizde hiç helikopter yok ki!

— Bulacaksınız, dedi Malko, Eğer bir CIA bölge şefi olarak bu gibi durumlarda bir helikopter bulamıyorsanız, kendinize başka bir iş bulun.

Telefonu kapadı,
öfkeden çıldıracak gibiydi.

**

Güneş doğalı yarım saat olmuştu ki, telefon yeniden çaldı.

Ralph Nader yorgun bir sesle:

— Buldum, diye bağırdı. Havaalanına girdikten sonra terminal binasını geçin. Askerlerin koruduğu demir parmaklıklı bir kapıya geleceksiniz. Kapıda "Abu Dabi Helikopter Servisi" yazar. Petrol alanlarıyla helikopter bağlantısı oradan kurulur. Kapıda Jim Mahoney'i sorun. Beş kişilik bir Bell'in pilotudur. Eski bir Vietnam savaşçısı. İstedığınız her şeyi yapabilecek yetenektedir.

— Tamam, dedi Malko.

* .

**

Şehirden havaalanına uzanan yol boyunca

Mercedes'te hiç konuşma olmadı. Malko düşünceliydi. Chris ile Milton ise ayakta uyuyorlardı.

Helikopter alanına ulaştıklarında, kapıda bir nöbetçiye rastladılar.

İlerde sayısız helikopter vardı. Büyük ve küçük helikopter...

Her milletten adamı barındıran küçük bir barakaya girdiler. Petrol platformlarında çalışan görevlilerdi bunlar. Gruplar halinde ya da tek tek helikopterlere atlayıp görevlerine gidiyorlardı.

Malko hareket eden araçları izledi. Bazıları pilotlu, bazıları pilotsuzdu.

Malko, gökyüzünü seyretmekte olan bir pilota yanaştı.

— Jim Mahoney'i arıyorum, dedi.

Genç pilot elini beş kişilik bir Bell'e doğru uzattı... Pilot traşsız ve asık suratlıydı.

Başka şartlarda olsa, Malko hayatını ona teslim etmezdi.

— Siz Jim Mahoney misiniz? diye sordu.

Pilot ters bir ifadeyle onu süzdü.

— Evet. Bay Nader'in dostları siz misiniz? Nereye gedeceğiz?

— Dubai'ye dedi Malko.

Pilot bir kakhaha attı.

— Uçuş planı ve izni olmadan Dubai'ye gitmek deliliktir... Canıma okurlar... Ama umarım Bay Nader sözünü tutar. Buradan bıktım... Haydi, atlayın.

Helikoptere atlayan Chris:

— Bu bana Vietnam'ı hatırlatıyor, dedi.

— Buna hiç şaşmam, dostum! dedi. Çünkü bütün bu helikopterler oradan geliyor. Hepsi burda. Bence bir uçan halıya binseniz daha iyi olur.

Başlangıç çok umut vericiydi!

Jim Mahoney marşa bastı. Pervane dönme-ye başladı. Motor kızdığına helikopterin her yanı titriyordu.

Bell birkaç dakika sonra yerden kesilerek deniz yönüne doğru yükseldi.

— Dubai ne kadar sürer? diye sordu Malko.

— Yirmi beş dakika. Dubai'de nereye ineceğiz?

— Rıhtıma.

— Orada inecek yer yok ki!

— Yine de ineceğiz, dedi Malko.

Araçta derin bir sessizlik vardı. Helikopter hızla hedefe yaklaşmasına rağmen, Malko henüz ne yapacağına karar vermemişti.

Saatine baktı: Yedi buçuk.

Henüz vakti vardı.

Dubai'nin antrepoları ve dokları belirmişti. Denize dikey uzanan rıhtım hemen dikkati çekiyordu.

Helikopter hafifçe alçalırken, pilot Malko'ya döndü:

— Sıkı tutunursanız oraya inebilirim.

Rıhtımda, Intercontinental'in tam karşısına düşen boş bir alanı işaret ediyordu. Alanın çevresi sandıklarla doluydu. Aşağıdakiler başlarını kaldırmışlar, helikopteri izliyorlardı.

— Haydi! dedi Malko.

Pilot umulmaz bir beceriyle helikopteri in-

diridi.Araç yere temas eder etmez, Malko aşağı atladı.

— Chris, siz benimle gelin. Milton siz de burada kalın.

Chris ile koşarak Sandıkların arasından ilerledi. Tania'ya rastladığı noktaya geldiğinde, bir takanın uzaklaşmakta olduğunu farkettil.

Umutsuzca bir arayıştan sonra biraz ingilizce konuşan bir tayfa buldu. Uzaklaşan takanın nereye gittiğini sordu.

— Beş dakika önce hareket etti.

— Tamam. Ama nereye gidiyor?

Denizci bir kahkaha attı.

— Hindistan'a. Altın götürüyor.

Sonra işine döndü.

Malko düşünüyordu. Bu gerçek bir altın nakliyesi de olabilirdi, teröristleri taşıyan bir tekne de... Burada daha fazla bilgi almak imkânsızdı. Neyse ki, helikopter daha hızlıydı. Alçaktan uçup teknenin Umm Şaif'e gidip gitmediğini farkedebilirlerdi.

Malko Chris'i alarak helikoptere koştu. Araca bindikleri anda rıhtımda bir polis arabası durdu.

Helikopter hemen dikine halandı.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu pilot.

— Umm Şaif'e, dedi Malko.

Pilot kısaca ne istediğini anlattı. Pilota başını salladı.

— Eğer Hindistan'a gidiyorlarsa, Hürmüz Boğazı' doğru kuzeydoğu rotasında gitmeleri gerekir, dedi. Eğer Umm Şaif rotasına saparlarsa ters yönde yol almaları gerekir. Yani

batıya doğru.

Denizin iki yüz ayak üstünde uçan helikopterde çıt çıkmıyordu. Denizde çok az tekne vardı.

Malko gözlerini kısarak çevresini inceledi.

Pilot ona dönerek:

— Onu kolay buluruz, dedi. Altın taşıyan takalarda çift uskur bulunur. Hızlı giderler ve bembeyaz bir iz bırakırlar. İlginç teknelerdir.

Helikopter kuzeye doğru ilerliyordu. Umm Şaife bir saatlik yolları vardı. Malko bir an hayalinin kurbanı olup olmadığını düşündü. Belki bir hayaletin peşindeydi.

Birden, pilotun dirsek darbesiyle kendine geldi.

— Bakın, sanki...

Malko sol tarafındaki beyaz ize baktı. Denizin üzerinde hızla kayan bir tekne vardı.

Pilot dizindeki haritayı inceledikten sonra:

— Onu bilmem, ama çok hızlı bir tekne, dedi.

Helikopter hızla tekneye yaklaşıyordu. Birden, bembeyaz bir örtüyle karşılaştılar: Sis!..

— Tanrı cezasını versin! diye lanet etti pilot.

Malko gözlerine inanamıyordu. Burada sisin ne işi vardı?

Yoğun bir pamuk tarlasının içinde uçar gibiydiler. Hiçbir taraf görünmüyordu.

Helikopter yükselmeye başladı.

Biraz sonra güneşi gördüler. Bulut tabakasının üzerinde uçuyorlardı.

Jim Mahoney, Malko'ya dönerek:

— Ne yapıyoruz? diye sordu. Umm Şaif e kadar sis var. Bu mevsimde sık sık olur bu. Sis saat ona doğru, bazen daha da geç kalkar.

— Siste uçamaz mıyız?

— Uçamam. Helikopterde gerekli cihazlar yok. Tehlikeli olur. Yüksekte uçsak uçaklara, alçaktan gitsek petrol tankerlerine çarparız. Beklemek gerek...

— İzlediğimiz tekne Umm Şaif rotasında mıydı?

— Evet. iran'a kaçak mal götürüyor da olabilir. Aynı rota çünkü. Ama kaçakçılar böyle hızlı tekne kullanmazlar. Pahalı olur...

öyleyse, bunlar teröristler olmalıydı... Malko aklına gelen fikirle rahatlar gibi oldu.

— Eğer sis Abu Dabi'ye kadar devam ediyorsa, resmi kortej de oraya inemez, dedi pilota.

— Bu duruma göre değişir, dedi Jim Mahoney. Genellikle Pan Adasına küçük uçaklarla giderler.

— Umm Şaif tekneyle ne mesafededir?

— Dubai'den iki buçuk saat sürer.

— Oraya gitmeye mecburuz, dedi Malko. Umm Şaif'e kadar sis üzerinden uçun. Oraya varınca yere inme imkânlarını ararız. Görmesek de oraya inmek zorundayız...

Pilot omuz silkti.

— Nasıl isterseniz, ama yeterince benzinin olmadığını bilersiniz. Denize düşmek de var sonunda...

Kırk dakikalık yolculuk sessizlik içinde geçti. Pilot sık sık dizindeki haritayı kontrol

ediyordu.

Sonunda, daireler çizerek uçmaya başladı.

Malko sisin arasındaki bir boşluktan numaralı bir platform farketti. Denizdeki petrol kuyularından birinin platformuydu.

— Şuraya inin! dedi pilota.

— Platforma çarparsak hepimiz havaya uçarız, dedi pilot.

Helikopterde kimse konuşmuyordu.

Sonunda iniş takımları platforma temas etti.

Pilot alnında biriken terleri silerek.

— Benden bu kadar, dedi. Buradan bir yere kımıldamam. Siz gideceğiniz yere yüzerek gidin.

Malko çevresine bakındı.

Petrol kuyusunun üzerinde kocaman bir numara vardı: 24

— Zakum'dayız dedi. Umm Şaif'e yirmi dakika mesafede bir yer.

— Hareket etmemiz gerek, dedi Malko. Tekne sise rağmen ilerliyor olmalı. Tehlikeyi göze alamayız..

Pilot omuz silkti.

— Nasıl isterseniz! Ama bir kazaya uğrarsak sorumlusu sizsiniz.

Motor yeniden çalıştı.

Helikopter havalanarak batı yönünde sise daldı. Zaman zaman denizi farkettileri oluyordu. Sis azalmaya başlamış gibiydi. Sol pencereden dışarıyı gözleyen Malko, bir ara denizin koyu rengi içinde daha koyu bir karaltı farkedince pilota geri dönmesini söyledi.

Bell tatlı bir dönüşle alçalmaya başladı. Deniz seviyesine yirmi metre kala sis tamamen kalktı.

Malko bir sevinç çığlığı attı. Tam altlarında, Dubai'dekilere benzeyen bir tekne vardı. Demir atmış, hareketsiz duruyordu.

Helikopter deniz yüzeyinin birkaç metre üstünde küçük daireler çizmeye başladı. Tekne boşa benziyordu.

Üçüncü turda, Malko kaptan köşkünde parlak bir nesne farketti: Beata Steiner'ın sarı saçlarıydı bu!

Helikopter şimdi teknenin tam üzerinde duruyordu. Malko pilota biraz daha alçalmasını söyleyeceği anda, genç kadın güverteye çıkarak elindeki kalaşnifoku helikoptere çevirdi.

Pilot bir küfür savurarak lövyeye asılıp gaz verdi. Araç yanlamasına yükselirken Beata hâlâ ateş ediyordu. Bu sırada güverteye silahlı başka adamlar da çıktı.

— Vay canına! dedi Jim Mahoney. Haklıymışsınız. Az daha kuyruğu titretecektik!.. Fakat bunların burada ne işleri var? Ya o herifler? Ne bekliyorlar burada?

— İşi bitirecek olan sualtı komandoları gitmiş olmalı, dedi Malko. Umm Şaife sabotaj yapacak olanlar... Zaten bir dinamit lokumu bile yeter oraya. Koca tesis bir anda havaya uçar. Tabii Şeyh Zayid ile Emir Kabuz da... Haydi, oraya gidiyoruz!

Bu kez pilot hiç diretmedi. Helikopter deniz seviyesinde uçarak ilerlemeye başladı. Bir süre sonra Chris bağıldı:

— işte, oradalar!

Malko işaret edilen noktaya baktığında, yunus sürüsünü andıran balıkadamları gördü. On metre derinlikte ilerleyen sekiz kişi vardı. Üçü sualtı skuteri kullanıyordu. Onları imha etmek için sualtı bombası gerekiyordu. Bir süre üzerlerinde uçtular, ilerde, denizin gökyüzüyle birleştiği çizgide Umm Şaif petrol kuyusu görünüyordu. Adamlar bu hızla birazdan orada olacaktı.

Helikopter yoluna devam etti.

iniş platformuna vardıklarında, kendilerinden önce gelmiş üç helikopter farkettiler. Davetliler gelmişlerdi.

— içelim, dedi Malko.

Jim alçaldı. Platformdaki adamlar rahatlıkla seçiliyordu. Şeyh Zayid'in tepeden tırnağa donatılmış muhafızları silahlarını helikoptere çevirmişlerdi bile.

— Onlarla telsiz bağlantısı kurup Albay Hattat'ı isteyin, dedi Malko. Çok önemli olduğunu ve kuyunun havaya uçacağını bildirin.

Jim Mahoney istenileni hemen yaptı ve Malko'ya döndü.

— Buradan gitmemizi istiyorlar, dedi cevap olarak. Resmi ziyaret sırasında kuyu üzerinde uçuş yasakmış. Üzerimize ateş açacaklarını söylüyorlar.

— Israr edin, dedi Malko. Hattat ile konuşmalıyız.

— Albay Hattat telsiz başında! dedi pilot.

Malko kulaklığı aldığı anda albayın sesini duydu.

— Who are you? diye bağıırıyordu albay.

— Ben Malko, dedi SAS. Ralph Nader'in dostu. Teröristler bulunduğunuz kuyuyu havaya uçurmak üzereler. Beni duyuyor musunuz?

— Neredeler? diye bağırdı albay.

— Sualtındalar. Onları görebilirsiniz. Doğu tarafındalar.

Telsizde ses kesildi. Malko platformda koşuşan askerleri gördü. Pilota dönerek:

— Yükseldim! dedi.

Şimdi platformda olup biteni daha iyi görebiliyorlardı. Bir düzine asker platformun kıyısına uzanmış, patlayıcıları bağlayan balık-adamlara ateş ediyorlardı. Ama bunun hiçbir yararı yoktu. Suyu dalan mermiler yarım metre sonra ağaçtan düşen yapraklar kadar zararsız kalıyorlardı.

Malko telsizi kaparak bağırdı:

— Platformun doğu kısmını boşaltın! Havaya uçacaksınız!

Sualtı komandoları işlerini bitirmişler, kendilerini bekleyen tekneye doğru son hızla yüzüyorlardı.

Bir sessizlik oldu. Sonra platformdaki bütün hoparlörlerden emirler yağmaya başladı.

Davetliler hızla kendilerini bekleyen helikopterlere koştular. Şeyh Zayid helikopterine binerken doğu kısmında korkunç bir patlama oldu. Göğe yükselen alev sütununu koyu bir duman izledi.

Malko uyarımasa, hepsi alevlerin içinde kalacaktı.

Şeyh Zayid ile konukları taşıyan helikopter-

ler kara yönünde uzaklaşırken otomatik yangın söndürücüler de alevlere su sıkmaya başlamıştı.

Telsiz cızırdadı. Malko hemen kulaklığı kaptı. Albay Hattat teröristlerin nereye gittiklerini soruyordu.

Malko durumu açıklayarak kendilerini son derece süratli bir teknenin beklediğini bildirdi.

— Biz çaresine bakarız! diye bağırdı Ürdünlü. Onları izlemeye çalışın.

Zaten Malko'nun da bütün yapabileceği bundan ibaretti. Helikopter kuyudan ayrılarak doğruya doğru uçmaya başladı.

Tekne hâlâ aynı yerdeydi. Ama demir almış ve motorları çalışır durumdaydı.

Kendilerini farkedenden Beata Steiner hemen güverteye çıkarak üzerlerine ateş etmeye başladı. Sualtı komondoları teker teker tekneye çıkıyorlardı.

Sonunda, tekne tam yol hızla kuzeye doğru ilerlemeye başladı. Yirmi dakika sonra İran karasularına gireceklerdi.

Malko uzaktan onları izlemeye başladı. Bir yandan da Albay Hattafın göndereceği savaş helikopterlerini bekliyordu.

Ama gelen filan yoktu.

Malko öfkeden kuduruyordu. Pilota geri dönmesini söyledi. Artık ellerinden bir şey gelmezdi. Tekne sise girmişti.

Abu Dabi kıyılarına otuz dakikalık bir mesafe kaldığında, denizi yalayarak uçan üç Mirage'a rastladılar.

Biraz geç kalmışlardı!

Uzakta, Umm Şaif'ten yükselen dumanlar

farkediliyordu. Emir Kabuz bu ziyareti ömrü boyunca hatırlayacaktı.

**

Saraya ait siyah Buick nizamiyeden geçti.

Şeyh Zayid'in sarayı ile deniz arasındaki alan son derece kalabalıktı. Buraya gelen davetliler sıkı bir kontrolden geçirilmişlerdi.

Kalabalığın karşısında tek bir adam vardı. Gür bıyıklı iriyarı bir tipte ve elinde hafif kıvrık kalın bir kılıç tutuyordu.

Birleşik Arap Emirlikleri'nin resmi cellatıydı bu!

Arabada Malko'nun yanında duran Mandy Brown:

— Korkuyorum! dedi. Böyle bir şeye ilk kez tanık olacağım. Arabadan çıkmayacak mıyız?

— Hayır! dedi Malko. Yabancılar bu gibi merasimlere katılamaz. Biz Şeyh Zayid'in özel izniyle buradayız. Bizi kimse görmemeli. Şoför Albay Hattat'm adamı. Ağzı sıkıdır.

Başarısız suikast'ın üzerinden sekiz gün geçmişti.

Teröristlerin teknesi ile Beata Steiner'ın izine rastlanmamıştı... Tutuklanan suçlular idama mahkum edilmişti.

— Bak! dedi Mandy Brown.

İlerde çelik kasalı bir kamyon durmuştu. Askerler kapıyı açtılar ve elleri arkalarına bağlı Suçluları indirdiler, önce iranlı katiller, ardından Yüzbaşı Numeyri ve Emine, en sonra da Şeyh Halid Bin Raşid indi.

— Aman Tanrım! dedi Mandy.

Cellat ilk iranlıyı omzundan tutup yere diz

çöktürdü. Suçlunun yüzü davetlilere dönüktü. Cellat adamın arkasına geçti ve kılıcını kaldırdı.

Hareketi öyle ani oldu ki, Malko kılıcı görmedi.

İranlının başı iki metre ötede yerdeydi. Mandy bir çığlık attı.

— Korkunç bir şey bu! diye inledi.

Cellat Yüzbaşı Numeyri'yi kolundan tutarak idam yerine sürükledi, omzundan hafifçe itince adam yere diz çöküverdi.

Sıra Emine de idi.

— Onu da öldürecekler mi? diye sordu Mandy.

Cellat Filistinli kadım diz çöktürdü.

— Korkarım öyle, dedi Malko.

Bu defaki idam biraz değişti. Cellat kılıcını yere bıraktı. Belinden tabancasını çıkardı ve namluyu suçlunun başına dayayarak tetiğe bastı.

Filistinli tek kurşunla ölmüştü.

Sonuncu idam, şeytanla işbirliğine kalkışan Halid Bin Raşid'indi...

Meydana ilerleyen Şeyh Bin Raşid'in yüzü bembeyazdı ve başı önündeydi. Cellat çökmesi için omzundan ittiğinde başını kaldırıp çevresindekilere baktı.

Kılıç genç şeyhin ensesine inerken Mandy başını koltuğa gömdü.

Gösteri bitmişti.

Araba yavaşça hareket etti, nizamiyeden çıkıp El-Salam Caddesi'ne doğru ilerledi.

— Çok korkunçtu! dedi Mandy. Bir daha asla idam seyretmeyeceğim.